

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU BENİM DÜNYAM

Roman

Biri benim
hayatime yazıyor.

Lucy
Keating

LUCY KEATING

Kaliforniya'da yaşayan yazar Boston'da büyüdü. Eğitimini Williams College'da tamamladı. Hâlâ sıkı bir New England'lıdır. Yazı yazmanın yanında Lucy'nin en büyük tutkusu müzik ve köpeği, Ernie. (Ernie'nin kendi Instagram hesabı var. Merak edenler için; @ernsbobers). Lucy'nin her zaman hayat dolu hayalleri olmuştur. İlk romanı *Hayalperver* olan yazarın ikinci romanı *Bu Benim Dünyam*'dir. Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.lucykeating.com adresini ziyaret edebilir, Instagram'da @lucyinwifi ve @luhlala adreslerinden yazarı takip edebilirsiniz.

BU BENİM DÜNYAM

ÖZGÜN ADI: Literally
KİTABIN ADI: Bu Benim Dünyam
YAZAR: Lucy Keating
ÇEVİREN: Ozan Erdoğan
EDITÖR: Zeynep Küçük
BASKI VE CİLT: Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No:34 K:5 Bağcılar/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 12683

alloyentertainment

© 2017 by Alloy Entertainment
© PENA YAYINLARI A.Ş., 2018

1. Baskı: Ocak 2018

ISBN: 978-605-9441-68-1

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Lucy Keating

BU BENİM DÜNYAM

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN:
Ozan Erdoğan

Ara ara işkenceci, çoğunlukla
kurtarıcı, her zaman birer
kahraman olan kardeşlerime...

İÇGÜDÜSEL BİR TEPKİ

Pazar öğleden sonra 03:02 ve çoktan odamı temizliyor olmalıydım. İlle de kirli olduğu için değil. Aslında odam asla kirli değildir. Ailem söylediği için de değil; beni bu konuda hiç uyarmazlar. Takvimimde öyle yazıyor, hem de sarı renkle. Ayak işleri ve zaruri bakım işleri sarı; ev ödevleri mavi; egzersizler (tahta kaldırımda koşu, babamla sörf) mor; randevular (dış temizliği, Kovan'da saç kesimi) canlı pembe ve Ava'yla Papa's Poke mağazasında akşam yemeği veya Nisha'nın Malibu'daki doğumgünü partisi gibi etkinlikler parlak deniz mavisi. Yani "Arkadaşlar/Eğlence" bölümü. Başka şeyler için başka kategoriler de var ama sizi detaylarla sıkmayacağım. Görsel algım çok iyidir. Bu özelliğimi annemden almışım. Aynı zamanda çok da düzenliyim. Bunu kesinlikle ailemdeki kimseden almamışım.

Saat üç olmasına ve bu saatte odamı temizliyor olmam gerekmesine rağmen bunu yapmıyordum. Bunun yerine oturma odasının zemininde karnımın üzerine yatıyor, ağzından iç

amaşırlarımdan biri sarktığı halde, buğday rengi sedirin altından meydan okuyan bakışlarla bana karşılık veren Napolyon'un gözlerine bakıyordum.

"Yapma Napolyon!" diye uyardım. Napolyon hırladı.

Geçen gün Napolyon ona da hırladığında Ava bana hiç kırılmadığını söylemişti çünkü bu içgüdüsel bir tepkiymiş. "Gerçekte nasıl hissettiğimizi bize göstermek için vücudumuz bazen engelleyemeyeceğimiz tepkiler verir," demişti. "Nisha'nın, Ray Woods ona bir şeyler söylediğinde bile pancar gibi kızarması mesela. Ya da her sınavda koltukaltının terlemesi gibi. Ya da benim hemen hemen her uçağa binişimden önce kusmam gibi."

"Sınavlarda koltukaltım terlemiyor," diye itiraz edince Ava sadece gülümsedi. Böyle bir şey söylemek tam Ava'ya göre idi. Gerçeğin kendisi üzerinde değil de her şeyden önce neden olduğu üzerinde dururdu. Öteki tarafı görmeye çalışmakta iyidir. Benim için, o kadar da karmaşık değildi. Bir şeyler olur veya olmazdı. Olmasına neden olurdun ya da olmazdın. Kızarmak ya da terlemek ve hırlamak gibi içgüdüsel bir tepki de bence çok rahatsız edici.

Bir elimi Napolyon'un mağarasına yavaşça uzattığımda hırlaması sertleşti. Anlayabildiğini düşünerek gözlerimi devirip elimi geri çektim.

Napolyon babamın köpeği. Aynı zamanda benim de can düşmanım. Köpekleri sevmediğimden değil, severim de. Örneğin çorba reklamlarında gördüğünüz, ateşin yanında uzanıp kuyruğunu sallamaktan başka bir şey yapmayan golden retrieverlar. Ya da güneş gözlüğü takıp kaykaya binerken dili

rüzgârda savrulan o buldog. Ama Napolyon farklıydı. Babam Napolyon'u, sadece birkaç aylıkken ara sokakta ölü bir sıçanın yanında bulmuştu. "Zavallı," demişti. "Şartları ne kötü!" Ama ben gerçeği biliyordum. Napolyon'un o fareye ölümüne bir kavgada meydan okuduğunu ve bu kavgayı kazandığını biliyordum.

Mutfaktaki arka kapı açıldı; içeriye, yürürken iPad'i tam yüzünün önünde olan, kısa kesilmiş düz sarı saçları onunla birlikte sallanan annem girdi. Arkasından biri onu takip ediyordu. Annemin yeni tasarım stajyeri Jae olmalıydı. Annemin Güney Kaliforniya evlerinden başka birinin planlarının olduğu, yuvarlanmış parşömen taklidi kâğıtlardan oluşan dev bir yığın yüzünden suratını göremiyordum. Annemin uzmanlığı eski bungalovları tadilat etmekti. Ev tasarımını, karakterini kaybetmesine izin vermeden sadece gerektiği kadar modernize ederek basitleştirmesiyle ünlüydü. Koyu renk meşe parkeleri, ağır kirişleriyle parlak beyaz duvarlar ve yüzyıl ortasından mobilyalarla yapılan evimiz, annemin en iyi reklamlarından biriydi. Hindistan'dan getirttiği egzotik yastıklardan biri şu anda dirseklerimin altında takoz görevi görüyordu.

Annem, "Yerde ne yapıyorsun?" diye sordu, çantasını yere bırakıp Jae'den planları tezgâhın üzerine bırakmasını isterken hâlâ iPad'ine bakıyordu. Sonra buzdolabından iki maden suyu alıp bir tanesini Jae'ye uzattı.

"Napolyon iç çamaşırımı aldı," diye açıkladım.

"Küçük sapık!" diye cevapladı annem.

Jae sadece kibarca gülümsedi. "Selam, Annabelle."

"Selam, Jae," dedim ve sonra içimi çektim. Anneme, bir

seferde dört kelimeden fazla etmediğim stajyeri önünde köpeğimize sapık demekten belki de sakınabileceğimi söylemek istedim ama işe yaramayacağını biliyordum. Annem formalitelere aldırmaıdı.

Sonunda, iPad'ini bırakıp bana bakarak, "Nasıl geri almayı planlıyorsun?" diye sordu.

Kesin bir şekilde, "Öldürerek!" deyince annem kahkaha attı. Tekrar Napolyon'a baktım. Tek bir kasını bile kıpırdatmamıştı.

"Tam bir canavarsın," diye fısıldadım.

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi babam. Kırışmış saçlarına bakılırsa yataktan yeni kalkmıştı. Kot pantolonu bileklerinde kıvrılmış haldeydi. Kimse, hiçbir zaman geldiğini duymazdı çünkü sürekli olarak çıplak ayakla dolaşırdı. Eğer buna dikkati çekerseniz de, "Evde çalışmanın güzelliğı de burada," derdi.

Aslında burada inceden bir espri vardı. Espri babamın yıllardır "çalışmamış" olmasıydı. Büyük kanallardan birine büyük bir grup komedisi satmadan önce 1990'ların sonunda televizyon yazarıydı ve dizi 2006'da final yaptıktan sonra bir daha ofise gitmedi. Çoğu sabah sörf yapardı, buna emekli olduktan sonra başlamıştı. Aynı zamanda her zaman okurdu. Evimizin arkasında, babamın kendi "in"i olarak adlandırdığı daha küçük bir misafir evi vardı, burada okur, film seyrederek ve ara ara da birileriyle görüşürdü. Son zamanlarda orada her zamankinden daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı ve sabahları dışarıya daha erken çıktığını fark etmiştim. Yeni bir fikir üzerinde olmalıydı.

Odaya doğru, "Arabayla gezintiye mi çıksak?" diye sordu.

Tişörtünün ne kadar kırışık olduğunu fark ettim. “Topanga Eyalet Plajı’na gider, belki akşam yemeği yer ve günbatımını seyredereziz? Ne dersiniz? Ya sen?” Sen her zaman bana yöneltilirdi. Biliyorum biraz garipti, sanki kendi babam ismimi hatırlayamıyormuş gibiydi ama aslında tam tersiydi. Söyleyişindeki bir şey, sanki oradaki tek senin ben olduğumu hissettiriyordu. Bu bana iyi geliyordu. “Planlarım var,” diye açıkladım. “Bu, dün giydiğin tişört mü?”

Babam sorumu duymazdan gelerek, “Beni affet!” diye bağırdı. “Ne yapacaksın?”

Eğer gerçekten hızlı konuşsam benimle dalga geçmezler ve bu konuşma biter diye hesaplayarak bir an ciddileştim. “Eh, odamı temizlemem lazım ve sonra koşuya çıkmam lazım ve...”

Babam, anneme, Biz bunu nasıl yaptık? der gibi bir bakış attı. “Belki işleri biraz daha olurlarına bırakmalısın? Eğer bugün odanı temizlemezsen dünyanın sona ermeyeceğini anlasan nasıl olur?”

Babamın önerisini değerlendirirken kaşlarımı çattım.

“Yerde ne yapıyorsun?” Bu sefer koşturarak mutfığa girerek, bir elma kapıp kocaman bir ısırık alan abim Sam’di. Boğuk çiğnemeleri arasından, “Napolyon yine çoraplarını mı çaldı?” demeyi başardı.

Annem, “İç çamaşırı,” diye açıkladı.

Babam, Sam’e, “Arabayla gezmeye gitmek ister misin?” diye sordu. “Bir gün ara ver! Bütün aile geliyor.”

“Müsait değilim!” dedim bağırarak. Hayatın genel gidişatına muhalefet etmeyi tercih etseler de benim hayatımı yaşamak için seçtiğim yolun bu olmadığını anlamak onlara neden bu kadar zor geliyordu?

“Tabii.” Sam gözlerini devirdi. “Belki odanı temizlemekle

koşuya çıkmak arasında zaman bulursan şu dev bastonu da...”

“Sam!” diye uyardı babam. Ama bunu komik bulmuştu.

Tam şalterim atmak üzereydi ki Napolyon kaçtı, çarpık çurpuk bedeniyle sedirin altından ok gibi fırlayarak Sam’in sonuna kadar açık bıraktığı mutfak kapısından dışarıya çıktı.

“Yakalayın şunu!” diye bağırdım ama kimse yerinden kıpırdamadı. Napolyon’un ardından dışarıya koşturdum fakat izini kaybettim. O sesi duyduğumda tam da bir ortanca çalışının altına bakmak için diz çöküp Napolyon’u çağırıyordum.

Sırıttığı çok belli olan çatlak bir ses, “Bunu mu arıyorsun?” dedi. Sesin kime ait olduğunu bildiğim için büzüldüm; incecik tişörtü kaslı omuzlarından dökülen, hafif çilli yüzündeki ifade anlaşılmayan ve neyse ki temiz olan iç çamaşırım sağ elinin işaret ve başparmakları arasından sarkan Elliot Apfel’i bahçenin ortasında ayakta dururken bulmak için yavaşça arkamı döndüm. Sol elindeyse mutant bir domuz yavrusu gibi kıvranan Napolyon vardı.

“Evet,” diye mırıldandım. İç çamaşırımı elinden kaparken kızardığımı hissettim ve Ava’nın söylediklerini hatırladığımda daha da ezildim. Sonra eğer bütün gezegende elinde iç çamaşırımla ön bahçemde durmasını hiç istemeyeceğim biri varsa o da Elliot’tır diye düşündüm. Bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

Eve doğru döndüğümde arkamdan, “Parlak pembe?” dediğini duydum.

Yürüyüşüme devam ederek, “Yorum yapmak zorunda mısın?” diye seslendim.

“Gerçekten de yorum yapmayacağımı mı düşünüyordun?”

diye cevap verdiğini duydum.

Elliot abimin en iyi arkadaşıydı. Küçükken benim de en iyi arkadaşımdı. Aynı yaştaydık. Annelerimiz fotoğrafçılık ve mimarlık için birbirlerinden ayrılmadan önce sanat okuluna beraber gitmişlerdi. Ama sonra Elliot ergenliğe girdi ve garip, hatta doğruyu söylemek gerekirse kaba davranmaya başladı. Sonra kız arkadaşı oldu, sonra bir tane daha... ve sonra bir tane daha. Elliot'ın, takvimimdeki renklerden daha fazla kız arkadaşı oldu ki bu da, şampuan denen şeyi hiç duymadığını düşündüğüm-den aklımı karıştırıyordu.

Şimdi hepsinden uzun sürmüş olan Clara'sı vardı. Clara, Elliot ve Sam'in beraber kurduğu, Sam'in üniversiteyi erteleme nedeni olarak belirttiği, Look at Me, Look At Me adlı grubun solistiydi. Ertelemesinin gerçek nedeninin sörf yapmak olduğu konusunda neredeyse yüzde yüz emindim ve annemle babamın da bunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Sam'in aslında üniversiteye hiç gitmeyecekmiş gibi olduğunu benim gibi biliyorlar mı diye merak ediyordum.

Mutfağa geri döndüğümde ailem, sanki aynı genleri paylaşıyorlarmış gibi değil de oda arkadaşlarıymışlar gibi ayakta durmuş çene çalıyorlardı.

"Elliot!" Babam ateşli bir şekilde parmağıyla işaret etti. "İddiaya girerim arabayla gezmek istersin."

Sam, "Aslında gelemeyiz baba," diyerek araya girdi. "Provamız var. Tamamen unutmuşum." Elliot'a döndü. "Özür dilerim."

Elliot ellerini ceplerine tıktı. "Provayı bir süre ertelememiz gerekecek, aslında... Clara'nın bu öğleden sonra gruptan

ayrıldığını düşünürsek.” Dudaklarını büzdü.

Clara Bernard’ı tanımak Instagram hesabını da tanımak demekti. Onun hakkında bildiğim her şeyi oradan toplamıştım. Genellikle özçekim yaptığı ya da dudakları Elliot’ın yüzünü emdiği için esas benliğini kavramak zordu. Ama Instagram hesabı iyi gidiyordu. Tipik bir Kaliforniya kızı gibi kumsalda veya koyu kahverengi saçları geniş kenarlıklı bir şapkanın altından dökülürken, Elliot’ın babasının dükkânındaki klasik arabalardan birine yaslanırken veya bir deftere dalgın dalgın şarkı sözleri yazarken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Clara’nın Instagram’dan daha çok sevdiği tek şey erkek arkadaşındı. En azından ben hep öyle düşünürdüm.

Gözleri iri iri açılan Sam, “Ayrıldı mı?” diye sordu.

Elliot omuz silkti. “Meğer ki He/She grubunun kız yarısı larenjit olmuş ve Clara’dan onun yerine geçmesini istemişler.”

Sam bir elini gür saçlarında gezdirirken biraz telaşla, “Eh, geri dönecek,” dedi. Sam babamın saçlarını almıştı; farklı farklı yönlerle uzamaya meyilli olan koyu kahverengi saçları vardı ve ben de anneminkileri almıştım. O kadar sarıydı ki Kaliforniya tarzı bile değil, kar kraliçesi gibiydi. “Demek istediğim, bu işte hepimiz beraberiz.” Elliot’ın cevap vermesini beklerken Sam’in sesi yavaşça yükseliyordu. “Plan buydu. Ve seninle birlikte.” Elliot’ı işaret etti, seninle derken sesi ciyaklama gibi çıkmıştı. “Senden asla vazgeçmez.”

Elliot’ın anlaşılmasız ifadesinden bir anlığına gölge geçti. Sonra yutkundu. “Clara ve ben ayrıldık,” dedi.

Kimse bu duyuruya nasıl karşılık vereceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Elliot, seslendirilmemiş sorularımıza evet,

doğru diye cevap verircesine tekrar tekrar kafasıyla onayladığında herkes sadece seyretti. Ben bile ona dayanamıyorsam! Bir ay önce evimizde kaykayla kayarken dizüstü bilgisayarımın üzerine su dökmüş olsa da ve geçen perşembe su topu kaptanının yanında bana utandırıcı bir lakapla seslenmiş olsa da kabul etmem gerekir ki onun için ufacık da olsa kendimi kötü hissetmiştim. Elliot tişörtlerini hiçbir zaman yıkamazdı ve Clara da o kadar derin biri değildi ama ilişkileri bir şekilde yolundaydı. Harika bir çift olduklarından bahsetmeye bile gerek yok. Tabii eskiden. Geçmiş zaman.

Sonra, Elliot sesli bir şekilde nefes verdi ve ben aşağıya bakınca hâlâ iç çamaşırımı elimde tuttuğumu fark ettim.

İYİ KÖTÜ KAHVE

Gözlerimi, her sabah olduğu gibi palmiye ağaçlarının beni röntgenlediği hissiyle açtım. Evimizin ikinci katına uzanan palmyelerin her biri sırk gibi ve garipti, çalı benzeri tepeleri de sanki odama göz atıyorlarmışcasına eğilmişti.

Los Angeles dendiğinde akla karışıklığı ve trafiği gelir. Ya da sarmaşık kaplı duvarları ve garaj yollarında duran parıldayan siyah spor arabalarla dikkat çeken Beverly Hills'deki köşkler.

Genellikle bunun nedeni; bizim yaşadığımız yere yani Venice'e gelinmemesidir. Kanalları ve suda boğulan saraylarıyla İtalya'daki Venedik değil burası. Benim Venice'im, küçük şirin bungalovları, parlak renklerdeki çalılardan yanında uzanan çitleri, Kaliforniya'nın hafif havasında sağlam kalmış klasik arabaları ve kollarının altında sörf tahtalarıyla bisiklet süren delikanlıları vardı. Her yere gitmedim ama böyle yerlerin çok da fazla olmadığından oldukça eminim ve ben burayı severim. Birçok farklı durumda fazla gergin olduğum söylenir, ben de Venice'in beni dengelediğini düşünüyorum. Yine de evimiz,

kendine has bir şekilde özel. Bu çevre yeni inşa edildi ve burası da orijinal bir Craftsman evi.

Anneme göreyse iki katlı olması nadir görülen bir şey. Tam köşede olmasından dolayı da sokağımızdaki mevcudiyetini belirgin hale getiriyor. Benim odam da köşelerden birinde olduğu için sabahın bütün büyüğü ışığını alıyorum.

Ailem burayı yirmi yıl önce, Venice çoğunlukla sanatçıların, bohemlerin ve karavanlarında yaşayan bir sürü insanın yeriye satın almıştı. O günlerde Venice Tuhaf Kalsın diye de bir kampanya vardı. Eski kulübeler üç milyon dolarlık modern evlere dönüştürülüyordu. Daha yeni Abbot Kinney üzerinde bir tütsü dükkânı, elyapımı donat yapan bir pastane olmuştu. Beş doların altına kahve bulamazdınız. Herkes farkımızı kaybedeceğimizden korkuyordu.

Kahvaltı için aşağıya indiğimde, ailem yemek masasının etrafında toplanmış, hepsi Los Angeles Times'ın Sanat sayfasının üzerine eğilmişlerdi. Biri Electric Caddesi'ndeki pahalı, yeni yerden kahve almıştı, ki bu ya iyi haberleri kutladığımız ya da kötü haber aldığımız anlamına geliyordu. Gazeteye daha yakından baktığımda, ön sayfanın tam ortasında duran evimizin fotoğrafını gördüm.

“Ön sayfada olacağını bilmiyordum!” diye çılgık attım.

Babam bir elini annemin omzuyla boynunun alt kısmı arasında bir yerlere koyarak, “Tabii ki, ön sayfada!” dedi. “Tam olması gerektiği yerde.” Annem gergin bir şekilde gülümsediğinde garip bir his göğsümden yukarıya yükseldi. Her zaman böyle davranırlardı. Birinin eli ötekinin omzunun üzerinde, film seyrederek birinin ayağı ötekinin kucagında. Ama bir süredir görmemiştim.

Birkaç ay önce Mathilda Forsythe adında bir kadın ön kapıda belirmişti. Mathilda, The House, yani LA Times için bir yazı yazıyordu. Öğleden sonrasını zemini ve tüm yüzeyleri inceleyerek, eşyaların menşei ve bunların hangilerinin dayanıklı olduğu hakkında sorular sorup Moleskine defterine notlar alarak geçirmişti. Ertesi gün, iriyarı, saçlarını topuz yapmış Silas adındaki bir erkek fotoğrafçıyla geri geldi. O da, oturma odasındaki derin mavi koltukta birkaç aile fotoğrafı ve annemin bir kolu korkuluğa uzanmış, yüzünde Evet, bunu da hallettim, diyen bir gülümsemeyle verandada durduğu bir poz çekmişti.

“Bu çok iyi!” dedim. “Bunu çerçeveletmemiz lazım! İnsanın evinde, eviyle ilgili gazete yazısı olması çok eğlenceli.” Şaka yapıyordum, her zaman sevdiğimiz tarzda bir şakaydı ama kimse gülmedi ve hemen annemle babamın göz göze geldiklerini gördüm.

Abim de anne babamla göz göze geldi! Benim kaçırdığım her neyse o da biliyordu.

“Ne?” diye sordum.

Babam bana yakın olan kahve bardağını masa boyunca iterken, “Al!” dedi. “En sevdiğinden aldım, hatta tarçın bile eklettim.”

Şahane koksa da kahveyi almak için hiçbir hareket yapmadım. Şimdi anlıyordum ki bu kahveler iyi haber kahveleri değillerdi. Bunlar kötü olanlardı. “Neler oluyor?” diye sordum tekrar.

Babam, “Belki de şu an iyi bir zaman değil,” diye başladı ama annem onu durdurdu, alçak sesle konuşuyordu ama sesi benim için yeterince duyuluyordu.

“Söylememiz lazım Ezra. Eğer şimdi söylemezsek, sonra bizden daha fazla nefret edecek.”

Sırlardan nefret ederdim. Belirsizlikten nefret ederdim. Merak etmeyi sevmezdim, illa bilmem gerekirdi. Bunları onlara hatırlatmayı düşündüm ama boğazıma tırmanan korku buna engel oluyordu.

“Annenle ben biraz düşündük,” dedi babam. “Buradaki yaşamımız üzerine. Düşündük ki belki değişim zamanı gelmiştir.” Bir anlığına durduğunda gerçekten de konuşmakta güçlük çektiğini görebiliyordum. Annem devam etti.

“Uzun uzadıya düşündük ve bu yazı da çıkınca, babam Sandy Hala’nla konuştu, o da mükemmel zamanlama olduğunu söyledi.”

Onları daha iyi anlayabilmek için gözlerimi kısarak baktım. “Tam olarak ne demeye çalışıyorsunuz?”

Sam sabırsızca araya girip, “Evi satıyorlar, AB!” dedi.

Annem içini çekti ve babam bir eliyle gözlerini kapattı. “Teşekkür ederim Sam!” dedi.

Kafamı salladım. “Bunu niye yapasınız ki? Burası bizim evimiz. Ve...” Bir parmağımla yazıyı işaret ettim. “...artık meşhur! Bu kadar meşhur bir evi satmayı neden istersiniz ki?”

Bütün masaya garip bir sessizlik çöktü. Kimse kimseyi savunmuyordu. Ebeveynlerimin ikisi de tek kelime etmiyordu. Sam bile sesini çıkarmıyordu.

“Sandy Hala Florida’da emlakçılık yapıyor,” dedim. “Ne bilir ki?” Neden kimsenin umurunda değilmiş gibi hissediyordum? Sanki onlara her şeyin nasıl işlediğini anlatmam gerekiyordu.

Babam yumuşak bir tonla, “Bunun iyi bir zaman olmadığını

söylemiştim,” dedi. “Sana daha fazla sorusu olacağını söylemiştim.”

Annem sert bir şekilde, “O zaman, en iyi zaman ne zamandı Ezra?” diye sordu. “Taşıma kamyonları geldiğinde mi?”

Şimdi babam anneme daha önce hiç görmediğim bir şekilde bakıyordu. Sanki onu çok az tanıyormuş gibi. Korktum ve bunun aslında evle ilgili olmadığını hissetmeye başladım. Burada daha büyük bir şey oluyordu. Belki de bir zamandır hissettiğim bir şey.

“Neden birden fazla taşıma kamyonu olsun ki?” diye sordum ama sesim fısıltıyla çıkmıştı.

Babam çenesini kavradı ve hepsini tek seferde söyledi: “Annen ve ben bir süre ayrı yaşamanın mantıklı olacağına karar verdik. Bu kısmı sana şimdi gerçekten söylemek istemedik. Bu hafta gelen emlakçı olabilir diye sana evle ilgili olan durumu söylemek istedik. Böyle olmaması gerekiyordu.”

Sam’e baktım. “Biliyor muydun?”

Sam bana bakmadı. Onun yerine öfkeyle babama baktı. “Size ona anlatmam gerektiğini söylemiştim.” Sonra tabağına baktı. “Bunu senden saklamak istememiştim AB.”

Sanki dünyam dönüyormuş, kahvaltı masası tepetaklak olmuş, sanki bir tavşan deliğinden içeriye düşüyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi yatıştırmak için ellerimle gözlerimi kapattım. Bunun nasıl olduğunu anlamıyordum. Bu bizim ailemizdi. Bizim evimizdi. Böyleydi.

Yakında üniversite için, bildiğim her şeyden ve herkesten uzağa, ülkenin öbür ucuna taşınacağımı hatırlamak için sanki açıklamaya ihtiyacım varmış gibi babam, “Çok üzülmesine eminim ama Columbia’ya gittiğinde hayatın o kadar çok

değişecek ki buraya çok nadiren gelebileceksin,” dedi.

“Esas mesele, hayatım o kadar çok değişecek ki evime gelmeye, buraya gelmeye ihtiyacım olacak,” dedim, gözyaşlarımı tutmakta zorlandığım için sesim çatlıyordu. Bunu hiç sevmemiştim. Yer değiştirmeyi sevmiyordum. Gidişatta bir değişiklik olması hoşuma gitmiyordu.

Annem, “Eh, tatlım, ne yazık ki sen karar veremiyorsun,” dedi. Benimle konuşurken bu ses tonunu kullanmasından nefret ediyordum. Aslında hiç de yapmadığı halde empati yapıyor-muş gibi. Bundan özellikle nefret ediyordum çünkü her zaman gerçekten haklı olduğu zamanlarda böyle yapardı. “Bu kararı vermek babanla benim sorumluluğumuz ve inan bana çok yıkıcı oldu. Ama olması gereken bu. Ve sen de bunu anlamaya çalışacaksın.”

Onunla tartışmak istiyordum. Bir şekilde tehdit etmek, ültimat vermek istiyordum. Ama en korkunç yanı da buydu, yapamazdım. Onların evli olmalarına, beraber yaşamalarına ya da başka bir şeye karar verme hakkım yoktu. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Sonra annem burnunu çektiğinde, onun da, en az benim kadar, bu konuda kavga etmek istemediğini anladım.

Bir ses, “Hımm, hey,” dedi sessizce ve kapı eşiğinde Elliot belirdi. Neden hep en istemediğim zamanlarda geliyordu ki? Hızlıca duvara tıklattı. “Böldüğüm için üzgünüm...”

Sam içini çekti. “Sorun değil adamım. N’aber?”

Elliot hızlıca bana baktı. “Dün gece arabam için verdiğin AUX kablosunu geri getirdim. Okula giderken bırakayım diye düşündüm.” Kabloyu masaya koydu ve geri geri gitmeye başladı. “Böldüğüm için üzgünüm!” dedi tekrar.

Babamın sözlerini duyduğumda, dişlerimi sıkıp gazetede ki yazıya bakıyordum.

Elliot neredeyse kapıya varmış ve sağ elinde araba anahtarlığını sallıyorken, “Elliot!” diye seslendi. “Bugün Annabelle’i okula götürebilir misin?”

“Tabii.” Elliot bir babama bir bana bakarken kafası karışmış görünüyordu.

Babam, “Sonra daha fazla konuşabiliriz,” derken bir elini benimkinin üzerine koymaya çalıştı. Ama ben elimi çektim. Elliot’a dönerek, “Teşekkürler E. Ve eğer ilgini çekerse, görünüşe bakılırsa Electric Café’den alınmış fazladan bir kahvemiz var,” dedi.

Sonra, öz babam benim kahvemi öylece Elliot Apfel’e uzattı.

Beyaz kotlu bacağımın birini bir diğerinin üzerine atıp kol-tuğun kenarlarındaki bütün kumları silkelerken, “Bu güzel arabaları kullanacaksan temiz tutsan iyi olur,” dedim. Elliot’ın babasının, Lincoln Bulvarı’nda, bütün büyük sahne tasarımcılarının dönem filmleri için gittikleri klasik araba tamirhanesi vardı. Babası her zaman, eğer aradıkları onda yoksa yine kendisinin bulabileceğini söylerdi.

Elliot ve ben Venice’ten Santa Monica’daki okula gitmek için Lincoln Bulvarı’ndan geçiyorduk. Bozuk bir ruh halinde olduğumu biliyordum. Dünyam tepetaklak oluyordu. Babamın söylediği “ayrı yaşamak” hakkında düşünüp duruyordum. Bu aslında ne demekti? Kulağa geçiciymiş gibi geliyordu. Ama evi satmak? Bu da kulağa çok... son gibi geliyordu. Camdan

dışarıya doğru iç çektim ama Elliot bir tepki vermedi, sürmeye devam etti, suratında sakın bir ifade vardı. Neden bu kadar sakın olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama kendimi kötü hissettim. Bu yüzden, “Bu şarkıyı severim,” diye mırıldandım.

Elliot’ın tek söylediği, “Parlak pembe?” olunca, iyi davran-
dığım için hemen pişman oldum.

Yolcu aynasında saçıma bakarken sakın bir şekilde, “İç çamaşırımdan bir daha bahset, ben de ön camına beysbol sopası indireyim,” dedim. “Ve bu da, bu kadar nadir bir BMW’de sana iki binden fazlasına patlar.”

Elliot sesli bir şekilde burnundan soludu. “Arabaları bu kadar önemsemen garip.”

Kitap çantamdakileri yeniden yerleştirirken, “Neden garip?” diye sordum. Her şey yerli yerindeydi.

“Çünkü sizler arabalarınızı canı çıkana kadar kullanıyorsunuz. Kullandığınız bitik araba ne zaman bozulup annenle babandan biri yolda kalsa sürekli babam gidip alır. Mazda’yla Mercedes’in arasındaki farkı bile bilmediklerini söylüyor.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Demek istediğim, nereden geldin?”

Omuz silktim. “Arabalar güzeldir. Biçim ve işlevin mükemmel karışımıdır. Doğru yaptığıın zaman, ki onu da 1980’lerden beri yapmadılar.”

Elliot’ın babasının dükkânında 1960 model Volkswagen Beetle’dan 1972 model Volvo hatchback’e kadar her şey vardı. Ve eğer bir araba, şu an içinde olduğumuz bu üstü açılabilir parlak beyaz olan gibi, ellerinde çok durursa Elliot kullanmaya başlardı. Tabii park etmek için durduğunda ön panele satılık

tabelası astığı sürece. Mesela okulda veya her sabah sörften dönerken uğradığı kahve dükkânının önünde.

Elliot hoparlörlerinden gelen müziği kastederek, “Yani, bekle bir dakika, geriye sar. Paper Girl’ü mü seviyorsun?” diye sordu ve bütün o kendini beğenmiş ifadesi şaşkınlığa dönüştü. “Sen. Paper Girl’ü seviyorsun?” Dirseği camın üzerine yaslanmıştı, eli direksiyondaydı. Sanki söylediğime inanmak o kadar da zormuş gibi kafasını bana doğru çevirmiş ve hafif aşağıya eğmişti.

“Paper Girl’ü sevebilirim,” dedim. “Onları senden başkaları da sevebilir. Güzel bir müziği beğenmek için üye kartı gerekmiyor.” Lincoln’un doğu yakasında şimdiye kadar geçtiğimiz altıncı donat dükkânı olmuştu. Hep sayardım. LA’de benzin istasyonundan çok bu köhne donat dükkânlarından vardı. Sam’e göre büyük ihtimalle uyuşturucu ticareti için paravandılar ama o ne anlardı?

Gözleri halen yolda olan Elliot, “Bu sabah amma da geçimsizsin!” dedi.

“Sen hep öylesin,” diye cevapladım.

Bir kadının kullandığı, parlak siyah bir spor Lexus’un yanında durduk. Yolcu koltuğunda, patileri cama yükselmiş, başında pembe kurdelesı olan ve boncuk boncuk gözleriyle dikkatle Elliot’a bakan beyaz bir yün yumağı vardı.

Elliot, “Sorun ne Göbiş?” diye cıvıladı. Göbiş çocukken benim için bulduğu bir isimdi ve bana işkence olsun diye ısrarla kullanmaya devam ediyordu. “Bir şeyden yüz üzerinden doksan beş mi aldın?”

Kahkaha attım çünkü tamamen yanlıştı. “Benim de

sorunlarım var, bilgin olsun. Annemle babam muhtemelen boşanacaklar ve evimizi satıyorlar.” Eğildim ve kotumdaki kırıışıklığı düzelttim. “Ve arabadaki kum kıyafetimi mahvediyor.”

Okulun otoparkına dönerken, “Kötü,” dedi. “Sam geçen gece anlattı. Benimkilerden daha... ailem gibiler ve eviniz de kesinlikle evim gibi.”

Elliot ve babası kumsala yakın bir dairede yaşıyorlardı. Pespaye değildi ama ikisi de hiç evde olmadıklarından içinde bir sıcaklık yoktu. Elliot’ı sıklıkla mutfağımızda kahvaltı ederken ya da garajda davul çalarken bulabilirdiniz. Ya da abim eve geç gelecekse davet edilmeden odamdaki sedirde uzanır, her yeri cips tozu yapardı.

“Demek o kadar?” diye sordum. “Tek söyleyeceğin bu mu? Çocukluğuma ait tüm varlığım kayıp gidiyor ve senin tek diyebileceğin kötü mü?”

Elliot arabayı park edip bana döndü. Tatlı, kahverengi gözleriyle bana öyle sert baktı ki gerildim. “Hayat bazen kötüdür, Göbiş. Çoğunlukla senin için değil ama geri kalan hepimiz için.”

“Ah, lütfen,” dedim.

Sesinin tonu küçümseyiciydi, dalga geçer gibiydi ama arkasında gerçekler de vardı. Elliot’ın ailesi o küçükken boşanmışlardı ve sonra babası şimdiki işine başlamıştı. Annesi Hawaii’deki bir sanatçı komününde yaşarken o babasıyla zaman geçirebilmek için dükkânda yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Annem Elliot’ın bu yüzden dengesiz olduğunu söylüyordu. Hayat ona adil davranmamıştı. Ama şu anda Elliot’ın sorunlarını düşünmek istemiyordum, benim kendi sorunlarım vardı.

“Herneyse. Bıraktığın için sağ ol, sanırım.” Saçımı düzelttim ve elimi kapıya koydum.

“Hey, Annabelle?” dedi Elliot. Ben arkamı döndüğümde bana bakmıyordu, eğilmiş ön panelin altından telefonunu alıyordu. “Kum için endişelenme. Güven bana.” Tam tekrar geri dönmek üzereydim ki sonra söylediği sözler beni durdurdu. “Bu kot varken kimse kumlara bakmaz.” Yukarıya baktı, göz göze geldik. Elliot’ın, olmadığına bile her zaman böyle fesat olduğu izlenimini veren bir gülüşü vardı. Bunu kadın otoriteler üzerinde, kadın garsonlarda, asıldığı kızlarda... kullanırdı ve şimdi de bende kullanıyordu.

Burnumu kırıştırdım. Çünkü şaka yapıyordu, değil mi? Elliot kotuma iltifat etmezdi. Öğle yemeğinde tepsimden el-mamı alır teşekkür bile etmeden yürümeye devam ederdi. Hiçbir zaman kendine bir tane olsun almadığı için kitaplarımı ödünç alır ve ben arabasının anahtarlarını çalana kadar da iade etmezdi. Ama orada oturduğumuz uzadıkça şaka yapmadığını anladım. Sonra sıırıtmaya başlayınca orada daha fazla oturamadım.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çarparken, “İğrençsin!” dedim. Kararlı adımlarla yürürken arkama bakmadım.

HOŞ GELDİN!

Seçmeli İleri Sanat sadece Cedar Spring gibi sıradışı bir okul için gereklilikti. Mezun olmadan önce özellikle yaratıcı zekâyı zorlayan üç ders geçmeniz gerekiyordu. Bir sene çömlekçilik almış ve bir ton kupa ve tabak yapmıştım. En azından bunlar faydalıydılar, kullanışlıydılar. Sonra dışarıdan bir öğretmenin geldiği ve herkesin kolayca A aldığı bir açık hava heykelticilik dersi almıştım. Şimdi de kala kala Yaratıcı Yazarlık Dersi'ne kalmıştım.

Yaratıcı yazarlığa karşı olan nefretim ironik olmasında babamın başarılı bir TV yazarı olması gerçeğinden de fazlası vardı. Aslında yazmak konusunda kötü de değildim. Birinci sınıfta okul gazetesine katılmıştım ve ikinci sınıfın güz döneminde beni başeditör yapmışlardı. Okulun disiplin komitesiyle ilgili bin kelimelik bir yazı istediğinizde ben aradığınız kızdım. Bunu, sizin için üç saat içinde hazırlayabilirdim. Veya okulun yeni başkanı için öğrencilerin gerçekten ne düşündüğü hakkında bir yazıyı teslim edebilirdim. Ya da doğru üniversiteye

gitme baskısı hakkında daha ayrıntılı bir yazı da yazabilirdim. Kelimeler zaten orada olup da seçilmeyi beklediklerinde kelimelerle iyiydim. Ama ortada bir hikâye olmayınca kelimelerle aram iyi değildi.

İlk ödevde hile yapmaya çalıştım. Bir sahneyi dört farklı perspektiften yazmamız söylenmişti ve ben de ailemle kahvaltı edişimizi yazdım. Ama yazıda bütün karakterler, yumurtaları üzerinden birbirine bakan, başkasından portakal suyunu uzatmasını isteyen robotlar gibi olmuştu. Sahneyi, o kadar çok açıdan hayal edemiyordum işte. Dört insan, aynı olayı nasıl farklı deneyimleyebilirdi?

Bayan Epstein evle fazla alakalı olduğumu ileri sürdü. “Kimse hayatlarımızı bizim bulduğumuz kadar ilginç bulmaz,” dedi. “Bir dahaki sefere senden, bir alıştırma olarak, kendi hayatınla hiçbir alakası olmayan bir hikâyeyi hayalinde canlandırmanı istiyorum. Farklı bir karakter. Farklı bir yaş. Dünyanın başka bir yeri. Elini bir de böyle dene.”

Denedim de. Ama yine başaramadım.

Epstein yine geç kaldığı için özür dileyerek ve kollarından kâğıtlar saçarak sınıfa girdi. Birkaç öğrenci de arkasından sıvışsa da Epstein onları görmedi bile. Kendimi bugün bizden isteyeceği şeye hazırlamak için ellerimi kucağımda sıkıca kenetledim. Grup çalışması ya da daha kötüsü sesli okuma?

Onların yerine, Epstein bütün kâğıtları masasına fırlatıp masaya dayadığı iki eliyle vücudunu dengeleyerek eğilip bize gülümsedi.

Vücudunu dikleştirip sanki düşüncelerini bizim için resmediyor gibi sağ bileğini dairesel bir şekilde hareket ettirerek,

“Bu derste genelde yazı yazma, eleştiri ve editleme çalışmaları yapıyoruz,” dedi. “Ama düşündüm ki bunlara biraz ara verirsek sizleri bir arkadaşım ile tanıştırebilirim. Kendisi genç yetişkin edebiyatı türünde tanınmış bir yazar, bugün buraya yayın süreci ve adına yazarlık dediğimiz, bu saati saatine uymayan canavarda kariyer yapmak üzerine konuşmaya geldi. Millet, lütfen MFA’dan canım sınıf arkadaşım Lucy Keating’e merhaba deyin.”

Kapının eşiğinde bir kadın göründü. Kahverengi uzun dalgalı saçlı, kırmızı rujlu ve kalın siyah çerçeveli gözlük takan uzun sayılabilecek bir kadındı. Kotun içine sokulmuş kusursuz, beyaz, yakalı ipek bir gömlekle siyah şık bir çizme giyiyordu. Omzunda, içeriye girdiğinde masaya bıraktığı soluk mavi bir evrak çantası asılıydı. Sonra, hepimize bakmak için, yüzünde doğal bir gülümsemeyle bize döndü.

“Merhaba.” Lucy hafifçe el salladı. “Girişi kısa tutacağım çünkü genelde soru sormayı severiz. Ben Lucy Keating ve modern genç yetişkin edebiyatı türünde altı roman yazdım ama sadece bir tanesi New York Times çok satanı oldu. New York’ta bir yayıncıda işe başlayıp da sonunda onları, geceleri yazarak tamamladığım ilk romanım *Maybe in Another Life*’ı basmaya ikna etmeden önce İngiliz dilindeki sertifikamı Brown’dan aldım. Sonra Columbia’da MFA yaptım ki inanılmaz Ruth Epstein’la da orada tanıştım.” Öğretmenimize gülümsemek için duraksadı. “Ve yakın zamanda, bir çift çarpık çurpuk köpekle birlikte New York’tan LA’ye taşındım. Güneşi seviyorum ama bütün o kaba insanları da özlüyorum.” Lucy hoşnutsuz bir şekilde gülünce çekiciliğinin altında bir ciddiyet olduğunu görebildim.

Lucy, “Görünüşe göre daha şimdiden bir sorumuz var?” diyerek kıkırdadı ve tavana değmeye çalışmış gibi elini çok yukarılara kaldırmış olan Maya Davis’i işaret etti.

Maya, “Maybe in Another Life için bir devam kitabı yazmayı planlıyor musunuz?” diye sordu. Konuşurken kızarıp kekelemesinden Maya’nın Lucy’nin hayranı olduğunu fark ettim ve Lucy’nin adını nereden bildiğimi şimdi hatırlamıştım. Lucy, en iyi arkadaşım Ava’yı her zaman gözyaşı gölünün içinde bırakan o kederli romantik kitapların yazarıydı. Erkek tarafı başka bir yere görevlendirilmeden önceki yaz birbirlerine umutsuzca sevdalanmış bir kız ve bir erkek. Babası yollarına taş koysa da ulaşılmaz olan kıza âşık olan şehrin yoksul kesiminden bir çocuk. Kitaplarından filme uyarlananlar da var. Posterlerinde, her zaman çiftin dramatik bir şekilde kucaklaşması ve genellikle de birinin ağlayışı vardı. Bunları tamamen gerçek dışı ve saçma bulurdum.

Lucy, “Belki bir gün,” diye cevapladığında sesi kulağa neşeliymiş gibi gelse de ben biraz gerilim hissetmiştim. “O kitaptaki karakterlerimi severim ama o tarz hikâyeleri yazmaktan biraz sıkıldım gibi. Çok fazla hüznün var.” Lucy bir anlığına gözlerini kaçırdı, dikkati dağılmış gibiydi, sonra göz kırptı.

“Sadece, bu günlerde Mutlu Sonlar yazmak istiyorum diyelim. Sanırım karakterlerim böyle bir değişikliği hak ediyorlar.” Benden tarafa bir bakış fırlatınca vücudumu garip bir his kapladı ama geldiği gibi de geçti.

Hevesle sırasından öne doğru eğilmiş olan Maya, “Bize, şu anda ne üzerinde çalıştığınızı söyleyebilir misiniz?” diye sordu.

Lucy başıyla onayladı ve dikkatimi camdan dışarıya, Elliot’la

serbest zamanlarında olan birkaç kızın lafladığı bahçeye bakmaya verdim. Yine de Elliot'ın serbest zamanında olmadığına dair iki yüz dolarına bahse girerdim. Düşüncelerim bu sabaha ve kotumla ilgili yaptığı tuhaf yoruma kaydıığında Lucy'nin Maya'nın sorusuna cevap vermeye başladığını duydum.

“Aslında, LA’de geçirdiğim günlerden bayağı bir ilham aldım,” dedi. “Şu anda annesi, babası ve abisiyle Venice Plajı’nda yaşayan bir kız hakkındaki bir hikâye üzerinde çalışıyorum.”

Kendimi, yine sınıfa geri dönmüş olarak buldum. Bu, dikkatimi çekmişti.

“Ah ve tabii ki her zaman sorun yaratan küçük garip bir köpekleri de var.” Lucy güldü.

Benim haricimde bütün sınıf güldü. Bekleyin...

Lucy devam etti. “Hayatı bayağı mükemmel, her şey tamamen onun kontrolünde ama büyümeye ve hayatın o kadar da basit olmadığını öğrenmeye başlıyor. Örneğin, evde her şey onun düşündüğü kadar iyi değil.”

Şimdi ben de sıramda biraz eğilmiş, gözlerimi kısarak ona bakıyordum. Boğazımın biraz kuruduğunu hissettim.

Lucy masaya oturdu ve ellerini dizlerine koydu. “Ve evden bahsetmişken; anne babası ayrılıyor, hatta belki de boşanacaklar ve evi satmaya karar veriyorlar. Evleri, yürüyüş yollarından birinde olan, gerçekten de özel bir yer. Kızımız tüm hayatını orada yaşamış, o yüzden bu durumdan dolayı bayağı bir mutsuz.”

Sınıf arkadaşlarımdan, mırıltılar ve düşünceli hımm'lar serisi yükseldiğinde kalbim göğüs kafesimde deli gibi atmaya başlamıştı. Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım.

Sonunda yüksek sesle, “Bu bir şaka mı?” diye sordum.

O anda bütün sınıf sessizliğe gömüldü. Bayan Epstein bir it-hamdan çok bir soru şeklinde, “Annabelle?” dedi. “Lucy çalışması hakkında neden şaka yapsın?”

“A-affedersiniz,” diye kekeledim. “Sadece... sanki benim hayatımı tasvir ediyor gibi.”

Bu ifademe tepki olarak, Lucy kafasını hafifçe yana eğerek serinkanlı bir şekilde bana baktı. Ama Bayan Epstein, Lucy’nin omzuna elini koyarak kıkırdadı. “İşte bu yüzden o bir dâhi! Yazdıklarında, herkes bir şekilde kendi hayatını buluyor!”

Maya’nın eli tekrar kalktığında Lucy hafifçe başıyla onu işaret etmek için bana gözlerini dikip bakmayı bıraktı. Maya, “Peki ya romantizm?” diye sordu. “Merak uyandırıcı bir aşk hikâyesi olacak mı?”

Lucy sıırttı. “Ne düşünüyorsun?”

Maya geniş geniş gülümsediği sırada kapı eşiğinde bir başkası göründü.

Bu seferki daha önce hiç görmediğim bir genç çocuğun siluetiydi ve sınıf arkadaşlarımin gevezeliğindeki keskin düşüş sayesinde yeni geleni dikkate değer bulanın sadece ben olmadığımı anladım.

Yüzüyle ilgili bir şey vardı. Çenesi yukarıda, omuzları geride duruşunda çekici bir şey vardı. Ağzı gülmese de, gülümseyen iri, badem şekilli mavi gözleriyle ilgili bir şey. Açıklayamıyordum ama sanki o bir filmdeki yıldızmış da geri kalan hepimiz sadece figüranmışız gibi.

Lucy, beni şaşırtan bir şekilde, “Tam zamanında!” dedi çünkü hiç de zamanında gelmemişti. Sonra daha yüksek sesle, “Hoş geldin!” dedi.

Çocuk belirsiz bir şekilde el salladı, bir elini hafifçe yukarıya doğru kaldırdı, sonra da dudaklarını büzdü. “Hey!” dedi. “Merhaba!” Merhabası, tam zamanında gelmiş olmasına rağmen ilgiyi üzerinde topluyormuş gibi daha yüksekti. Sonra, “Ben Will,” demeden önce boğazını temizledi. Will. Klasik. Esaslı. Şirin. Bu isimle başbakan olabilirdi.

Epstein sol eliyle kibarca alnına vurarak, “Ah, doğru!” dedi ve masasının üzerindeki bazı kâğıtları karıştırdı. “Will Hale. Tam buradasın.” Bir sayfayı çekti ve bir kez daha gözden geçirdi. “Son sınıfın yarısında böyle nakil az görülür.”

Will başıyla onayladı. “Evet, efendim,” dediğinde, görgüsüyle beni şaşırttı. “Benim kararım değil, tabii ki, ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum.”

Epstein güldü, etkilendiği açıktı. Kâğıtlarıyla hafif hafif kendini serinletirken, “Tamam, bir yer bul ve otur,” diye teklif etti. “Görünüşe göre Annabelle’in yanında boş bir yer var.”

Hayır, yok! demek üzereydim. Yanımda Izzy Ross oturuyordu. En azından biraz önce. Ama şimdi baktığımda Izzy orada değil, sınıfın uzak köşesinde oturmuş sıranın altından gizlice telefonuna bakıyordu. Izzy’ye bakmakla o kadar meşguldüm ki Will’in yanıma kadar gelmiş olduğunu fark etmemiştim bile. Ellerim kucağımda olmasına rağmen tükenmez kalemim sıramdan uçarak düştüğünde bakışlarımı kaldırdım. Neler oluyordu?

Will bir görevmişçesine çömelerek tükenmez kalemimi alıp bana geri uzattığında göz göze geldik, gözleri zaten olduklarından daha da irileştiler.

Kalın kirpiklerin çevrelediği gözlerini birkaç kez kırparken tek söylediği, “Merhaba!” oldu.

Kalemi alarak, “Hey!” diye cevapladım. Yerinden kımıldamayınca fısıldadım. “Ne?”

Will bir an daha baktı ve sonra kafasını sallayıp boğazını temizleyerek, “Hiçbir şey,” dedi.

“O zaman neden hâlâ yerdesin?” diye fısıldadım. Çünkü neden hâlâ çömelmiş duruyordu?

Will, “Doğru!” diye cevapladı ve çaktırmadan yerine oturmaya çalıştı. Aslında bu da, sadece yeni çocuk olmasından dolayı değil ama aynı zamanda şüphe götürmez bir şekilde şimdiye kadar Cedar Spring’in koridorlarında yürümüş en hoş çocuk olduğu için de imkânsıza yakındı.

Onu dışarıda yakaladığımda, Lucy Keating tam da evrak çantasını klasik bir Volkswagen Beetle’in arka koltuğuna atıyordu.

Yaklaşırken, “Güzel araba,” dedim.

“Teşekkürler,” dedi. Sanki yaratıcı yazarlık sınıfında benim hayatımı konu etmemiş, beni gördüğüne ufacık da olsa şaşırmamış gibiydi.

Tekrar konuşmadan önce söylemek üzere olduklarımın kulağa ne kadar garip geleceğini tam olarak anlamak için duraksadım. Ama başka şansım yoktu. Bu çok garipti. “Bunu nasıl veya niye yaptığınızı bilmiyorum ama hayatım hakkında yazmayı bırakırsanız gerçekten çok minnettar olurum,” dedim ve yutkundum.

Lucy küçük bir kahkaha attı ve bana döndü, bir eli arabanın camının üzerinde diğeryise kalçasındaydı. Bana akıl hastası

olduğumu söylemesini bekledim. Ama söylemedi. “Annabelle,” dedi. “Senin hakkında yazmıyorum. Seni yazıyorum.”

Birkaç kez gözümü kırptım. “Anlamıyorum,” dedim.

Sanki bugünün perşembe olduğunu açıklıyormuş gibi, “Sen kitabımın içindesin,” diyordu. “Sen bir karaktersin. Aslında, herkes öyle.” Arabanın anahtarlarını tutan eli, okulumun tüm cephesini taradı.

Başka birilerinin daha buna tanık olmasını dileyerek duraksadım ve otoparka bakındım. Yazarların delilikleriyle ünlü olduklarını biliyordum; sadece kendileriyle konuşacak şekilde tecrit edilmiş olarak geçirilen çok fazla zamandan dolayı ama bu biraz fazlaydı.

“Çok komik. Bu kadar mantıksız olabilirdi,” dedim.

Lucy, “Komik olan şu ki düşündüğünde aslında sana da mantıklı gelecek,” dedi. “Karakterlerimden bazıları seslerinin duyulmasını ister. Bazılarıysa sadece çekmecede oturup doğru zamanın gelmesini bekler.” Yüzümdeki ifadeyi görünce kafasını yana yatırdı. “Bana inanmıyorsun.”

“Tabii ki sana inanmıyorum!” diye patladım. “Ne söylememi bekliyorsun? Ah daha da ilginç, şimdi ne olacak?”

“Sorun değil.” Lucy omzunu silkti ve arabaya binmek için arkasını döndü. “Zaten iki türlü de fark etmeyecek.”

Okulun hoparlöründen “Annabelle Burns lütfen Dr. Piper’ın ofisine gelebilir mi?” diye çağrı yapıldığında cevap vermek üzereydim.

İçimi çektim. Piper. Bu kadın ne istiyor olabilirdi ki?

Ses, “Annabelle Burns, Dr. Piper’ın ofisine lütfen!” diye tekrarladı.

“GörünüŖe bakılırsa her Ŗey yolunda.” Lucy kapısını kapatıp camını indirirken göz kırptı. “İyi eğlenceler.” Sonra, beni yalnız ve kafası çok karışmış bir Ŗekilde bırakarak hızla otoparktan ayrıldı.

ERKEK İŞLERİNDE İYİ DEĞİLDİR

Benim gibi biri son dakikada müdürün odasına çağrılmaya alışkın değildir. Benim gibi 4 ortalaması, ders dışı programlarda süper ve mükemmel bir disiplin sicili olan biri randevular alıp o randevulara memnuniyetle katılarak ne kadar iyi ve diğer öğrenciler için ne de mükemmel bir örnek olduğunu duymaya hazır olmalıdır ve eğer çok sorun değilse, benim gibi biri mezunlar dergisi için fotoğrafının çekilmesinden rahatsız da olmaz.

Benim ve okulumuzun müdürü Dr. Piper için durum tam olarak böyle değildi. Görünüşe göre; benim, onun diyebileceği gibi gerçekleri geçiştirmek ya da idaredeki malum karışıklıklar ve küçük pürüzleri görmezden gelmek konusundaki isteksizliğim, Dr. Piper'ın ağızındaki tadı ekşitiyordu. Bir keresinde, vücudunu saran dar elbisesi geniş göğsü yüzünden gerildiği halde masasındaki tüneğinden bana doğru eğilerek küçümseyen bir

tonda konuşmuştu: “Eski editör, ondan beklenildiği gibi, o ince çizgide, gerçek ve...”

Ben de, “Yalan mı?” diyerek araya girdiğimde, burnundan gürültüyle nefes vermiş ve yüzünde, parlak buklelerden oluşan yekpare bir perde gibi duran yeni yapılmış saçlarını savurmuştu.

Ofisinin kapısından içeriye girdiğimde her zamanki dikkatle inceleyen bakışlar yerine yanaklarına yapışmış hastalıklı derecede tatlı gülümsemeyi gördüğümdeki şaşırmanın nedeni de buydu.

“Erken mi geldim?” diye sordum.

Dr. Piper odanın sağ tarafına bakış atınca ben de içeriye doğru birkaç adım daha atıp yalnız olmadığımızı gördüm. Will, yeni çocuk, kitap rafına doğru eğilmişti ve kucığında bir sürü ders kitabı tutuyordu.

“Merhaba!” dedi ve yine boğazını temizledi.

“Hey,” diye cevapladım. Kafa karışıklığı içinde Dr. Piper’a dönerek tekrarladım. “Gerçekten erken mi geldim?”

Piper, “Tam zamanında geldin,” diye cevapladı. Bugün niye herkes bunu söyleyip duruyordu? “Anladığım kadarıyla en yeni naklimizle tanışmışsın bile.” Kırmızı bir pençe gibi olan elini sanki Will’i sahneye davet ediyormuş gibi hareket ettirdi.

“Bir nevi.” Omzumu silktim.

Dr. Piper güldü. “AB, bize bir iyilik yapabilirsin sanırım,” dedi. Bana, sanki çok yakınmışız gibi böyle seslenmesinden nefret ediyordum. “Yeni arkadaşımız, Will’in ona etrafı gezdirecek birine ihtiyacı var. Bunu Sadie Kim yapıyor olmalıydı ama birkaç dakika önce gizemli bir şekilde bir çeşit mide rahatsızlığı

yüzünden hastalandı ve Will, kampüste bildiği diğer tek ismin seninkisi olduğunu söyledi. Ben de ona, en gözde öğrencilerimden biri olduğun için ne kadar da uygun dedim.”

Gerçekten mi? dermiş gibi kaşlarımı kaldırdım.

Piper bunu görmezden geldi. “Öyleyse, ne diyorsun?”

Will, Lütfen? dermiş gibi gülümsedi.

Bunun için gerçekten zamanım yok, diye düşündüm. Ama kendimi, “Tabii. Ben de yemeğe gidiyordum,” derken buldum. Sonra başka ne diyeceğimi bilemediğimden ofisten dışarıya çıktım. Will takip etmeyince eşikte duraksadım.

Will merakla öne doğru eğilerek, “Gelmeli miyim?” diye sordu.

“Herhalde!” diye cevapladım. Kaba olmaya çalışmıyordum ama öğrenci gazetesini hazırlamaları için arkadaşlarıma vereceğim bir sürü yazı vardı ve ah, tabii, kaçık bir kadın daha on dakika önce otoparkta bir roman karakteri olduğumu söylemişti.

Will’in sırtışı, peşimden gelirken daha da genişledi.

“Bunun için teşekkür borçluyum.” Will, bana ayak uydurmak için koridorlardan geçerken hızlıca yürüyordu. Adımları canlı ve kendinden emindi. Etrafımızdaki bütün diğer öğrenciler yanlarından geçerken ona bakmak için döndüler.

“Senin ilgi çekici olduğunu düşünüyorlar,” dedim.

“Gerçeği öğrendikleri zamana kadar bekle,” dediğinde ona bakınca, şapşal şapşal sırttı.

“Hep mutlu musundur?” diye sordum.

“Hep bu kadar açıksözlü müsündür?” diye cevaplayınca bu sefer ben güldüm.

“Her zaman,” dedim.

Yönetim binasından çıkıp kampüse yöneldiğimizde, “Peki, bugünkü ders hakkında ne düşündün?” diye sordu. “Yazar bayağı karizmatikti.”

İnledim. “Hatırlatma bana.”

“Edebiyata bayılmıyorsun galiba?” diye sordu.

Birisi aramızdan koşarken çantamı diğer tarafıma alarak, “Yazmayı severim,” dedim. “Okul gazetesinin başeditörüym.”

“Vay, çok iyi.” Will sırt çantasını biraz kaydırıp telefonunu cebine koydu. “Buna nasıl başladın?”

Sadece, “Diane Sawyer,” diyerek cevapladım.

Will kaşlarını çatı. “Haber spikeri? Büyükanнем çok sever. Diane’nin hayranı olmak için biraz genç değil misin?” Kendi kendine güldü.

“E?”

“Hayır, sadece diyorum ki...” Will’in gülümsemesi kaybolurken gözleri biraz daha irileşti. “Tamam, özür dilerim. Diane Sawyer’a olan sevgini anlat bana.”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordum, resmen şaşırmıştım.

“Hayır, sessizce yürüyüp bugün tanıştığım diğer tek kişi hakkında hiçbir şey öğrenmek istemiyorum.” Will kafasını yana yatırarak bana baktı.

Kendime rağmen kahkaha attım. “Tamam,” dedim. “Anlatacak çok fazla bir şey yok.” Öğrenci merkezine girdik, önümüzde, yemekhanenin çift kanatlı kapısı öne arkaya sallanıyordu. “Aslında bir gün, okulda Malala Yousafzai’yle yaptığı bir röportajı seyretmiştik ve Malala’nın cesareti neredeyse kalp atışlarımı durdurdu ama Diane’nin onun hikâyesini hayatımıza

sokuşu kalbimin deli gibi atmasını sağladı. O zamandan beri elime geçen bütün röportajları izliyorum. Hillary Clinton, Caitlyn Jenner, hatta Jackie O. ile de özel bir tane. Kalıpları görebilmesi, karşısındakinin hayat hikâyesinin özünü anlamlı bir mesaja kadar süzebilmesi, sadece doğru soruları sorması ve bütün bunları yapış şekli nefesimi kesiyor.”

İki kanatlı kapının dışında durduk. “Ayrıca, kimse beyaz, gıcır gıcır ve yaka düğmeleri kapalı bir gömlekle daha vahşi görünemez.”

Will hiçbir şey demeden sadece bana baktı. Sonra onaylamak için başını salladı.

“Ne?” diye sordum.

“Hiç.” Kafasını salladı. “Sadece beni şaşırttın, hepsi bu.”

Ne demek istediğini bilmiyordum ama öğrenmek için gerçekten de zamanım yoktu. Onun yerine, “Lise yemekhanesi için hazır mısınız?” diye sordum.

“Olabileceğim kadar hazırım,” diye cevapladı.

Arkadaşlarım, yemekhanenin Gürültülü Masası’ydı. Elliot ve Sam Look at Me’yi kurma ve isim olarak da Look at Me’yi kullanma fikirlerini bu masadan ilham alarak bulmuşlardı. Bu masa ve çevremizin, sürekli büyüyen kendimizi nasıl tanımlarız takıntısı. Facebook, Instagram, Snapchat... ve sıradaki her neyse.

Elliot her zaman, “Şu kızlar dikkat çekmek için her şeyi yapar,” diye şikâyet ederdi.

Ben de her seferinde, çoğunlukla bir ittirmenin de eşliğinde, “Onlar benim arkadaşlarım,” derdim.

Yaklaşarak, “Tamam, ama sinir bozucular,” diye dalga

geçerdi. Her defasında onu kendi kendine kıkırdarken bırakarak öfkeyle uzaklaştırdım.

Tamam, yani ne demek istediğini biliyordum. Arkadaşlarım, insanların baktıklarını bildiklerinde, garip bir kişiliğe bürünme eğilimindeydiler. Sesleri yükselir, daha gürültülü olurlardı ve her seferinde, oturmak yerine masada ayakta dururlardı. Konuşurken de sürekli jestler yaparlardı.

Aslında onlara, dün Escuela Taqueria'daki yakışıklı garsonun, size ayakta durmazken ve bağırılmazken asıldığının farkına varabiliriz, demek istiyordum.

Ama sadece gülerlerdi. "Ah, AB, seni utandırıyor muyuz yoksa?" Sesleri ergen çığlıklarından oluşan bir şelale olana kadar yükselirdi. "YOKSA SENİ UTANDIRIYOR MUYUZ, ANNABELLE BURNS?" Ben de ellerimle kulaklarımı kapatacak ve masaya eğilecektim ama yine de gülüyor olacaktım. Bazen, bazı şeyleri dikkat çekmeden yapmak istediğinizde, böyle davranmayan insanları etrafınızda tutmanın önemini anlıyorsunuz.

Ama şimdi, masaya yaklaşırken, kimse jest yapmıyordu. Hiç yükselen ses veya kıkırdama krizi yoktu. Yumurtlamayı bekleyen sıkılmış tavuklar gibi bana ve Will'e bakıyorlardı. Hepsi küçük bir sıra oluşturmuş, yüzler ifadesiz, gözler iri iri açılmıştı.

Yüksek sesle, "Herkes selam!" diyerek, açık olarak söylemeden ne kadar tuhaf olduklarına dikkat çektim ve her ne yaptıklarını zannediyorlardıysa ondan kurtulmalarını sağladım.

Biz otururken Ava, "Hey, Annabelle..." dedi. Hem konuşmasındaki yavaşlık hem de ismimi tam olarak söylemesi onun sen-bu-bebeğin-kim-olduğunu-söylediğinde-biz-de-tuhaf-dav-

ranmayı-bırakacağız deme şekliydi. Ava ve ben üçüncü sınıftan beri telepatiyle iletişim kurabiliyorduk.

“Millet,” dedim. “Bu Will Hale. Buraya daha yeni geldi.”

Nisha, “Son senenin yarısında mı?” diye sordu. “Bu berbat.”

Ona, Kes şunu, diyen bir bakış attım. Nisha’nın davranış sorunu vardı. Ama Will sadece anlayışla gülümsedi.

Omzunu silkerek, “Öyle geliyor, değil mi?” diye cevaplayıp bir üzüm aldı ve ağzına attı.

Ava sanki bu bir iş görüşmesiymiş gibi, “E, Will Hale, eski okulunda sen kimdin?” diye sordu.

Will üzüm çiğnerken, “Kendim?” dedi, şaşırılmış görünüyordu.

Nisha, “Hayır, yani, olayın neydi? Özenti? Müzik grubu manyağı? Giyimine bakarsak punk patenci olasılığını eleyebiliriz,” diye kahkaha attı.

Will kollarını açtı ve kıyafetine göz attı. Gayet yıpranmış chambray bir gömlek ve haki bir pantolon giymişti. Safça, “Kıyafetlerimin nesi var?” diye sordu.

Bütün masa coşkuyla, “Hiçbir şey!” diye cevapladığında iki büküm oldum.

“Vay!” Will soluğunu verdi, gözleri parlıyordu. “İyi bir izlenim bırakmak istiyorum.” Kafasını gülümseyerek bana doğru yatırdı ve bir elini, nefesimi kesmeye yetecek kadar bir süre dizime koydu. “Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?”

“İyi!” diye ciyakladım.

Will sessizce, “Güzel!” dedi, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Yutkundum.

“Merhaba?” Nisha masanın karşısından balık kraker atıp

burnumdan vurdu. Çok kızgın bir bakış attım ama görseydi bile görmezden gelirdi. “Will sorumuzu cevaplamadı.”

Will, “Her şeyden birazdım,” diye cevaplayarak omuz silkti.

Ava, “Her şeyden biraz, birçok insanın uğruna didindiği ama gerçekte çok azının hak ettiği bir unvan,” dedi. “Kanıtla.”

Will içini çekti. “Futbol takımının ikinci kaptanıydım, Müzakere Kulübü’nün başkanıydım...”

Ava pipetle diyet kola içerken, “Deme ya!” dedi.

“Kendi radyo programımı sundum, Vahşi Yaşam Gezi Kulübü’nün başkanıydım...”

Nisha, Ava’ya, sanki vahşi doğada bir hayvanı gözlemleyen iki bilimciymişler gibi, “Etkileyici ama tam olarak şaşırtıcı değil,” dedi.

“... ve matematik yarışmalarında dört yıl yer aldım,” diyeerek bitirdi konuşmasını Will. Masa sessizliğe büründü. Şimdi arkadaşlarım, Will’e sanki yeni ortaya çıkan tüylü bir mamutmuş gibi bakıyorlardı.

Nisha, “Cidden mi?” dedi.

Ava sonunda, “Hiç enstrüman yok mu?” diye sordu.

“Ah, zayıf yönümü buldunuz.” Will parmağıyla Ava’yı işaret etti. “Hepsinde berbatım ve denemediğimi sanmayın. Müziği severim, sadece aktif olarak katılamıyorum.”

“Sorun değil, aynen ben de,” dedim. Kendi elimin Will’in dizini sevgiyle okşamasına şaşırdım. Will’in yüzündeki ifade çok heyecanlandığını ele veriyordu.

Ava, “Tamam, bizi ikna ettin,” diye bildirdi. “Bu referanslarla, bu tımarhaneden sağ salim çıkabileceğine güvenim tam.”

Will, “Şimdilik o kadar kötü gözüküyor,” dedi.

Arkadaşlarıma bakınca, hepsinin takdir eden gözlerle bana baktığını gördüm ve sonra Will'in başından beri bana gülümseğinin farkına vardım.

"Ah!" dedim, kızardığımı hissetmiştim.

Nisha, Ava'ya, "Erkek işlerinde iyi değildir," diye fısıldayınca Ava diyet kolasını burnundan püskürttü.

Tabii ki birçok kez olduğu gibi, okul gününün sonunda sınavdan çıktığımda beni kimin alacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Çok fazla değişirdi. Çoğunlukla babam alırdı ama eğer şehrin bu tarafında bir görüşmesi varsa bazen de annem, nadiren de annemin stajyerlerinden biri alırdı. Ama bu sefer bekleyen Elliot'tu.

Uzun bacaklarını çaprazlamış, her iki eli diğer kolunun pazısını kavramış ve yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle BMW'nin arkasına yaslanmıştı.

Görmesem de biliyordum ki bateri bagetleri muhtemelen arka cebinde duruyordu. Çok karizmatik olduğunu düşünüyordu. Gerçek bir kızıl saçlı James Dean.

Birkaç arabalık mesafe kaldığında, "Daldın!" dediğinde durdum ve surat yaptım.

"Ne zamandan beri önemsiyorsun?" diye sordum. Söylemesini istiyordum. "Annabelle, bırakayım mı?" diye sorduğunu duymak istiyordum. Çünkü sormaması tam onluk bir hareketti. Zor işleri başkasının yapmasına izin vermek tam da Kim Takar Cumhuriyeti'nin ezeli ebedi başkanının fiyakasının lehine bir şeydi.

Ama Elliot cevap vermedi, gülümsemeye devam etti, belki

de bu sefer gülümsemesi yayılmıştı çünkü sorun şuydu ki o da benim sormamı istiyordu. Çünkü oyun oynuyorduk. Çünkü başka seçeneğim olmadığını biliyordu. Ya onunla gidecektim ya da yürüyecektim ve ben de tam olarak bunu yapacaktım ki Will'in mükemmel silueti aramıza girdi.

"Annabelle!" dedi yüksek sesle, belki de biraz endişeyle. "Hey. Selam." Böyle yapışını sevmiştim. İki selamlama birden, sanki hangisinin kulağa daha güzel geldiğinden emin değilmiş de ikisini de deniyormuş gibiydi.

"Hey, Will," derken sesim bir nevi rahatlamayla iç çekmişim gibi gelince yanında durduğum arabalardan birinin arkasına sürünmek istedim. "İlk günün nasıldı?"

Will'in parlak siyah saçlarının arkasında Elliot'in kaşlarından birinin sorgular bir şekilde kalkışını seyrettim.

Will başıyla onayladı. "Çok güzeldi," dedi. "Tur rehberim sağ olsun." Şimdi Elliot'ın iki kaşı da kalkmıştı.

Biraz kızardığımı hissederek kıkırdadım. "Ben bir şey yapmadım," dedim. Ve sonra "Ne?" diye sordum. Çünkü yine bana o şekilde bakıyordu. Sanki dişimde bir şey varmış gibi.

Will endişeli küçük bir çocuk gibi başını öne eğip bir ayağını asfalta sürdü. Sonra bakışlarını kaldırdı. "Düşünüyordum da. Eve bırakmamı ister misin?"

Şimdi muhtemelen Will başka bir dilde konuşuyormuş ve planlarının arasında bu yokmuş gibi gözlerini kısıp bakan Elliot'ın şaşkınlıkla çatılmış kaşları birleşmiş gibiydi.

Will arkasına baktığımı görünce Elliot'ın erkek arkadaşım olduğunu farz edecek diye anında gerildim. Benim sinir bozucu, ihmalkâr erkek arkadaşım ve belki de artık müsait olmadığını

düşünecekti. Ama bunun yerine, bugün herkese olduğu gibi içten bir şekilde, “Ah, merhaba adamım. Ben Will,” dedi.

Elliot’ın tek söylediği, “Elliot,” oldu, elini de uzatmamıştı.

Will’i kolundan yakalayarak, “Tamam!” dedim çünkü Elliot bunu benim için mahvedemeyecekti. Çocukluğumla ilgili sinir bozucu bir şaka yapacak ya da başımı okşayacaktı. Yürüyerek uzaklaşırken, “Eve bırakman aslında çok iyi olur,” dedim. “Ailem beni yüzüstü bıraktı ve başka kimse de teklif etmedi.” Bazıları da duysun diye son kısmı yüksek sesle söylemiştim ve biz Will’in arabasıyla otoparktan uzaklaşırken biri de hâlâ eğiliyor, hâlâ bakıyor ve hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Will’in arabası, bizim evin büyükannem ziyarete geldiğindeki görüntüsünden daha temizdi. Hatchback’inin üzerinde sörf tahtası olmasına rağmen böyle temiz olması muhteşemdi.

Ocean Bulvarı’na yöneldiğimizde, “Sörf tahtası sadece göstermelik mi?” diye sordum.

Will adresimi GPS’ine yazmayı bitirince, “Ne?” dedi. “Asla. Ben Hawaii’liyim. Dedem, yüzmeyi öğrenir öğrenmez öğretmişti. Hemen her sabah giderim. En azından buraya taşınmadan önce giderdim.”

“Öyle demek istememiştim!” diye açıkladım. Sorduğum soruların çoğundan sonra özür dilemem gerekiyordu. Babam sesimin tonunun biraz sert olduğunu söylerdi. “Sadece, tanıdığım sörf yapan çocukların çoğu, kumsalı da beraberlerinde eve getirir.” Farkında bile olmadan uzandım ve kot pantolonumun dikiş yerlerinde Elliot’ın arabasından kalmış olabilecek kum tanecikleri aradım.

Will omuz silkti, utanmış görünüyordu. “Çok karizmatik değil yani?” dedi. “Biraz temizlik düşünüyümdür. Şuna bak.” Güneşliği aşağıya indirdiğinde, tüm ihtiyaçlar; sakız, ağrı kesici, ekstra bir USB kablosu, benzin kartı, bozuk para için ayrı ayrı cepleri olan özel bölme vardı. “Ezikçe, değil mi?”

Ama ben düzenliliği karşısında rahatlamıştım. Her şey yerli yerindeydi. “Bunlardan bir tane nereden alabilirim?” diye nefes aldım.

Will hafifçe inledi. “Bunu sormamış olmanı dilerdim.”

“Neden?” diye sordum, ona her baktığımda gülümsememi engelleyemiyordum.

Sanki onu duymazsam belki tekrar etmesini de istemezmişim gibi, “Çünkü kendim yaptım,” diye mırıldandı.

Ağzım biraz da olsa açık kaldı. “Kendi araba düzenleyicini mi yaptın?” diye sordum.

Will omuz silkti. “Yani sadece her şey için bir yer olmasını gerçekten seviyorum. Altı tane falan malzeme dükkânına gittim ve hiçbirinde benim istediğim yoktu, o yüzden evet... kendim yaptım.” Cümlelerin sonunda sesi yine alçalmıştı.

Uzandım ve elimle ceplere dokundum. Kesinlikle mükemmeldi. “Mükemmelsin,” dedim. “Gerçekten...” Doğrulup yeniden denedim. “Mükemmelsin. Gerçekten.” Bir elimi yüzüme koyup kafamı salladım. “Bu mükemmel.”

Will de hem gülüyor hem kızarıyordu ve göğsümün tam ortasında bir şeyler çırpınıyordu. Araba biraz ahşap kokuyordu ama biraz da tatlı bir kokuydu bu.

Merakla, “Araba kokusu için olan cep nerede?” diye sordum, belki kendime de bir tane alırım diye düşünüyordum. Ve geceleri yastığıma koyardım.

Will kafası karışmış bir şekilde baktı. “Onlardan almıyorum.” Burnunu kırıştırdı. “Biraz midemi bulandırıyorlar.”

Kokanın sadece o olduğunu anlamadan önce kendimi durdurmadan, “O zaman burada bu kadar güzel kokan ne?” diye sordum.

Will, “Burası mı?” diyerek kibarca sorumu geçiştirdiğinde evimizin önüne gelmiş olduğumuzu fark ettim. Zaman ne çabuk geçmişti? Camdan dışarıya bakmak için benim koltuğuma doğru eğilerek, “Eviniz güzelmış,” dedi. Yakınlaştıkça daha da tatlı oluyordu. Evet, kesinlikle onun kokusuydu. Yutkundum. Ve aniden, onun mükemmel hafif esmer tenli yanağına elimi koymak istedim fakat sonra onunla sadece beş saat önce tanışmış olduğumu hatırladım.

“Şu anda biraz yeni bir şey var,” dedim. “Ailem evi satıyor.”

“Ben de yaşadım,” dedi. “İyi hissettirmiyor, değil mi?” Bana o kadar dikkatle bakıyordu ki bütün vücudu bana dönmüştü. Sanki tesadüfen olduğum yerde değildim de olmamı istediği yerdeydim. Ava’nın, eğer bir erkeğin bütün vücudu ayakkabıları da dahil size dönükse muhtemelen sizden hoşlanıyordur diyen, okuduğu bir beden dili yazısından bahsedişini hatırladım. O zaman, hiçbir erkekle bunu fark edecek kadar fazla zaman geçirmediğimden benim için fazla bir anlamı olmamıştı. Ama şimdi fark ediyordum.

“Bana bu sabah söylediler,” diyerek içimi çektim. Sonra, onunla yeni tanışmış olsam da, “Ve ayrılacaklarını da söylediler,” diye ekledim. Will’e bakmak istemediğim için sağıma baktım ama bu da beni evimize, parçalanmaya hazır olan dünyama bakmaya zorladı. O yüzden bakışlarımı yukarıya çevirdim.

Sadece bir saat önce ne kadar güneşli olduğunu göz önüne alınca gökyüzü garip bir şekilde griydi. Sonra omzumda bir el hissettim.

Will, “Üzgünüm,” dedi. “Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, yalnızca... bu gerçekten kötü bir durum.” Omzumu hafifçe sıkınca ürperdim.

Tek diyebildiğim, “Teşekkürler!” oldu ve aramıza bir şeyler girdi.

Will aniden, “Benimle çıkar mısın?” deyince ağzım açık kaldı.

“Hım,” dedim.

“Beni çok iyi tanımadığını biliyorum,” diye devam etti. “Seni biraz daha iyi tanımayı beklemem ve sonra belki de senden hoşlanmıyormuş gibi falan davranmam ve sonra da sen beni kıskanmaya başlar başlamaz sana çıkma teklif etmem gerektiğini biliyorum. Ama oyunlardan nefret ederim ve belirsizlik beni gerer. Senden şimdiden hoşlandığımı düşünüyorum ve bence, beni bir kere daha iyi tanımaya başlayınca sen de benim için aynı şeyleri hissedeceksin.”

“Ben...” diyebildim sadece. Çünkü gerçekten mi?

Will, “Biliyorum, biraz son dakika gibi oldu,” diye ısrar etti. “Ama yarın bir gösteri var. Müziği sevdiğini söylemiştin ve ben bu gruba bayağı takmış durumdayım.”

Yüzüm alev almıştı, bu konuda fazla deneyimim olmadığı için de ellerime bakıyordum. Daha önce hiç çıkma teklifi almamıştım. Daha önce hiç öylesine takılmaya bile davet edilmemiştim.

Ağzımdan çıkarmayı başarabildiğim sadece, “Hangi grup?”

sorusu oldu. Sonra midem daha da çok gerildi. Ya çok kötü bir şeydiyse? Müzik konusunda kötü bir zevki olan birisiyle gerçekten randevuya çıkabilir miydim?

“Duymuş olduğunu sanmıyorum ama isimleri Paper Girl. Gerçekten muhteşemler.”

Will’e bakan gözlerim seğirdi. “Paper Girl’e bayılırım,” diye fısıldadım.

Will şaşkınlıkla başını geriye attı, dudağının kenarı kıvrıldı. “Ciddi misin?” diye sordu.

“Ciddiyim.” Başımla onayladım. Gözlerimi yüzünden almıyordum.

Sessizliği ön camdan gelen bir ses bozdu. Sıçradım.

Will, “Sadece yağmur,” diye güldü.

“Yağmur da ne?” diye sordum. “Burası Los Angeles.”

“Doğru dedin,” dedi. “Yağmurluğun var mı?”

“Burası Los Angeles!” dedim tekrar. Will de kafasını geriye atıp kahkaha atmaya başladı.

“Tamam, sana yardım edeyim,” dedi.

“Bir şey olmaz,” dedim ve tam dışarı çıkmak üzereydim ki sağanak halinde yağmaya başladı. Çabucak içeri geri kaçtım. “Bu çok tuhaf!” diye çığlık attım. “En son böyle yağdığı zamanı hatırlayamıyorum bile.”

Ama Will dinlemiyordu. Ben onu durduramadan, Will arabadan fırlayarak çıktı ve spor bir ceketini kafasının üzerine çekip arabanın etrafından dolaşarak benim tarafıma geldi. Kapımı açıp beni montundan yaptığı şemsiyenin altındaki sıcak, ağır erkek kolunun altına aldı ve ben yol boyunca ciyaklarken eve doğru koştuk.

Ön sundurmanın saçağına girince Will yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı, saçlarındaki ıslaklığı kafasını sallayarak silkelerken gözleri parılıyordu. “Eğlenceliydi,” dedi kısık sesle. Sonra ceketini kollarından aşağıya indirip sıkı bir şekilde omuzlarıma sardı. “Yarını dört gözle bekliyorum ve bugün için tekrar teşekkürler. Kuru kal.” Öylece gitti, parlak zırhlı şövalyem yağmurun altına fırlayarak arabaya doğru koştu. Ama birden durdu.

Yağmurda gözlerini kısarak, “Hey, Annabelle!” diye seslendi. “Evet?” diye bağırdım.

“Aslında benim soruma hiç cevap vermedin.” Sırlıslıkla olmasına rağmen gülüyordu.

Kıkırdamaya başladım. Kendimi durduramıyordum. “Evet, Will Hale. Seninle çıkacağım,” diye çığlık attım ve Will bir eliyle zafer yumruğu yapınca kahkaha attım.

Mutfağa girdiğimde mutfak masasının altından gelen hırıltıdan Napolyon’un nerede olduğunu biliyordum. Bazen annem, Fransız ekmeğinin kuru ucunu ona verir, Napolyon da inindeki küçük bir kurt gibi ekmeği masanın altına götürürdü. Bunlara Ekmek Kemikleri derdik.

“Sana da iyi akşamlar!” diye mırıldandım.

Annem ve Jae oturma odasında oturmuş çay içip bazı projeleri gözden geçiriyorlardı.

Annem, “Hayal mi görüyorum yoksa hoş bir çocuk seni götürdü ve bir başka hoş çocuk seni getirdi?” diye sordu. Ama ben sadece omuzlarımdaki Will’in ceketine sarıldım ve gülerek merdivenleri çıktım.

BU GECE KALBİNİ KIRAN DA NE?

Babam uzun zaman önce bana koşmanın beni sakinleştireceğini öğretmişti. Bir cumartesi öğleden sonrasında odama girdiğinde beni etrafımda yığın yığın kitaplar olduğu halde kütüphanemi düzenlerken buldu.

“Bunu daha bir ay önce yapmamış mıydın?” diye sordu.

Duraksadım. “O zamanki türe göreydi,” diye açıkladım. “Bu sefer rengine göre.”

Arkasını dönüp odamdan çıkarken, “Benimle gel,” dedi. “Ama önce üzerine spor kıyafeti giy.”

Babam beni anlıyordu çünkü o da aynı şekildeydi. Biraz gergindi. Ama hiç bilemezdimiz çünkü her sabah kalkıp bir şeyler yapardı. Ya koşardı ya sörf yapardı. Yaptıklarıyla bütün gerilimini alırdı ki önemli işlere girişebilsin. Ve evet, deyim yerindeyse, belki yapacak çok bir işi yoktu ama her zaman iyi bir ruh halindeydi ve dinlemek için her zaman yanınızda olurdu. Ya da eskiden olurdu. Annemle ayrıldıktan sonra nerede olacağını kim bilebilirdi ki?

Şimdi, her gün, öğleden sonra ya da akşam alacakaranlıktan biraz önce koşardım. Koştuğum zaman hâlâ yapmak zorunda olduğum evödevini ya da okul gazetesi için bitirmek zorunda olduğum yazıları düşünemezdim çünkü o anda, Santa Monica'daki kumsalda üç kilometre uzağa koşup bisikletlerindeki insanlardan ve tasmalı her boyuttaki köpekten kaçınırken bunları yapmamın hiçbir olasılığı olmazdı. Ve tam olarak oraya vardığım zaman, Main Caddesi'nden tahta kaldırıma doğru koşmaya başladığım zaman; önümde okyanus uzanırken, palmiye silüetleri gökyüzüne doğru yükselirken, işte o zaman gerçekten başlıyordum. O zaman, korunaklı yuvasından uçup giden bir kuş gibi hissediyordum. İşte o zaman gerçekten uçuyordum.

Bugünse ayaklarım zemine değdiğinde bile zaten enerjiyle zıplıyordum. Ama her zamanki gibi kuru ve çatlak olan toprağın bunda hiç payı yoktu ve Will'le tanık olduğumuz sağanak yağmurun tuhaflığını tekrar düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse gerçekten de umursamıyordum. Tatlı kokusu ve nezaketiyle, kapımıza doğru koştururken beni saran koluyla Will. Yağmurda bana gülümseyen Will.

Resmi olarak daha önce hiç erkek arkadaşım olmamış değildi. Beşinci sınıfta Nisha hepimizin birer erkek arkadaşımız olması gerektiğini söylemişti. Öylece, sanki hepimizin en yeni kot pantolondan birer taneye ihtiyacımız varmış gibi. Bunu, yani erkek arkadaş fikrini toplandığımızda öylesine konuşmuş-tuk ve sonra Nisha bir gün beni aradı: "E, Teddy Shipman hakkında ne düşünüyorsun?" Ben de, "İyi çocuk," dedim ve o da, "İyi, Teddy'yi aradım ve seninle çıkmak isteyip istemediğini

sordum ve o da güzel dedi, sanırım oldu bu iş!” “Sanırım!” diye mırıldandığımı hatırlıyordum, biraz afallamıştım. Bu yeni durum beni bunaltmaya başlamıştı. Bu tam olarak ne anlama gelecekti? Şimdi zamanımın ne kadarı Teddy’ye ait olacaktı? Takvimimde ne renk olması gerekiyordu.

Meğerse bayağı azmış. Meğer on bir yaşının toyluğunda olan Nisha hayat hakkında hepimizden fazlasını biliyormuş. Çocuklarla, onların erkek arkadaşımız olduğunu söyleyebilecek kadar takılmamız gerekmemişti. Abuk bir sevgililik alışverişiydi, birkaç kere grup olarak takıldık ve göstermem gereken çaba gerçekten de bu kadardı. Birkaç ay sonra, Teddy birisine beni öpmek istediğini söylediğinde bitirmiştım. Ona çok hızlı ilerlediğimizi hissettiğimi söyleyen kibar bir not yazmıştım. Henüz, yakınlık için hazır değildim. Ama fark etmedi, o zamandan beri sınıfımızdaki en havalı kızlarız.

Demek istediğim, pratik anlamda hiç erkek arkadaşım olmadığıydı. Kimse kütüphanede bana yer ayırmaz veya toplantılar sırasında elimi tutmaz veya sıradaki dersimden önce kimse benim için beyaz tahtaya not bırakmazdı. Erkek arkadaşının olması çok fazla zaman gerektiriyordu. Çok fazla “rahat ol” unması gerekiyordu. Çok fazla “akışına bırakıyormuş” gibi yapmak gerekiyordu. Oyunları da unutmayalım. Birinden hoşlanman ama söylememen gerekiyordu... Daha önce tartışılmamış olsa da birisinin seni ne zaman öpmek istediğini anlayabilmen gerekiyordu. Söylenmeyen çok fazla şey vardı. Erkeklerin birçoğunu gerçekten anlamıyordum ve onlar da beni anlıyormuş gibi görünmüyorlardı. Ayrıca yaşıtım olan erkekler gelişmiş planlar yapmazlardı. N’aber? veya Şu an ne yapıyorsun? diye

mesaj atarlardı ve orada onunla olman beklenirdi. Bu benim zaman çizelgeme neler yapardı hayal edebiliyor musunuz?

Yani, böyle birçok sebeple, Will “belirsizlikten hoşlanmam” Hale ve onun Paper Girl davetinin içime neler yaptığını anlamak zor değil.

Eve dönerken, Ava’nın girişteki sıraya ayaklarını uzattığı Rosewood Café & Kitabevi’ne uğradım. Rosewood’un hiçbir zaman çok müşterisi olmazdı ama sah akşamları neredeyse hiç kimse olmazdı. Ava için mükemmel bir işti. Birkaç sene önce Amazon, Kindle üzerinden satın alınan her bir kitap için haksız bir şekilde kestiği garip vergiyi geri ödediğinde insanların çoğu üç dolar civarında para aldılar. Ava 342 dolar aldı. Düzenli olarak bu kadar çok kitap okuyordu işte. Ben de okurdum ama ben gazete, amansız kadınların ve tarihsel figürlerin otobiyografilerini okurdum. Ava romantik romanları severdi. Gerçekten romantik olanları, kemiklerinde hissettiklerini, tenini gıdıklayanları, gözlerini yaşartanları tercih ederdi. Bence çoğu, bir gün onu daha önce hiç fark etmediği bir şekilde fark edene kadar oğlanlara âşık olan kızlar hakkındaydı. Bence hepsi aynıydı. Ama bunu Ava’ya artık söylemiyordum çünkü bu, onu çileden çıkarıyordu.

Ava gerçek hayatta da bir âşıktı. Hepsi birbirinden dağlar kadar farklı, hepsi bayağı çatlak olan, bir dizi görece uzun ciddi erkek arkadaşı olmuştu; bir gün sevmediğine karar verene kadar hepsini dünyanın sonuna kadar sever ve çok kibar bir şekilde sonrakine geçerdi. Bunun yüzünden hiçbiri de ondan nefret etmezdi. Her zaman dostane bir ayrılış olurdu. Bir tarafım, aslında onun bu kadar birine kendini kaptırabilmesini ve

karşısındakini bu kadar sevebilmesini kıskanıyordu.

Ona, “Bu gece kalbini kıran da ne?” diye seslendiğimde kafasını kaldırıp bakması için bile biraz süre geçmesi gerekmişti. Bir eli kahverengi kıvrıkcık buklelerinin derinine gömülmüştü, ağzı hafifçe açık kalmıştı. Göz göze geldiğimizde bakışı da gözlük üzerinden olunca kendim bakmaya karar verdim.

“Gerçek Bir Şey,” diye sesli okudum. “Samantha Watson, ebeveynleri trajik bir araba kazasında öldüğünde, yalnız bir hayat yaşayan halasıyla beraber Iowa’daki bir çiftliğe taşınınca, sade bir hayata dönmenin tam da kalbinin istediği şey olduğunu keşfeder.” Ava’ya yapmacık bir ilgiyle baktım. “Dur tahmin edeyim,” dedim. “Gözüne genç bir mandıracı çarpar? Haydi, anlat...” Kendimi önündeki bankoya bırakınca Ava tepki olarak gözlerini devirdi. “...o işi yapacaklar mı?”

Ava, “Taş kalplisin!” dedi. “Ama şaşırmamam gerekirdi. Çocukken, ne zaman hayal kurmaya çalışsak, sen hep zaten var olmuş gerçek insanlar olmak isterdin. Mesela haber spikerleri.” Öğürür gibi yaptı.

En iyi sahte haber spikeri aksanımla, “Burası WBZN Gece Haberleri, kanalımıza hoş geldiniz!” deyince Ava’nın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

Ava kafasını sallayıp daha ciddi bir bakışla gözlerime baktı. “Hey. Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Neyi kastettiğini biliyordum. Ayrılık. Ev. İlk dersten önce ona mesaj atmıştım.

Biyografi bölümünü dolaşırken, “Henüz değil,” diye karşılık verdim ve geri dönüp baktığımda kafasıyla onayladı. Hazır olduğumda yanımda olacaktı.

Ciltleri birer birer çekmeye başladım, sonra duraksadım.

“İşte konuşmak istediğim bir şey.” Etrafımda dönüp raflara yaslandım ve düşünceli bir halde kollarımı göğsümde topladım. “Bugün çıkma teklifi aldım.”

Tam da beklediğim gibi, Ava anında yanımdaydı.

Omzunu raflara yaslayıp bana döndü ve, “Anlat!” dedi.

“Ne diyeceğim?” dedim öylesine başka bir kitap çekerek. Bir romantik olduğu için bu onu öldürecek ve ben de bunu uzatmak istiyordum. “Sana, Will’in beni nasıl okuldan eve bıraktığını ve nasıl oldu da yarın gece beni en sevdiğim grubu görmeye davet ettiğini anlatacağım.” İncelemek için kitabı yüzümün önünde tuttum ve sonra da suratımı ekşittim. “Paris Hilton: Hiç Duymadığınız Hikâyesi.” İğrenç.

Fakat Ava cırlamadı. Tamamen konsantre olmuştu, gözlerime oyacakmış gibi bakıyordu. Elimden kitabı alıp pat diye kapattı ve raftaki yerine koydu. “Oyun oynamaya vaktim yok. Bana her şeyi anlat.”

İçimi çektim. “Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama Will’in mükemmel olabileceğini düşünüyorum.”

Bakışlarımı kaldırıncı Ava’yı ağzı açık kalmış buldum. “Bunu daha önce kimse için söylememiş olduğunun farkındasın değil mi?”

“Biliyorum.”

“Mesela, geçen sene seni baloya davet ettiğinde Jamie Garcia için bile,” dedi.

“Biliyorum.” Jamie okulumuzun öğrenci başkanıydı, Stanford’a gidecek ve ayrıca Güney Amerikalı polo oyuncularına benziyordu. Ama hiçbir zaman doğru kişi gibi

hissetmemiştim. Şimdi, Will'i düşündüğümde dudaklarımın salak bir sırtışıla kıvrılmasına engel olamıyordum. Sadece, "Will, tüm lazım olabilecek şeyleri koymak için sürücü güneşliğine kendi cep yapmış," dedim ve bundan daha fazlasını söylemem de gerekmiyordu çünkü en iyi arkadaşınız sizi en içten benliğinize kadar anlardı.

Ava, "Ah, hayır, yapmamıştır," diyerek ayak uydurdu. "Senin mükemmel obsesif Beyaz Atlı prensin gibi bir şey o zaman. Kulağa senin için doğmuş gibi geliyor."

"Ve öyle güzel kokuyor ki!" dedim. "Ve arabası... öyle temiz ki."

Ava tatlılıkla, "Dur lütfen, yoksa onun için senle kavga etmek zorunda kalacağım," dedi. Gözlerinde sıkılmış bir ifadeyle kendini yelpazeliyordu.

Kıkırdayarak, "Kapa çeneni!" dedim. "Beni eve bıraktığında sağanak yağmur başladı ve Ava..." dedim. Bir elimi rafa koyup söylemek üzere olduğum şeyin önemini anladığından emin olmak için arkadaşşıma döndüm. "Beni evin kapısına kadar geçirmek için, arabanın etrafından dolaşıp benim olduğum tarafa geldi."

Ava bankoya doğru yürümeye başladı. "Ne zaman yağmur yağdı?" diye sesli olarak düşündü.

Duraksadım. "Gerçekten garipti. Aslında bütün her şey gerçekten garipti. Özellikle Lucy'nin söylediklerinden sonra, Will'in, tamamen mükemmel bir halde, sanki yoktan var olması, benimle çıkmak için ölüyor olması..."

Ava bankoya otururken, "Lucy kim?" diye sordu. Ben sınıfa gelen yazarı anlattığımda bana öyle bir baktı ki sanki az önce

arabayla kedisini ezmiştim. “Lucy Keating bugün okuldaydı ve sen bunu bana söylemedin mi?”

“Üzgünüm!” dedim. “Anlaşılan Epstein’ın eski bir arkadaşıymış,” diyerek omuz silktim. “Ama dürüst olmak gerekirse, belki hayranlığını tekrar düşünmek isteyebilirsin. Beni tam anlamıyla korkuttu.”

Ava, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Kulağa deliyymişim gibi gelmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum...” diye başladım.

Ava cansız bir yüz ifadesiyle, “Ben şimdiden, senin delirdiğini düşünüyorum,” dedi.

“İyi!” Kafamı salladım. “Benim hayatımı yazdığını iddia etti.”

Ava suratını buruşturdu. “Ne?”

Ona doğru yaklaşıp ellerimi yanındaki bankoya koyarak, “Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun!” dedim. “Bunu açıklayabilecek daha iyi bir yol bilmiyorum. Tek bildiğim, Maya, çalıştığı projenin ne olduğunu sorduğunda ana karakteri anlatırken benim hayatımı anlattı. Venice’de büyümüş, mutlu, ayrılan ebeveynleri onun büyüdüğü evi satıyor, hatta küçük acayip bir köpek var.”

Ava, “Bu herkes olabilir,” dedi. “Bu, senin hakkında yazdığını anlamına gelmez.”

“Yalnız, sonra ona bunu sorduğumda öyle yaptığını söyledi,” dediğimde Ava’nın gözleri irileşti.

“Senin hayatını yazdığını söyleyerek ne kastediyorsun? Seni mi takip ediyor?”

“Hayır! Bu, söylediğinden neredeyse daha iyi olurdu! Onun

kitabında bir karakter olduğumu söyledi. Hepimizin öyle olduğunu söyledi.” Kitap raflarına doğru yürürken ellerimle ürkütücü bir hareket yaptım. Bu konuşma beni telaşlıyordu.

Ava ellerini havaya kaldırarak, “Ah, tamam, demek delirmiş,” dedi. “Ne güzel. Sadece çocukluk idolüm, kafayı sıyırmış, bunu da çöpe atalım. Önemli değil.”

Dikkatim dağılmış bir şekilde tişörtümün koluyla kitap rafındaki lekeyi temizledim.

Ava, “Bekle, ona gerçekten inanmıyorsun değil mi?” diye güldü.

Gözlerimi devirdim. “Hayır!” dedim. “Sadece garip bir gün oldu. Uyandım, annemle babamın boşandığını öğrendim ve sonra hayal edebileceğim en mükemmel erkek arkadaş yoktan var oldu.”

“Biliyorum.” Ava montunu, çantasını ve dükkânın büyük anahtarlığını aldı. “Ama ikimiz de tamamen delirmiş olsak ve Lucy’ye gerçekten inansak da hâlâ daha onun kitaplarındaki bir karakter olamazsın çünkü ortada bir aşk üçgeni yok.”

“Bunun ne alakası var?” diye sordum.

Ava dükkânın kapısını sonuna kadar açarken bu konuda bir otoriteymişçesine, “Aşk üçgenleri Lucy Keating’in ana ögesidir! Daha önce hiç, aşk üçgeni olmayan kitap yazmadı,” diye yanıt verdi. “Şimdi, başka bir mükemmel erkek ortaya çıkıp da bu sefer sana evlenme teklif etmeden eve gidelim.”

YOO.

Ava o gece beni eve bıraktığında çocukların, mutfaktan gelen ve başka şeylerle karıştırılamayacak gürültülerini duydum. İçeri girdiğimde tencerede su kaynarken, Sam'i parmaklarıyla hayali gitar çalıp kafa sallıyorken ve Elliot'ı da birkaç tencere üzerinde tahta kaşıklarla bateri çalarken buldum. Elliot beni gördüğünde durdu ve kaşıkları yavaşça bırakıp anlayamadığım bir ifadeyle beni seyretti.

Su almak için buzdolabına yönelirken, "Suyunuz kaynıyor," dedim. Elliot'ın bir eliyle uzanıp ocağı kapattığını göz ucuyla gördüm. Sonra konuştu ama benimle değil.

Sam'e, gözleri hâlâ benim üzerimde olduğu halde, "Kardeşin bugün bir yabancıнын onu eve bırakmasını kabul etti," dedi.

"Evet?" Sam kafa sallamayı bıraktı ve tencereye dökmek için bir kutu makarna açtı. "Kim?"

Elliot çevik bir hareketle kendisini yukarı çekerek arkasındaki tezgâha otururken, "Evet," dedi ve bateri çalmaya devam edip, "Kim?" diye ekledi.

Bardaktan bir yudum soğuk su içtim. “İkinizin de üzerinize vazife değil ama adı Will Hale ve buraya Hawaii’den daha yeni taşınmış,” dedim.

Sam sanki ilgilenmiş gibi, “Hawaii?” dedi. Ama sonra, “Kulağa gerzekçe geliyor!” dedi. O ve Elliot kahkahalara boğulup beşlik çıktılar.

“Bilginiz olsun,” dedim. “Hiç de gerzek değil. Çok iyi. Ve o da sörf yapıyor. Ama arabasının her yerini kumla kaplamıyor.” Bu son yorumu yaptığım anda pişman oldum. Her şeyden önce, aptalca bir yorumdu ve ikinci olarak da Elliot’la her zamankinden fazla uğraşıyordum ama saçmalıklarından bıkip usanmıştım. Bir yudum daha su içerken yanaklarım yandı. Elliot tenceredeki domatesleri karıştırıyordu ama tencereye bakıyor olsa da yüzündeki hafif sırıtışı görebiliyordum.

Sam, “Tamam,” dedi, bu onun dilinde *Kimin umurunda?* anlamına geliyordu. “Belki bir gün onunla dışarı çıkar kendisine Venice’de hayatın nasıl olduğunu gösteririz. Hemen geliyorum.” Holde yürümeye başladığında tam olarak anlamlandıramasam da birden on yaşındayken Disneyland’da kustuğumu gören Elliot’la bu mutfakta olmak bana garip hissettirdi. Periyodumun ilk başladığı zamanı bilen Elliot’la. Sırtına, kaslı omuzlarına, tişörtünün bitip pürüzsüz teninin başladığı ense sine baktım. Elliot kasten hızla dönüp, “Hey!” dediğinde, kendimi, sanki açıklama yapmam gerekiyormuşçasına yakalanmış hissettim.

“Ne?” dedim savunmacı bir şekilde.

Tepki olarak, Elliot’ın gözleri genişledi. “Yok bir şey,” dedi. “Sana sadece, eğer üç saniyeliğine sakinleşebilirsen, Paper

Girl'ün yarın akşam Wiltern'de konser vereceğinden bahsedecektim. Ben gitmeyeceğim –grup provamız var– ama haberinin olmasını istedim.”

Gözlerimi devirdim. “Bu harika davetin için teşekkürler,” dedim. “Ama ben zaten gidiyorum.”

Elliot bana göz kırptı ve ocağa döndü. “Ne zaman istersen,” dedi.

Evyeye doğru yürümek için birkaç dakika bekleyip bardağımı içine koydum ve üst kata yöneldim. Bana kiminle gittiğimi sormasını beklediğimi fark ettim ve bir nedenle bu beni daha da çileden çıkardı.

Akademik performansımı içinden çıkılmaz bir hale getiren iki büyük sorunu değerlendirerek yaratıcı yazarlık sınıfımdaki sıramda oturuyordum. İlk kez nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrimin olmadığı sorunlar vardı.

İlk olarak bütün teşebbüslerime rağmen yaratıcı yazarlıkta hâlâ beş para etmezdim ve bir başka nefret ettiğim ödevi daha teslim etmek üzereydim. Epstein, evimizden bir grup nesne seçmemizi ve hikâye yazmak için onları kullanmamızı istemişti. Ne istersek seçebilirdik. Ben buzdolabımızın sebze çekmecesinin içindekileri seçtim, ki bu biraz tuhaf görünüyordu. Ama önümdeki mutfak tezgâhında duran tek bir domatese, bir torba lahanaya ve altı adet mandalinaya baktığım zaman aklıma tek gelen, içinde kesinlikle ilginç hiçbir şeyin olmadığı yiyecek alışverişi hakkında bir hikâye oldu.

İkinci talihsiz mesele de sol gözünün kıyısıyla bana bakan hemen sağımdaki Will'di. Doğru, bu bir sorun gibi durmuyordu

ama iyi bir not almak için tek yapmanız gereken, derse katılım göstermek olduğunda ve dikkatinizi veremediğiniz için bunu yapamadığınızda, Will kadar hoş biri sürekli size baktığı için dikkatinizi veremediğinizde sorun halini alır.

Maya, “Siz de eseri yayınlanmış bir yatarsınız değil mi Bayan Epstein?” diye sordu. “Bize kendi sürecinizi anlatamaz mısınız?” Dikkatimi, herkesin Lucy Keating’in dünkü konuşmasından esinlenerek kitap yazmak hakkında daha fazla soru sormak için uğraştığı sınıfın ön tarafına çevirdim.

Epstein’in bir elini götördüğü yanakları kızardı. Her iki kolunda da benim kendisini onlarsız hiç görmediğim bir yığın bilezik vardı. Kadının her bir hareketiyle şingirdiyorlardı.

“Ben de kendi serilerimi yazıyorum ama onlar bu yaş grubu için tam olarak uygun değil.” Tereddüt etti.

Birisi, “Neden olmasın?” diye sordu ama Will’in bakışlarını yakalamakla o kadar meşguldüm ki kim olduğuna odaklanamadım.

Epstein, “Gerçekten söyleyemem,” diyerek içini çekti. “Takma adımla yayınlanıyor. Sadece bunu söyleyeyim. Ama sanırım size nasıl çalıştığımı anlatabilirim, eğer isterseniz?”

Epstein’in farkında olmadığı bizim zaten biliyor olduğumuzdu. Hep biliyorduk. Bütün okul biliyordu. Sahte bir isim altında ateşli romanslar yazıyordu fakat kimse hangisi olduğunu bulamamıştı. Geçen sene, okula yeni başlayan bir grup çocuk bütün bahar dönemlerini buna ayırmışlardı. Ama ne büyük sürpriz ki Epstein izlerini iyi kapatıyordu.

Will bana tükenmez kalemi uzattı ki bu, ilk başta, kalemin etrafına rulo gibi sarılmış olan kâğıdı görene kadar kafa

karıştırıcıydı çünkü ben kalem falan istememiştim. Kâğıtta şöyle yazıyordu:

Bu bir Genel Duyurudur. Eğer, Will Hale’le beraber olduğunuz bütün sınıflarda böyle güzel olmaktan sakınırsanız minnettar olunacaktır. Mezun olmaya çalışıyor.

—İmza, Will Hale’i Mutlu Etme Dairesi

Notu sıraya bıraktım; içimi ürperten bir his göğsümden yukarıya çıkıp omuzlarıma ve boynuma yayılıyordu. Aynı zamanda hem harika hem de korkunçtu.

Hiç tereddüt etmeden notu çevirdim ve sıırtmamı engellemek için yanaklarımı emerek bir cevap yazdım.

Will Hale inanılmaz gülüşüyle bakmayı kestiği sürece, Annabelle Burns de müzakere şartlarına uymaya çalışacaktır. Katılıyor musunuz?

—Annabelle Burns Akıl Sağlığı Dairesi

Notu sardım ve bütün irademi kullanarak gözlerine bakmadan geri verdim.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra tükenmez kalem yeniden sıramdaydı ve kâğıdı açtığımda mutluluktan dans etmemek için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Sadece şu yazıyordu:

Yoo.

Epstein, “O zaman hadi bakalım,” dedi. Sohbetin izini

tamamen kaçırmıştım. Bu dersi birden bire bir akvaryumda alıyor olabilirdik ve ben bunu fark etmezdim bile. “Aklıma doğru fikir gelince, ufak bir özet yazarım, biraz karakter gelişimleri üzerinde çalışırım ve hikâyenin ana hatlarını çizerim. Bir taslak elde edene kadar bu şekilde çalışırım ve birkaç değişiklikten sonra yayıncıma gönderirim.”

Maya, “Ve sonra ne olur?” diye sordu. Gerçekten de yazar olmak istiyor olmalıydı. Bunu bu kadar ciddiye alması iyi bir şeydi.

Epstein düşündü. “Eh, sonuçta benimle birlikte çalışan bir Editörüm var, büyük E ile. Kitabın alacağı şekle yardım eder. Sonra, kitap bittiğinde bütün kitabı gözden geçirip mantıksız gelen bir şey var mı diye bakan bir de redaktörüm var.”

Tam o sırada, ön sıradaki, Margot Dunravey’in eli havaya kalktı. Bana kalırsa, Margot ve Napolyon cehennemin aynı katına aittiler. Margot’la ortak yönlerimiz vardı: İkimiz de hırslıydık, ikimiz de hep A alırdık, ikimiz de zaman zaman yanlış anlaşılırdık. Bunlar da Napolyon ve Margot’un ortak noktalarındı: İkisi de bölgelerini belirleyip savunurlardı, insafsızlardı ve ikisi de özellikle amaçlarına ulaşamadıklarında hırlamalarla tanınırdı.

Margot hakkında en az sevdiğim şey, her zaman, herkesin halihazırda cevabını bildiği sorular sormasıydı. Cevabın ne olduğunu umursamaz bile, sadece sorduğu için takdir edilmeyi isterdi. Ben de çok fazla soru sorardım ama en azından benimkiler yararlıydı. Çoğunlukla.

“Redaktörün mantıksız gelen yerleri işaret ettiğinden bahsettiniz. Bununla neyi kastediyorsunuz?”

Epstein şaşkınlığını güçbela saklayarak, “Bu güzel bir soru Margot,” dedi. “Editör genelde büyük resme ve kurulabilecek en iyi hikâye olmasına odaklanır. Redaktör ise sorunu yakalar; yazım hatalarını, eğer on ikinci bölümde saat öğleden sonra dörtse ve birdenbire on üçüncü bölümde iki gün önceki sabahın dokuzuysa bunlara bakar. Benim en sevdiğim ve sürekli kullandığım örnekse; redaktörümün karakterlerimin bir sahne mavi başka bir sahnedeysse kahverengi gözlü olup olmadığını kontrol etmesidir.”

Margot kafasını sallayarak onayladı ve defterine alelacele bir şeyler not alırken benim elim havaya kalktı.

Şaşkınlıkla, “Ama neden öyle olsun ki?” diye sordum.

Epstein da, “Ne nasıl olsun ki?” diye sordu.

“Neden bir bölümde mavi diğeri kahverengi olsunlar ki?” diye sordum. “Yazar sizsiniz, siz yazıyorsunuz. Siz bilmez misiniz zaten?”

Epstein yorgun bir şekilde nefes verdi. “Bazen unutursun. Kitabın içinde çok kelime olur. Hikâyedeki başka şeylere odaklanıp bazı şeyleri kaçırabilirsiniz. Sen hiçbir şey unutmaz mısın Annabelle?”

“Pek değil,” diye dürüstçe cevap verdim. Bütün sınıf güldü.

“Eh, çok şanlısın.” Epstein gülümsedi ve kollarını çarpazlayarak masasında geriye yaslandı. “Kulağa redaktör olma potansiyelin varmış gibi geliyor. Hikâyenizi kontrol ettirmek istediğinizde arayacağınız kişi Annabelle’dir.”

Tam o sırada sırama başka bir kalem geldi. Kâğıdı açtığımda bu sefer de şöyle yazdığını gördüm:

Seni sekizde alırım?

Will'e kaçamak bir bakış attım. Öne doğru eğilmiş, başını iki parmağına yaslayarak Epstein'a doğru bakıyor ve onu dinliyormuş gibi yapıyordu ama dudaklarındaki gülümseme kesinlikle benim içindi. Konser. Durduk yere midem bulanıyormuş gibi hissettim ama bu garip bir şekilde keyifliydi.

Sınıf dağılırken kalemi Will'e geri verdim. Kâğıtta tek bir kelime yazıyordu:

Sabırsızlanıyorum.

HAFİF BİR KAZA GEÇİRDİK

Babam, o gece, kafasından yün bir kazak geçirerek mutfağa girdiğinde, “Nasılsın evlat?” diye sordu. Will gelmeden önce bir sorunu çözmekte sorun yaşıyordum. Konseri takvimimde hangi renkle işaretleyeceğime karar veremiyordum. Gerçekten “Arkadaşlar/Eğlence” kategorisinde miydi? Sonunda yeni bir renk koymaya karar verdim. Koyu bir gül kırmızısı. “Aşk” diye etiketledim. Ve sonra hemen kendimden saklamak istedim.

Kafamı kaldırdığımda Şeytanın Ta Kendisinin de babamın peşinden mutfağa geldiğini fark ettim, beni kesiyordu. Hırlasın ya da havlasın diye gözlerimle meydan okudum ama yapmayacağına biliyordum. Babamın önünde asla. Napolyon masumiyetini bu şekilde koruyordu.

İçimi çektim ve babamın gözlerinin içine baktım. “Nasıl olduğumu bilmiyorum,” diye cevapladım dürüstçe. Beynimin o kısmını geçici olarak kapatmaya karar vermiştim. Bilinmeyen karşısında başka hiçbir şey işe yaramayınca bunu yapardım.

Onun için bir şeyler yapabilecek olana kadar inkâr et.

Babam, “Bak bana!” dedi ve bir elini omzuma koydu. Napolyon kıpırdandı ama hareket etmedi. “Sen bir plancısın. Neler olacağını bilmeyi seviyorsun ve seni böyle bir duruma soktuğumuz için üzgünüm. Ama bana ve annene doğru kararları aldığımız konusunda güvenmeli ve kendine odaklanmalısın. Bu sene okulunu bitirmeye odaklanmalısın. Bu yaz ne yapacaksın? Columbia. Bırak gerisini biz halledelim. Tamam mı?”

Başım la onayladım. “Tamam!” diyerek ona katıldım.

“Sizi seviyoruz. Seni ve abini. Burada işler ne kadar değişirse değişsin bu asla değişmeyecek. Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Annen de öyle.”

İşte buna cevap veremezdim. Cevap verirsem ağlamaya başlayabilirdim ve Will geldiğinde zırlamak istemiyordum. O yüzden sadece başım la onayladım.

“Benimle ve Napolyon’la yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler!” diye homurdandım.

Babam da, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye içini çekti. Aşağıya, babama bakarak onu bekleyen Napolyon’a baktı. Yanında mutlulukla koşuşturan Napolyon’la beraber kapıya doğru giderlerken, “Haydi, General!” dediğini duydum.

Birkaç dakika sonra mutfak kapısı hafifçe tıkladı ve işte Will, iki eli ceplerinde sırtıyordu. Eskitme bir kot pantolon üzerine gri tişört giymişti ve yanakları kızarmış gibiydi. Etrafına sıcaklık yayıyordu. “Hey!” dedi.

“Selam!” diye sırtarak karşılık verdim. “Biliyorsun,

geldiğinde, sadece arabadan mesaj atabilirdin.”

Will yüzünde keyifli bir ifadeyle, “Randevumda da mı? Asla!” dedi.

Çantamı ve mutfak masasının sandalyelerinden birinde duran, yağmurda bana verdiği ceketini aldım. Kendi kendime, randevuya gidiyorsun dedim.

Ceketi uzatarak, “İşte,” dedim. “Bunu unutmak istemedim.”

Will cekete bakıp omuz silkti. “Yok, bu sende kalsın,” dedi. “Ne de olsa arabada senin için fazladan bir kazağım var.”

Wiltern salonuna gitmemiz otuz beş dakika sürdü, dışarıdaki manzara uğultuluydu. LA’ın merkezinde, devasa, çember şeklinde ayrı bir fuayesi olan simgeleşmiş bir binaydı.

Arkamdaki Will’e omzumun üzerinden, “Burayı seviyorum çünkü bir sürü insan almasına rağmen neredeyse hiçbir zaman sahneden çok uzakmış gibi hissetmezsin,” dedim.

“Sabırsızlanıyorum,” diyerek gülümsedi ve kalabalık arasından ilerlerken bir eliyle nazıkçe bel çukuruma dokunduğunu hissedince ürperdim.

Ön tarafta, mekânın köşesine sıkıştırılmış gibi duran boş bir yer bulduk. Paper Girl sahneye daha yeni çıkmıştı ve kalabalık deli gibi alkışlıyordu. Öncelikle büyük single’ları “Tell Me You Love Me”yi çalmaya başladıklarında herkes hareketlenmeye ve dans etmeye başladı. Buradaki aşkı hissedebiliyordunuz.

Konserler bana kendimi hep garip, dışlanmış hissettirirdi; en azından ilk başta. Ellerimi nereye koyacaktım, ne kadar konuşmak makuldü. Nasıl hareket edeceğimin söylenmesini dilerdim. Ama yine de gidiyordum çünkü müziği seviyordum

ve ortamın keyfini çıkarmak istiyordum. Doğrusunu yapmak istiyordum. Önümde, sol tarafımda bir kız vardı ve ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyordu. Bir gözümü ona sabitleyip onun hareketlerini takip ettim. Will'e baktığımda sırtıyor ve müzikle beraber hafifçe kafasını sallıyordu. Fark ettim ki o da ne yaptığını bilmiyordu. Onu görünce rahatladım.

Biraz önümüzde olan Elliot'ı işte o zaman gördüm, kafasını sallayıp omuzlarını oynatırken bir o ayağının üzerinde bir diğerrinde sekiyordu. Dans, onun gibi biri için yaratılmıştı; parmaklarının ucundan enerji saçan biri için. Birdenbire kenarda sabit durdum. Grup provası olduğunu söylememiş miydi? Sonra dönüp doğrudan bana baktı. Gözlerinin arkamda duran Will'i bulmasını seyrettim, sonra selamlamak için başını eğdi. İkimiz de karşılık olarak el salladık. Elliot sanki yanımıza gelmekten emin değilmiş gibi tereddüt etti ama sonra geldi.

Kendimi tutamayıp, "Gelmeyeceğini düşünüyordum," deyince Elliot kafasını çevirip etrafına baktı.

"Eh, geldim işte," dedi.

Tepki olarak gözlerimi devirdim.

Will müziğin sesini bastırmak için bağırarak, "Elliot'tı değil mi?" dedi. "Seni görmek güzel adamım." Will'e bir bakış attım ama o fark etmedi.

Elliot bana baktı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. Merhaba demek için ellerini birbirlerine çarptılar ve anında müziğin üstünden bağırarak grubun ne kadar süper olduğundan bahsetmeye başladılar, grup iyiydi çünkü gerçekten de başka büyük grupların elemanlarından oluşuyordu. Yanağımın içini çiğnedim. Geçimsiz görünmek istemiyordum ama bu durum

nereden bakarsanız bakın garipti.

İki şarkı sonra Will bira bulmak için ayrıldı ve Paper Girl de, benim sevdiğim ve çalarlar diye umduğum “She’s the One” şarkısına geçerek tempoyu düşürdü. Kendimi durduramadan önce dudaklarımdan bir çığlık kaçınca etrafımdaki bir sürü insan dönüp bana baktı. Ama yargılayıcı bir bakış değildi, gülüyorlardı. Hepimiz hayrandık. Elliot’a döndüm, elimi utançla ağzıma götürüp gözlerimi iri iri açınca kıkırdamaya başladı; bütün yüzü aydınlanmıştı. Ben de kahkahayı bastım.

Yüzümü tekrar sahneye dönüp müziğin içime işlemesine izin verdim. Gözlerimi kapatıp müziğin ritmiyle sallanmaya başladığım anda Elliot’ın tam arkamda olduğunu hissettim. Tam arkamda. Sırtım neredeyse göğsüne yaslanıyordu ve sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Sanki suyu etrafımızı kuşatan müzik olan bir havuzda gibiydik. Will gibi sedir ve sabun kokmuyordu. Deodorant ve yıkanmamış tişört kokuyordu. Erkek gibi kokuyordu. Elliot gibi kokuyordu.

Aklıma acayip düşünceler geliyordu. Kokusu güzeldi.

Sonra aniden yerde yatıp bir eliyle kafasını tuttuğunu gördüm. Yerde, yanında baget vardı ve grup tempoyu tekrar yakalamadan önce grubun solisti mikrofona, “Üzgünüm, birader!” diye bağırdı. Ve her şey başladığı kadar çabuk bitmişti, ben de Elliot’ın kollarından birini omzuma attım ve onu konser salonundan dışarıya sürükledim.

Elliot, “Bagetle vurulduğuma inanamıyorum!” demeyi bırakmayacaktı, parmağını burnunun önünde hareket ettiren sesi pürüzlü ve yorgun çıkıyordu. Bunun eğitimini geçen

sene İlkyardım dersinde almıştım. “Bu daha önce ne zaman olmuş! Barry Gross kuşağımızın en iyi bateristlerinden biridir. O adama tapıyorum! Benim idolüm. Az önce idolüm bagetiyle beni vurdu!”

“Kes sesini,” dedim. “Tam adın nedir?”

Elliot somurtsa da boyun eğdi. “Elliot James Apfel.”

“Kaç yaşındasın?”

“On sekiz yaşındayım.”

“Hangi caddede yaşıyorsun?”

“Oakwood Caddesi.”

Gözlerimi devirdim. “Orada yaşayan benim.”

Elliot homurdandı. “Aynı şey.”

“Hangi caddede yaşıyorsun Elliot?” diye tekrar sordum.

“Dördüncü Cadde.” İçini çekti.

“Grubunun adı ne?”

“Grubum yok!” diyerek gülümsedi. “Hatırladın mı?”

Kafamı yana yatırarak, “Kıça batan çiban gibisin!” dedim.

“Biliyorum.” Gülümsemesine baktığımda, biraz önce olanların hepsi bir saniyeliğine de olsa aklıma geldi. Her şeyin ağır çekimdeymiş gibi olduğu, Elliot’a çok yakın olduğum, onu içime çektiğim ve bunun hoşuma gittiği o an.

“Ne oldu?” Hem ben hem de Elliot dönüp konser salonundan dışarıya çıkmak için cebelleşen Will’i gördük. “Mesajını aldım. Gerçekten baget mi geldi yüzüne? Barda birisi bundan bahsediyordu.”

Elliot homurdandı.

“Hafif bir kaza geçirdik,” diye açıkladım.

Elliot, “Annabelle!” diyerek araya girdi. Binanın karşısında

çömelmiş halde öyle kötü görünüyordu ki. “Eve gitmek istiyorum. Ağrı kesiciye ihtiyacım var.”

“Doğru!” dedim, düşünüyordum. “Tek sorun şu ki sen araba kullanabilecek durumda değilsin ve ben de düz vites kullanamıyorum.”

Elliot, “Her neyse,” dedi. “Yarın Sam beni buraya getirir ben de arabayı alırım. Dükkân için de iyi reklam olur.”

“Yarın çekilmiş olabilir.” Dudağımı ısırdım.

Elliot, “Çok fazla endişeleniyorsun,” dedi.

“Sen de yeterince endişelenmiyorsun.” Cevabım niyetlendiğimden daha flört edencesine olmuştu. Yoksa niyetim öyle miydi? Birden karnım anlamadığım bir şekilde dalgalandı, ben bütün bu olanları anlamlandıramadan Will, Elliot’ı eve bırakmayı önerdi. Will, Elliot’a arabaya kadar yardım ederken her ikisiyle birden randevuya çıkmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Kafasının üzerinde buzluktan çıkan bir bezelye paketi olan Elliot, bacaklarını toplamış bir şekilde otururken, “Tam bir sersem gibi görünüyorum,” dedi.

Mutfaktan çıkarken, “Kimsenin umurunda değil,” diye cevapladım. Wiltern’de ne düşünüyordum bilmiyordum ama bunu elimden geldiğince çabuk unutmak istiyordum. “Sana kahve yaptım. Birkaç saat uyumaman lazım.”

Elliot, “Kaliteli çekirdeklerden de kullandın mı?” diye huy-suzlandı.

“Nasıl sevdiğini biliyorum,” diye cevapladım. Koltukta oturan Will’in beni seyrettiğini hissedebiliyordum.

Will, “Gitsem iyi olacak,” dedi. “Annabelle, seni eve bırakabilir miyim?”

Kahveyi bırakırken biraz döktüm, nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Doğru cevabın ne olduğunu biliyordum. Doğru cevap evetti. Evet, beni eve bırakabilirsin çünkü hafta-ıçi ve saat 22:15. Ayrıca harika kokan tam bir bebek olduğun için de bırakabilirsin ve bana sormadan benim için yedek bir kazak aldığın için de. Ve ayrıca “Eve bırakmamı ister misin?” diye de sormadın, “Bırakabilir miyim?” diye sordun, çünkü kararlısın ve ne istediğini biliyorsun.

Garip olan şuydu ki bir yanımda hayır demek istiyordu. Bir parçam şu koltukta hiçbir şey yapmadan, sadece uyumasını önlemek için Elliot’la beraber kalmak istiyordu.

Ama bu delilikti. Bunu milyonlarca sebepten dolayı yapamazdım. Will’e vereceği mesajdan dolayı yapamazdım ve söz konusu olan Elliot Apfel olduğu için yapamazdım.

Ve sonra Elliot benim yerime cevap verdi. “Gitmelisin AB.” Bezelye paketinin altındaki kahverengi gözleri ve sesinin tonu şaşırtıcı derecede hoştu.

“Ama başın ne olacak?” diye sordum. “Ya uyur da ölürsen?”

“Babam burada, garajda faturalara bakıyor. O göz kulak olur. Ayrıca Taht Oyunları’nın hâlâ izlemediğim bir bölümü var. Ben iyiyim.”

Dudağımı ısırdım. Telefonunda bir şeylere bakan Will’e baktım.

Elliot, “Gerçekten,” dedi. “Gidebilirsin.”

Kendimi kötü hissetmişim. Göğüs kafesimin hemen

altında minik bir acı vardı. Bu da yutkunmama neden oluyordu. Gözlerine bakamıyordum. Azıcık da olsa minnettar olsa ölür müydü? Belki onu kurtardığım için basit bir teşekkür ve bilmiyorum, randevumu mahvettiği için bir özür?

Belki de sadece benden kalmamı istemesini istediğim aklıma geldi.

Tek diyebildiğim, “Tamam,” oldu. “Geçmiş olsun!” Çantamı alıp dışarı çıktım ve Will’in arabasına yerleşene kadar da durmadım. Büyülü sedir kokusu beni biraz sakinleştirdi ve Will yanıma oturup yüzünde şapşal bir gülümsemeyle kazağını çıkardığında acının geri kalanı da uçup gitti.

Will, “Tamam iki seçenek var,” dedi basitçe. “Bir: seni eve bırakabilirim ama kabul etmek lazım ki bu perşembe gecesini bitirmek için çok üzücü bir son olur.”

“E?” diye sordum şüpheyle.

“Ya da iki: bu kasabada şöyle güzel bir dondurmayı nereden alabileceğimi söylersin. Çünkü günlerdir arıyorum, her şey veganmış gibi görünüyor ve nasıl vegan dondurma yapılabileceğini bile anlamış değilim.”

Bunun üzerine sırtışıma gizlemek için ellerimle ağzımı kapatmadan duramadım.

Will, “Ne?” diye sordu. “Bu kadar komik olan ne?”

İş bilir bir ses tonuyla, “En doğru yere geldin!” dedim. Bizimkiler yarım kilo dondurma geceyi sağ çıkaramaz der. Dondurmayı kahveden daha fazla seviyordum. Gazeteden daha fazla. Belki de koşmaktan bile fazla.

“Tanrı’ya şükür,” dedi abartarak. “Kurtar beni Annabelle!”

“Dördüncü Cadde’den düz ilerle ve sağa Rose Caddesi’ne

dön,” dedim. Elliot’ı çok uzaklarda bırakmıştım.

İşte böylece başladığımız randevumuzu bitirmek için yola çıktık.

Görünen o ki Sea Salt Creamery dondurmacısının artık ışıltılı parlayan ışıklarla çevrilmiş bir verandası vardı. Geçen hafta babamla geldiğimde yoktu. Şimdi yanımda Will de olunca ortam çok romantikti.

Meyveli dondurmamızı getiren garson kıza, “Bunları ne zaman aldınız?” diye sordum.

Bana doğru düzgün bakmadan, “Bilmiyorum,” diyerek omuz silkti. Bir elini kafasının arkasına götürüp atkuyruğunu düzeltti. “İki top istediğinizi biliyorum ama size üç top getirdim.” Başını yana yatırıp Will’e gülümsedi.

Gözlerimi devirecektim. Will dondurmalı ve muzlu tatlı söylememiş olsaydı gerçekten de mükemmel olabilirdi.

Garson kız uzaklaşıırken, “Herkes seni seviyor,” dedim. Garson kız, sırada önümüzde ve arkamızda olan insanlar, hatta genç bir çifttin durmadan ağlayan bebeği bile Will arabasının üzerine eğildiğinde gülmeye başladı. “Nereye gidersen git, insanlar seni seviyor, sana bayılıyor.”

Will, “Bu doğru değil!” diyerek itiraz etti. “Ve ayrıca herkes seni de seviyor.”

“Hayır, sevmiyorlar.” Kafamı salladım. “Yani demek istediğim, insanlar benden nefret ediyor gibi bir durum yok, iyi biriyim ama bazen yanlış anlaşıyorum. Ya da insanları yanlış anlıyorum.”

Dudağımı ısırdım ve geçen hafta doğumgünü için Barney’s

mağazasından aldığı deri ceketini gösteren Lee'ye tamamen ay-nısını sokakta kırk dolara gördüğümü söylememi düşündüm. Ava esas önemli olanın Lee'nin ceketine iltifat etmek olduğunu söyledi. Önemli olan daha ucuza alınabileceğini söylemek de-ğildi.

Will, "Dürüstlüğün hoşuma gidiyor," dedi. "Böyle iyi bir in-sanım çünkü ailem bana böyle olmam gerektiğini öğretti. Ama böyle, karşımdakinin gerçekten nasıl hissettiğini bilmiyorum."

"Tamam, belki ben sana biraz daha öküz olmayı öğretebi-lirim," diyerek gülümsedim. "Ve sana sazan olmayı öğretebi-lirim." Will sırtıttı, bir an göz göze gelince gerçek bir erkekle gerçek bir randevuda olmam ve henüz bunu bozacak herhangi bir gariplik yapmamış olmam gerçeğiyle keyiflendim.

Will, "Gazeteci Annabelle Burns hakkında daha çok konu-şmak isterim," dedi.

Külahımın üzerinden ona baktım. "İster misin?" Annemle babam haricinde hayatımda benimle bu kadar ilgilenen başka kimse olmamıştı.

"İstiyorum!" diyerek başıyla onayladı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Will bir süre yan tarafa doğru bakarak düşündü. "Demek ki hikâyeleri seviyorsun, tabii gerçek oldukları sürece?"

Omuz silktim. "Evet, bu şekilde de söylenebilir. Ve yazmayı seviyorum. Ve düzeltmeyi. Uyum içinde olmayan kelimeleri alıp onları ilginç ve okunabilir bir şey haline getirmeyi sevi-yorum. Tüm dünyada bundan daha tatmin edici bir şey oldu-ğunu sanmıyorum."

"Daha önce kelimeler hakkında hiç böyle düşünmemiştim."

Will bir an kaşığını çiğnedi. “Ama kurguyu sevmiyorsun?”

İçimi çektim. “Sevmiyor değilim; sadece onda iyi değilim. Ve okumaya gelince, hakikaten gerçek olan şeyleri tercih ediyorum. Hayal ürünü olmayan şeyler. Bu arada, sen niye yaratıcı yazarlık dersi alıyorsun?”

Will bir saniyeliğine burnunu kırıştırdı. “Sanırım sadece, nakil olduktan sonra son dakikada seçilebilecek kolay bir ders olduğunu düşündüm. Ama ayrıca, üniversiteye başlamadan önce zevkli bir iş olabileceğini de düşündüm. Gerçekten becerebilecek miyim görmek için.” Gülümsemesi genişledi, tepeden ayağa iyimserlik saçıyordu. “Ama daha önemli konulara dönecek olursak,” diyerek konuyu değiştirdi. “Bir lokma alman lazım.” Dondurmasından dev bir kaşık dolusu alıp bana doğru uzattı.

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Muz pek sevmem.”

“Tamam, iyi o zaman,” diye cevapladı. “Çünkü bu fıstık ezmeli dondurma.” Bana garip bir bakış attı ve ben de kaşığa baktığımda üzeri fıstık ezmeli çikolatalı dondurma gördüm.

Tamam, bu resmen tuhaftı. Buradaydım. Sipariş verişini duymuştum. Kendi kendime, *Iyyy, muz* diye düşünmüştüm.

Will hâlâ bekliyordu, kaşık da öyle. “Aromalı süte dönmeden önce acele et.” Sözleri ısrar ediyordu ama sesinin tonu ölesiye sabırlıydı. Ama kalp atışlarım biraz daha hızlanmıştı.

“Sorun ne?” diye sordu. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Tenim karıncalanıyordu.

Açıklamaya çalışarak Will’in gözlerine baktım ama burada da bir şeyler değişikti. Saçı? Yüzü? Çıkartamıyordum ama mükemmel mavi gözlü Will tam olarak... kendisi değildi.

Sonra gerçekten de öyle olmadığını anladım. Mükemmel mavi gözlü Will'in gözleri şu anda mavi değildi. Elliot'ın gözleri gibi kahverengiydiler.

Epstein'ın, redaktörünün, karakterlerinin bir sahnede mavi başka bir sahnede kahverengi gözlü olup olmadığını kontrol ettiğini söylediğini hatırladım.

Redaktör arayan olursa da gidebilecekleri kişinin ben olduğunu söylediğini de hatırladım.

Will'e, "Gözlerinin nesi var?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi ve gözlerini kırıştırdı. Gözlerini tekrar açtığında her zamanki gibi maviydiler.

Ava'nın, Gerçek olamayacak kadar iyi, dediğini duyar gibi oldum. Sanki senin için yapılmış.

Yaklaşarak, "Annabelle?" dedi Will. "İyi misin?"

Ve sonra aklıma en delice düşünceler geldi. Ya Will benim için yapılmışsa? Ya da yapılmak değil fakat... yazılmışsa?

TK

Rosewood Café & Kitabevi'nin kapısını altmış kez çalmış olmalıydım ve hayalet görmüş gibi görünen Ava aniden camın arkasında belirdiğinde kapıyı kırmayı ciddi anlamda düşünüyordum.

“Neredeydin?” diye sordum, ses tonum suçlar gibiydi. Yanından geçip giderken birkaç adım gerilemesine neden oldum.

Sanki tahta kaldırımında sadece ve sadece John Travolta'nın portrelerini satan adamla konuşur gibi yavaşça, “Bodrumdaydım, stokları düzenliyordum,” dedi. Açık deniz balıkçısı John Travolta. John Travolta Hz. İsa kılığında. Ana fikri anladınız. “Onda kapatıyoruz. Sorun ne? Nefes al.”

Epstein'in dersinin özetini yüzünün önünde sallamadan önce, ellerimi belime koyarak bir süre nefes alıp verdim. Buraya kadar olan bütün yolu koşmuştum ve şimdi nefessiz kalmıştım. “Doğru söylemiş olabileceğini düşünüyorum,” dedim.

Ava gözlerini kısıtı. “Daha fazla ipucu vermen gerekecek.”

İçimi çektim. “Will. Öyle mükemmel, öyle düzenli ve o kadar benziyoruz ki ve benimle ilgileniyor...”

“Bu durum o kadar da şaşırtıcı değil, biliyorsun değil mi? Sana karşı ilgili olması yani. Zeki ve güzelsin ve evet belki emekliler gibi ilgilerin var, ki bu biraz garip, ama...”

“Sorun o değil! Dinle.” Bir elimle saçımı düzelttim. “Son zamanlarda bir şeyler oluyor. Will buraya geldiğinden beri. Tabii ki ortak yönlerimizin hepsi tesadüf ya da kader ya da her neyse o olabilir ve bana olan ilgisi de gerçek olabilir ama bir de Lucy Keating var ve dedikleri, dondurma vardı ve göz rengi...”

Ava, “Hâlâ deli gibi konuşuyorsun!” diyerek uyardı. “Geriye sar.” Bacakları sarkık şekilde bankoya oturdu ve ben de baştan başladım.

Dondurmacıda olanları anlatmayı bitirdiğimde Ava düşünmeye başladı. “Sadece dikkatinin dağınık olmadığından emin misin? Biliyorsun, bütün o vahşi cazibesi yüzünden?”

Elimi havaya kaldırdım. “Ama muzlu dondurmaydı!” diye çığlık attım.

Ava, “Muzdan nefret edersin!” dedi. Sanki Annabelle Burns’ü Koruma Cemiyeti’nin başkanı gibiydi. Başka bir şey söylemesini bekledim. Bütün bunları anlamlandıracak bir şeyler. Bana her şeyin düzeleceğini söylemesini bekledim.

Bunun yerine dikkatlice kafasını salladı. “Tuhaf!” dedi.

“Tuhaf!” diye cevapladım.

“Will de değişiklikleri fark etti mi?” diye sordu.

“Fark etmemekle kalmadı sanki kendini yeniden başlattı,” dedim. “Sanki programlanmış gibi. Ve... bir şey daha var.”

“Ne?”

“Sanırım Elliot ve ben bir an... nasıl oldu bilmiyorum. Bir şeyler? Bir an? Açıklaması zor. Bu gece orada, ikimizin arasında bir şeyler vardı,” dedim.

Ava, “Ne?” diye çığlık attı, sanki kakhaha atacakmış gibi görünüyordu. Ama benim yüzümü görünce durdu. “Hayır, cidden. Ne?”

Sonra hepsini hızlıca anlattım. Onun ve Clara’nın ayrılışını, bana nasıl ilgi gösterdiğini ve orada olmaması gerekirken bu geceki konserde nasıl ortaya çıktığını. Bunların bana kendimi nasıl gülünç hissettirdiğini. Aramızdaki elektriğin nasıl olduğunu ve nasıl yere yığıldığını, bunlar olur olmaz Will’in nasıl da geceyi kurtardığını. Bitirdiğimde Ava sadece bana bakıyordu.

“Ama sen Elliot Apfel’den nefret edersin!” dedi. “Aynı muzdan nefret ettiğin gibi.”

“Biliyorum!” dedim ve sol bileğimdeki bileklikle huzursuzca oynadım. “Ava, ya doğru söylüyorduyorsa?”

“Kim?” Ava bana sert sert baktı. “Gerçekten Lucy Keating’i kastediyor olamazsın.”

“Ama bir düşün. Will geliyor ve mükemmel. Ama her an mükemmel değil... mesela bana yanlış dondurmayı teklif ettiğindeki gibi... değişiyor. Epstein, tutarsızlıkları düzelten redaktörlerden bahsetmişti. Belki Will’in gözlerinde gördüğüm buydu. Belki de Lucy, Will’in gözlerini mavi yaptığını unutmuştu.” Bunun kulağa delice geldiğini anlıyordum. Ama... ya öyleyse?

Ava bir an düşündü. “Will cennetten gönderilmiş gibi ortaya çıktı. Yani, eğer babama bir kitaptaki karakterlerden biri

olup olmadığını sorsan muhtemelen sana her şeyin mümkün olabileceğini söyler. Tabii genellikle kendisinin kafası güzeldir ama zihin açar.”

Ava’nın babası 1990’larda rock yıldızıydı, şimdiyse Malibu’da bir rehabilitasyon merkezi işletiyor. Ava’nın bütün doğumgünü partilerini orada yapmasına izin veriyor. Bütün kampı işgal edip marşmelov kızartır ve uyku tulumlarımızı ortak alanın merkezindeki bir Budist heykelinin altına sererdik.

“Ama yani, doğru değil, değil mi?” dedim. “Çünkü bu çılgınlık olurdu. Aslında Lucy Keating’in yazdığı bir romanın ana karakteri olamam.”

Ava kafasını salladı. “Doğru değil ama sana uyacağım. Sen kafenin kahve makinesini çalıştır, ben de elimizdeki bütün Lucy Keating kitaplarını bulmaya gidiyorum ve gerçekler neymiş göreceğiz. En sevdiğin. Yalnız bu sefer gerçeklik kurgusal. Haydi, senin gazetecilik hünerlerini iyi bir şeyler için kullanalım.”

İki saat ve devasa bir demlik kahveden sonra genelde günün spesiyallerini yazdıkları kara tahtanın önünde ayaktaydım. Tahtayı tamamen silmiştik ve en üste yazdık:

ANNABELLE BİR KİTABIN İÇİNDE Mİ?

Onun altında tahtayı ikiye böldük:

EVET / HAYIR

Ava sandalyede arkasına yaslanmış ellerini başının arkasında kenetlemişti.

“Tamam, Evet bölümünde: Annabelle Burns. Sadece küçük sorunu olan, görece çok sevimli bir ailenin ferdi. Mükemmel

çocukluk evine mantıksız bir şekilde fazla bağlı.”

İki büküm oldum. “Çok fazla zamanı kalmadı artık.”

Ava parmağını kaldırdı. “Hayatındaki ana parçalanma sevgili anne babasının muhtemel boşanması ve mükemmel çocukluk evlerini satıyor olmaları, bu da bir başka imzalı Lucy Keating hareketi. Üzgünüm.” Duraksadı ve bana özür dileyen bir şekilde baktı.

EVET’in altına: aile, ev, boşanma yazdım.

“Fevkalade güzel olduğunun farkında değil.”

“Ah, lütfen!” dedim.

“Aynen işte!” dedi ve devam etti. “Tipik; sınıfa girdiği anda kızı fark eden, kesinlikle inanılmaz derecede yakışıklı, rüyaların erkeği senaryosu.”

Rüyaların erkeği diye karalarken, “Bu sahiden de yapmacık,” diye mırıldandım. “Ve küçük şeyleri de unutma. Mesela ben de Gerçek Bir Şey’deki kız gibi gecenin bir yarısında gizli gizli atıştırmayı severim; Denizin Karşısı’ndaki kız gibi bende de küçüklüğümden kalan bir yara izi var ve Uyanış Saatleri’nde olduğu gibi ben de her zaman yatak çarşafımdaki kırıksıklıkları düzeltmekle ilgili kâbuslar görürüm.”

Ava, “İyi, ama bunlar birçok insanda var,” dedi. “Zaten bir nevi esas mesele de bu. Epstein’in size sınıfta da söylediği gibi, ulaşılabilirlik. Ve işte sende olmayanlar. Gerçek anlamda hiçbir sıkıntın yok. Örnek olarak, kimse ölmüyor.”

“Bu doğru, Tanrı’ya şükür!” dedim. “Ama Lucy sınıfta bu sefer karakterlerine Mutlu Son vereceğini özellikle söyledi.”

Ava, “Doğru,” dedi. “Ama hâlâ gerçek bir aşk üçgeni yok. Çünkü evet, Will cennetten gönderilmiş gibi ama ne dediğin

umurumda değil, Elliot bir ahmak. Ve senin erkeğin değil.”

“Haklısın,” diyerek onayladım. Ve haklıydı da. Elliot, insanlar sınavdayken onlara pencereden kışını gösteren tarzda bir adamdı. Oturduğu her bir sıraya ismini kazımişti. Geçen sene okul mikrofonunu ele geçirmiş ve tam on dakika boyunca en yüksek sesle The Kinks çalmış ve kimse bunu yapanın o olduğunu ispatlayamamıştı. “Beni kendime getirdiğin için teşekkürler.”

Ava, “Ne düşündüğümü biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, ama eminim ki bana anlatmak üzeresin.”

“Bence bu önemli bir şey. Will’le olan. Her ne kadar erkeklerle beraber büyümüş olsan da erkekler senin için bilinmeyen. Ve sen bundan nefret ediyorsun.”

“Will’le işlerin yürümemesi için neden aradığımı mı söylüyorsun?” diye sordum.

Ava suratını buruşturdu. “Belki?” diye sordu ve benim yüzümdeki rahatsız ifadeyi görünce bitirmek için acele etti. “Ama samimi olarak diyorum ki seni suçlamıyorum! Bu annen ile baban arasındaki durum gerçekten de zor. Ve yakında mezun olacağız. Zaten bu sıralar herkes varoluşsal krizler yaşamıyor mu? Bütün bunlar korkutucu olabilir. O zaman benim önerim mi? Will’le işleri yavaştan al. Sana ne kadar gerçek olduğunu kanıtlasın.”

Dudağımı ısırdım ve tebeşiri bankonun üzerine koydum. “Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın, bunu biliyor muydun?” dedim.

Ava gözlerini devirdi. “Evet, biliyorum.”

Mahallemizde sabahın üçünde eve yürümek çok parlak bir fikir değil ama ben olabilecek en güvenli şekilde bunu yapmasını biliyordum ve nefes almak için de buna ihtiyacım vardı. Anna caddelerden sapmadım, Venice Bulvarı'ndan adını Amerika'nın En Güzel Caddesi koyduğum Abbot Kinney'e devam ettim. Birkaç ay önce babam, "Bir sokakta gerçekten kaç tane meyve suyu dükkânı olabilir ki?" diye sorunca annem de ona yaşlı bir insan gibi davrandığını söylemişti.

Sonra babam da gerçek bir ilgiyle, "Ama hoş bir yaşlılık değil mi?" diye sormuştu. "Klasik baba? Çocukların istediği de bu değil mi?"

Annem, "Ve anlaşılan meyve suyu!" diye cevapladı ve babam ona gülümserken elindeki kitabı okumaya geri döndü.

Onları beraber bu kadar iyi yapanın işte böyle anlar olduğunu düşünüyordum. O zamanları düşünmek şimdi kafa karıştırıcı ve üzücüydü.

Amerika'nın En Güzel Caddesi'nde yoluma devam ediyordum ki acayip bir şey oldu. Bütün doğumgünlerimi kutladığım ve çocukluğumdan beri en sevdiğim restoran olan çevremizin eski biftekçisi TK's'i geçmiştım. Kırmızı bir çadırı ve devasa taze meyveli dondurması vardı. Sonra Avrupa tarzı spor ayakkabılar satan ve benim daha önce hiç görmemiş olduğum TK'nin yanındaki dükkânın tabelasını fark edince durdum ve birkaç adım geri geldim. Onun tabelasında da aynı şey yazıyordu ama bu sefer s harfi yoktu: TK. Ve ondan sonraki dükkân olan çiçekçi de aynı şekildeydi, iki harf elyazısı fontuyla işlenmişti.

Tekrar yürümeye başladım, yavaşça. Bütün dükkân tabelalarına ne olmuştu? Birisi bir film mi çekiyor diye düşündüm

ki çoğunlukla durum böyledir. Geçen hafta orada bir televizyon programı çekebilmek için evimizin yakınındaki bir butiği kahve dükkânına çevirmişlerdi ama hiç prodüksiyon TIR'ı veya ışıklandırma ekipmanı görmüyordum. Ve daha da önemlisi TK kulağa neden bu kadar bilindik geliyordu?

Yürürken telefonumda Google'dan TK'yi arattım ve hemen en üstte, "TK Steakhouse" olan bir Wikipedia sekmesinin altını okuduğumda nefesim boğazıma takılı kaldı

TK: Gelecek anlamında kullanılan bir yayıncılık terimi.

Daha sonra ekleneceklerin yerlerini belirtmek için kullanılır.

Ve şimdi TK'nin nerede kullanıldığını hatırlamıştım, dün derste Will'le flörtleşirken duymuştum. Epstein bunu, daha sonra geri dönüp bir şeyler eklemek için kullandığını söylemişti.

Kafamı kaldırdım ve Abbot Kinney'i gözlerimle taradım. Bir yer haricinde, kahve aldığımız Electric Café haricinde, hepsinde TK yazıyordu.

Daha önce yazmış olduğu için Lucy Keating'in bir isim bulduğu tek yer.

Fark etmeden koşmaya başlamıştım. Hayatım TK'lerle doluydu çünkü hayatım bana ait değildi.

Lucy Keating'e aitti.

EGTVED'Lİ KIZ

Banyo kapımın ardından gelen alçak sesli hırıltılarla uyan-
dım ve kapıyı hızla açınca Napolyon'u çamaşır sepetimi eşeler-
ken buldum.

"Dışarı!" diye çığlık attım. Napolyon ilk başta kıvırtarak dı-
şarıya çıktı, öfkeyle bana baktı ve odadan dışarıya çıkarken de
gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Annem kafasını uzatıp, "Burada her şey yolunda mı?" diye
sordu.

Ona, haydi bir bakalım, demek istedim. Hayatım muhte-
melen hayatını aşk romanları yazarak kazanan bir yazar tarafın-
dan yazılıyor, ki bu da gerçek anlamda yaptığım ve söylediğim
her şeyi sorgulamama neden oluyor ve hatta varoluşumun as-
lını bile.

Gece uyumadım sayılır, nedeni de uyumak için çok fazla
zamanım kalmamış olması değil, uyumak yerine hayatımın
her bir parçasını düşünerek tavana bakmamdı. Bana ait ol-
duğunu düşündüğüm her bir parçayı. Şimdi sadece kendimi

sakinleştirmek için en az elli kilometre koşmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Dünyanın dengesi şaşmıştı ve benim bunun için yapabilecek hiçbir şeyim yoktu.

Bunların yerine, verebileceğim en dürüst cevabı vererek, “Hasta gibiyim,” dedim.

Annem serin elini alnıma tuttu. “Ateşin yok!” dedi. “Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Baban ve benim yüzümden mi?”

“Hayır,” dedim hızla.

“Çünkü bunun hakkında gerçekten çok konuşmadık,” diye başladı. “Dün gece geç vakte kadar dışarıdaydın...”

“Bunun hakkında... değil.” Boşanma kelimesini söyleyemiyordum bile, ben de yatağımı yapmaya başladım. Annem de diğer taraftan çarşafı gererek bana katıldı ama hiçbir şey söylemedi. Ben hazır olduğumda başlayacağımı biliyordu.

“Sadece birden her şeyin kontrolden çıktığını hissediyorum,” dedim dürüstçe. “Bunların neden olduğunu ve bütün bunların anlamını düşünüp duruyorum. Sanki tüm bu olanların önemi var mı ki?” Ona Lucy Keating’ten bahsetmedim. Bunun abes bir şekilde ve delicesine gerçek olduğundan oldukça emindim ama bunu anneme söylediğimi henüz hayal bile edemiyordum.

“Tatlım, senin yaşındaki herkes bir zaman bu şekilde hissediyor. Büyük ihtimalle birçok kez, hatta ömür boyu. Buna büyümek deniyor.”

Yere düşmüş yastığı aldı. “Baban ve ben hiçbir zaman helikopter ebeveynlik¹ yapmak istemedik. Eğer senin seçimlerinin

1 Ç. N. Helikopter ebeveynlik: Çocuğunun üstüne çok fazla düşen ve onun her yaptığını bir helikopter gibi takip eden anne babalar için kullanılan bir terim.

hepsini biz yapsaydık sen gerçekten ne istediğini hiçbir zaman bilemeyecektin. Kendin için hiçbir zaman hiçbir şey istemeyecektin. Ve şimdi kendine bir bak!” Bir elini uzattı. “Bizim bazı en iyi özelliklerimizi aldın ve bir sürü de bizim hiçbir zaman sahip olmaya yaklaşamadığımız niteliğin var. Ne istediğini her zaman bildin ve hiç tereddüt etmeden istediğin şeyi elde etmek için uğraştın.”

“Ama ya artık ne istediğimi bilmiyorsam?” diye sordum.

Annem yastığı yatağın üzerine yerleştirirken bana bakarak, “O zaman, bu da olabilir tabii ki,” dedi. “On yedi yaşındasın tatlım. Bunları çözmek için önünde koca bir ömür var. Acelen ne?”

Yatağımın ucundaki battaniyeyi katladım ve derin düşüncelere dalarak bir adım geri çekildim. Sadece kafamda oturtamıyor gibi görünüyordum. Eğer, istediğim her şey Lucy Keating tarafından tasarlanan birer fikir veya karar ise, o zaman Lucy Keating benim yerime karar vermeseydi neler isterdim?”

Annem durup dururken, “Bunun Elliot’la bir ilgisi var mı?” diye sorunca silkindim. Annem her şeyi bilirdi. Ben söylemeden önce bile üzgün olduğumu bilirdi. Alışverişe gittiğimizde bana en çok hangi kıyafetin yakışacağını bilirdi, hatta aslında ben burun kıvırmış olsam bile. Ama ilk kez olarak yanılıyordu.

“Elliot’la ilgili bir şey yok,” diye yumurtladım ve sonra onun sorduğunun aslında bu olmadığını fark edince yanaklarım kızardı.

“Biliyorsun sana karşı her zaman bir şeyler hissetmiştir,” dedi.

“Anne!” dedim. “Bu seni hiç alakadar etmez. Ayrıca Elliot ve ben birbirimize katlanamıyoruz.”

Annem sadece gülümsedi, odadan dışarıya çıkmak için

yürümeye başladı. “Eğer düşündüğün buysa, erkekler hakkında daha çok şey öğrenmek gerek.” Kapının eşiğinde durdu. “Bunun hakkında şimdi konuşmamız gerekmiyor. Hiçbiri hakkında,” dedi. “Ama sorun her neyse, eğer bana ihtiyacın olursa ben buradayım. Bu sırada, okula git. Biliyorsun eğer isteseydin evde kalmana izin verirdim ama ikimiz de biliyoruz ki eğer gitmezsen daha sonra kendi kendine çok kızacaksın.”

Haklı olduğunu bildiğim için içimi çektim. Yine haklıydı.

Birkaç saat sonra, okuluma giden yolda hedefim görüş alanımda hızla ilerliyordum. Okulumun bütün kampüsünün içinde sadece bir tane çirkin, tamamen virane bina vardı ve ne gariptir ki orası aynı zamanda benim en favori yerimdi.

Cedar Spring eski bir rahibe manastırının kalıntıları üzerine kurulmuştu ve ben de buranın aslını az eşyayla döşenmiş, az ışık alan ve bir sürü minik, penceresiz odası olan bir yer olarak düşünürdüm. Rahibelerin bütün gün yaptığı da bu değil midir? Minicik odalarda dua etmek? Ama okulun neredeyse tamamı beyaz kilden duvarlar ve klasik kırmızı kiremitli çatılardan oluşuyordu. Birçok ünlünün çocukları buraya geldiği için halihazırda güzel olmayan her şey de güzelleştirilmişti.

Şimdi orada olmayan ufak bir hizmet binasının olduğu yere yerleşmiş ve alçıpanlı, bütün su tesisatı dışarıda olan Cedar Spring Gazetesi’nin ofisi hariç her yer güzelleştirilmişti. Ama burası aynı zamanda ışık doluydu da. Tabandan tavana camdı ve çatının olması gereken yerde de dev bir çatı penceresi bile vardı. Özgün tasarımda çatı penceresi neden vardı bilmiyorum ama buna aldırılmazsak o pencere için de minnettardım.

Ofisteki masalar milyon yaşındaydı ve kulüp kurulduğundan beri burası hiç temizlenmemişti. Her bir masanın altına diziler halinde sakız, duvarlara katlarca bant yapıştırılmıştı ve bütün yapının çökecekmiş gibi görünmesini sağlayan raptiye deliklerinden vardı. Yönetim birçok kez taşınmamızı teklif etti ama mekânın belli bir çekiciliği vardı. Orası acı çektiğimiz, gecenin geç saatlerine kadar didindiğimiz yerdi ve hepsi de bu küçük, altı yüz kişilik öğrenci grubunun iyiliği içindi.

Gazete benim yerimdi. Ders aralarında yalnız kalmak için gidebildiğim bir yerdi. Ve gerçekten parladığım bir yer. Kocaman bir kulaklık takar ve köşedeki Apple bilgisayarda öğrenene, yani tüm kulübün haberlerin dağıtımı için buluşmasına kadar kimse beni rahatsız etmeden çalışırdım.

Kontrolcü olmayı seviyordum. Tahtaya bir sürü haber yazar ve bittiklerinde üzerlerine güzel bir çizik atardım. Kara tahtayı her hafta doldurmak hoşuma gidiyordu. Columbia'ya başvurma nedenim buydu; planım orada gazetecilik okumak ve New York'un en iyi haber istasyonlarında stajyerlik yapmaktı. Yasal olarak henüz reşit olmadığımı biliyordum; annemin daha çözeceğim çok mesele olduğunu söylediğini biliyordum. Ama geleceğimle ilgili bir şeyi de biliyordum; Lucy Keating'le ya da Lucy Keating'siz, geleceğimde kelimeler olacaktı.

Yani sadece oraya gidebilsem, sadece son yazdıklarına bakmam için bana ihtiyaç duyan birilerini bulabilsem veya geçen sömestr Sanat Kulübü'nden çaldığım gelişmekte olan bir grafik tasarımcısı olan Hector'la birlikte bir mizanpaj sorununu çözssem işte o zaman yeniden biraz daha kendim gibi hissedeceğimi düşünüyordum. Eskiden var olan ben...

Arkamdan, “Hey!” diye bir ses duyduğumda, suratıma küçük bir gülümseme yerleştirip arkama dönmeden önce hafifçe büzüldüm. Ama Will’i, Will keten gri kareli pantolonunu sever pantolonuyla ve Will yaka düğmeleri kapalı gömlekleri sever gömleğiyle, uzun yumuşak çarpıcı kirpikleriyle ve her zamanki Will sırtıtlı dudaklarıyla görünce gülümsem gerçek oldu.

Ona yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum.

Her zamanki iyiliğiyle, “Bu sabah nasılsın?” diye sordu. “Daha iyi misin?”

Dün gece için onu suçlamıyordum. Kendimi toparlayıp randevuya devam etmeyi başarmıştım ama bir şeyler tersti ve o da bunu fark etmişti. Yetmiyormuş gibi beni öpmeden arabasından kaçıp gitmişim. İstemediğimden değil, kesinlikle, sadece aklımda başka şeyler vardı. Mesela karşımdaki gerçek mi değil mi gibi şeyler.

“Daha iyiyim,” diye cevapladım. “Sorduğun için sağ ol.”

“Yeniden denemeye ne dersin?” Will bana bakınca bir kez daha gözlerinde kayboldum. “Sonu yaralanmayla bitmeyen başka bir tane? Okulun köşesinden dönünce, Vietnam yemekleri yapan hoş bir yer buldum. Öğlen yemeğine gidebiliriz diye düşündüm.” Sosyal etkinlik planlamacımız, basketbol takımımızın kaptanı ve Nisha’nın büyük takıntısı Ray Woods yanımdan geçerken başıyla hafifçe selam verdi ve hızlıca tokalaştı. Sonra Will yine bana döndü. Yalnızca birkaç gündür burada olduğu ve daha şimdiden okulumuzun en çok saygı duyulan çocuklarından biriyle kankalık yaptığı gerçeğiyle ilgili yorum yapmamaya karar verdim.

“Yapamam, Will,” dedim ve yeniden Gazete’ye doğru yürümeye başladım.

Yol boyunca beni takip ederken bütün masumluluğu ve tatlılığıyla, “Neden yapamazsın?” diye sordu.

“Başka bir yerde olmam gerekiyor!” dedim esrarlı bir şekilde. Kendi kendime, *Saklanabileceğim bir delik lazım*, diye ekledim. Bütün bunlardan uzaklaşmak için ve hatta belki de gerçekte ne haltlar döndüğünü anlayabilmek için bir yer.

Sakin bir şekilde, “Seninle geleceğim,” dedi. Sağ tarafımızdaki çimenliğe yayılmış olan okulumuzun tenis takımındaki kızlar saldırmaya hazır bir dişi aslan sürüsü gibi Will’e bakıyorlardı. Fark etmedi bile.

Sonunda döndüm ve doğrudan, “Hayır,” dedim. “Gelemezsin.”

Will suratını asıp düşünmeye başlayınca kendimi berbat hissettim. Bunu hak etmiyordu. Ama sonra tekrar düşününce gerçek bile değildi. Lucy Keating sağ olsun, romantik bir kum torbası gibiydi. O bir yanıt vermeden ben konuştum.

“Seninle bir ilgisi yok Will. Gerçekten. Dün gece eğlenceliydi. Yalnızca birçok şeyde geri kaldım. Halletmem gereken bazı şeyler var. Sonra görüşürüz olur mu?” Ve o daha bir şey söyleyemeden ilk derse giden insan denizinde gözden kayboldum.

Ama yine de, bütün çabalarımın rağmen, bugün olmam gereken her yerde Will de vardı. Ondan kurtulamadığım için çok heyecanlanmalıyım. Okulun bitmesine sadece aylar kala “yeni gelen” olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili röportaj vermek üzere Gazete odasında olduğu için.

Fizik sınıfımda, aslında aldığı bir ders bile olmamasına rağmen, eski okulunda tasarladığı, güneş enerjisiyle çalışan arabalarla ilgili bir sunum yaptığı için.

Okul toplantısında, yolda Dr. Piper tarafından durdurulduğundan kalan tek boş yer onun yanı olduğu için.

Bütün bunlardan ve beni gördüğünde heyecanlanmasından benim de çok heyecanlanmam lazımdı ama heyecanlanmıyordum. Etrafımda o varken düşünemiyordum ve şu anda gerçekten de düşünmeye ihtiyacım vardı.

Öğleden sonra saat dörtte kütüphane kapılarından içeriye daldığımda Nisha, Ava ve Lee'yi başka başka masa ve sandalyelere dağılmış, ders çalışıyorlarmış gibi yaparlarken buldum. Sıkılmış selamlamalarla beni karşıladıklarında ben de huzurla yerleştim ve ilginç yazılar bulmak umuduyla günün New York Times'ına göz gezdirmek için bilgisayarımı açtım. Bir başlık dikkatimi çekti. "Bronz Çağ'dan kalan genç kız hakkında daha fazla gerçeğe ulaşıldı."

İlgimi çekince linke tıkladım ve neredeyse yüz yıl önce bulunan ve ondan binlerce yıl önce gömülmüş olduğuna inanılan Egtved'li Kız hakkındaki haberi okumaya başladım. Biliminsanları ilk başta, bulunduğu Danimarka'nın yerlisi olduğuna inanmışlar fakat daha detaylı bilimsel incelemeler yapıldığında kızın uzun mesafeler yolculuk etmiş olabileceğini ve dünyanın büyük bir bölümünü görmüş olabileceği anlaşılmış.

"Büyük ihtimalle kimse izni olmadan hikâyesini yazmadığı içindir," diye fısıldadım kendi kendime.

İki dakika sonra kütüphanenin kapısı tekrar açılınca gelenin Will olduğunu bilmem için bakmama bile gerek yoktu. Zaten

her şekilde o olacaktı ve ayrıca bütün arkadaşlarım garipleşmiş, kıpır kıpır olmuşlardı.

Will omzumun üzerinden bakarak, “Egtved’li Kız!” deyince ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Bu sabah okumuştum. Çok güzel değil mi? Kız hepimizi şaşırttı.”

Ondan kaçmak istememe rağmen bu düşünceli yorumuyla yumuşadım. “Bu, tam olarak benim de düşündüğümdü,” dediğimde, Will sandalye çekip otururken gülümsedi.

“Hâlâ meşgul müsün?” diye sordu. Tam evet demek üzereydim ki gözlerindeki saf tapınmayı görünce gerçekte ağzımdan çıkan, “Aslında değilim,” oldu.

“İyi.” Güldü. “Sana bir şey getirdim.”

“Neden?” diye inledim. Neden bu kadar mükemmel olmak zorundaydı ki? Ama farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Will sırt çantasından ince bir kitap çıkardı. “Adı Biçem’in Öğeleri,” dedi. “Eski okulumuzda kullanırdık. Epstein’in dersinde zorlandığını söylemiştin ve bu da yazı kurallarının manifestosu, temeli gibi. Yaratıcı yazarlıktan pek fazla bahsetmiyor ama sana, en başta neden kelimelere sevdalandığını hatırlatır diye düşündüm. Plan, organizasyon, basitlik.”

Kitabı açıp bir sayfa çevirdim:

“Eski bir gözlemdir ki,” diye yazmış, “en iyi yazarlar bile bazen retorik² kurallarını umursamaz. Bununla birlikte, böyle yaptıklarında, çoğunlukla okurun kendisi cümlede, bu ihlalin değerine bedel bazı güzel maharetler bulur. Yazar, iyi bir iş çıkardığından emin değilse kurallara uyması daha iyidir.”

2 Ç. N. Retorik: Söz sanatlarını konu alan bilgi dalı, söz söyleme, yazma sanatı.

Bakışlarımı kaldırdım. “Will!” dedim. “Bu, almış olduğum en güzel şeylerden biri.”

Will sadece omuz silkti. “Gerçekten beğendin mi?”

“Bayıldım!” dedim ve ciddiydim.

Will alt dudağını ısırduğunda orada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

“Ayrıca, hey...” Boğazını temizledi ve arkadaşlarıma döndü. “...bu haftasonu ailemin evinde büyük bir parti veriyorum. Çok yeni olduğum ve hâlâ buradakileri tanımakta olduğum için biraz garip biliyorum. Ama bu, beni eski okulumdan neredeyse hiç haber vermeden aldıkları için onların bir hediyesi.”

Nisha, “Parti mi?” diye sordu, gözleri irileşmişti ve sanki masanın üzerinde dans etmeye başlayacakmış gibi görünüyordu, çok heyecanlanmıştı. Ava’nın elleri sanki bir Disney prensesiymiş gibi birbirine kenetlenmişti.

Will, “Büyük bir parti,” diyerek düzeltti.

Arkadaşlarımla sandalyelerinden, kütüphanecinin şışt demesine neden olan bir çılgılık yükseldi ama ben başparmağımı kitabın sayfalarının arasına koymuş öylece oturmaya devam ettim. Paragrafı güzel kılan planlı, güzel bir dille doluydu ve hatta “genellikle yanlış kullanılan kelimeler” listesi bile vardı. Arkadaşlarımla çoğunun bunu okurken uyuyakalacağından emindim ama benim için mükemmeldi ve Will’in bunu biliyor olduğu gerçeği beni sersemletmişti.

Rica eden bir ses tonuyla, “Annabelle, geleceksin, değil mi?” dediğini duydum.

Başım sisle dolmuş gibi hissediyordum. Gitmeli miydim? Bu delilikti. Gerçek bir insan bile olmayabilirdi. Ben bile gerçek

olmayabilirdim. Ama bu sadece bir partiydi.

Arkadaşlarımın can atan yüzlerine, Will'in soru dolu gözlerine ve yine elimdeki kitaba baktım. "Düşüneceğim."

İÇTENLİĞİN BAŞLADIĞI YER

O öğleden sonra, babam beni okuldan almaya geldiğinde Napolyon’u almak için veterineri uğramamız gerektiğini söyledi.

“Bu sefer ne yaptı?” diye sordum.

Babam, “Sesinin tonu hiç hoş değil,” diye yanıtladığında Washington Bulvarı’nı geçiyorduk. “Ama bilgin olsun diye söylüyorum, bütün çoraplarımızı ve iç çamaşırlarımızı yemesi bir çeşit tıkanıklığa neden olmuş. İyileşecek ama sakinleştirici vermek zorunda kaldılar.”

“Her zaman sakinleştirici vermeliler,” dedim. Napolyon ailemizin bir ferdi haline geldiğinden beri üç veterineri altı bakıcısı olmuştu. Randevu almak için aradığınızda sadece, “Ah!” derlerdi. Belki de bu kadar kötü olmasının nedeni buydu. Herkes sürekli onu bırakıyordu.

Arkası plastik sandalyelerde oturduğumuz, zemini linolyum kaplı bekleme odası mutsuz kedi ve suratsız köpeklerle doluydu. Küçük tombik bir teriyer muayene odasına alınırken

sanki kesin bir ölüme doğru gidiyormuş gibi ön patileriyle uzanıp tutunmaya çalışsa da içeriye alındı. Ona eşlik eden kişi, “Sadece küçük bir kontrol Harvey!” diye bağırdı.

Babam iPad’inde bir senaryo okuyordu, ben de Will’i düşünerek Biçemin Öğeleri’ni açtım.

II. Bölüm, 17. Madde: Nasıl resimde gereksiz çizgiye, makinede gereksiz parçaya yer yoksa cümlelerde gereksiz kelimelere, paragraflarda gereksiz cümlelere yer yoktur. Bu, yazarın, bütün cümlelerini kısaltmasını veya bütün ayrıntılardan kaçınmasını ve sadece ana hatlarıyla değinmesini gerektirmez; her bir kelimenin hakkını vermeli-dir.

Mutlulukla iç çektim ama aldığım nefes vücudumu terk ettiği anda yerini kaygılı bir düşünce aldı. Will’i ne kadar çok düşünürsem daha çok baygınlaşıyor, ne kadar çok baygınlaşırsam kafam da o kadar çok karışıyordu. Yani Will gerçekten de benim için yazılmış olabilir miydi? Ben gerçekten de sadece Lucy Keating’in yarattığı bir karakter miydim? Herkes mi? Babama baktım. Daha da kötüsü; annemle babamın boşanmasını cidden sırf hikâyeye bir olay örgüsü eklemek için Lucy Keating mi kurgulamıştı? Epstein bunu “kışkırtıcı olay” olarak adlandıırırdı. Bana bütün bunların kendi planı olduğunu söyleyen Lucy’nin sesini halen kafamın içinde duyuyor olmam sinirlerimi bozuyordu. Bunu hak etmek için ne yapmıştım?

Huzursuzlandığım için Biçemin Öğeleri’ni kapattım ve

telefonumda Google'dan Lucy Keating'i arattığımda ilk sırada yeni bir Interview Magazine çıktı. Yazarın eski Hollywood tipi bir malikânedeki güneşli bir koltukta çekilmiş fotoğrafının altındaki başlık şöyle diyordu: "İroni ve Coşku: Lucy Keating trajik sonlarıyla bilinirdi. Evliliğinin çöküşü sonunda onu bir romantığe mi çevirmişti?"

S: Yakın zamanda, epeyce yüksek profilli bir adamla, dünyanın en büyük medya ajanslarından ikisinin sahibi olan Clarke Industries'in gelmiş geçmiş en genç CEO'su olan Edwin Clarke'la oldukça gizli bir boşanma yaşadınız.

LK: [Gülüyor] Buradaki sorunuzu alamadım?

S: Bağışlayın. Özel hayatınıza burnumuzu soktuk.

LK: Edwin ve ben Brown'da tanıştık. Anadalımız İngilizce'ydi, yazarlığa can atıyorduk. O zaman her şey farklıydı. Ben MFA³ o da MBA⁴ almıştı... sadece insanlar beraber değişebilirler ve bazen de bunu yapamazlar diyelim.

S: Ayrılık sonrası hissettikleriniz eserlerinizi etkiledi mi?

LK: Henüz değil. Ama ne tuhaftır ki bir şey fark ettim. İnsanlar benim kitaplarımı mutluluktan yine üzüntüye gideceklerini ve sonunda bir sürü ağlayacaklarını bilerek okuyorlar.

S: Ama artık değil?

LK: Yeterince ağlattım.

S: O zaman şimdi ne yapacaksınız?

LK: Eh, son bir yıl benim için çok şey değişti. Şimdi güneşli

3 Ç. N. MFA: Master of Fine Arts: Güzel Sanatlar Yüksek Lisansı.

4 Ç. N. MBA: Master of Business Administration: İşletme Yönetimi Yüksek Lisansı.

Kaliforniya'dayım. Daha yeni, bir köpeği evlat edindim. Tam bir baş belası ama çok seviyorum. Kendimi daha az ciddiye almaya çalışıyorum. Karakterlerimin mutlu olmasını istiyorum.

S: Ve bu nasıl gidiyor?

LK: Biraz üzerimde baskı var.

S: Editörlerinizin baskısı mı?

LK: [Yine gülüyor] Karakterlerimin baskısı.

Eh, bu beni sinirlendirmişti. Tamamen kahrolası bir kurgu olmakla ilgili bir düşüncem olduğu için özür dilerim yani. Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkına varınca çığlık atmak istedim ama sonra omzumun üzerinden okuyan yanımdaki kadına baktım.

“Üzgünüm.” Çekingen bir şekilde omzunu silkti. “Sadece bu kadını çok seviyorum.” Gülümsemeye çalıştım.

“Denizin Karşısı’nın filmini çektiklerini biliyor muydunuz?” diye sordu kadın.

“Bilmiyordum,” diye cevapladım ve kafamın içinde benim hikâyemi de sinemaya çekerler mi diye merak ettim ve eğer hikâyem film olursa beni kim oynardı? Sonra kafamı sallayıp aklımdaki bu görüntüyü sildim. Kafayı üşütmüş olmalıyım.

Başımla muayene odalarını işaret edip konuyu değiştirmeye çalışarak, “Kimi bekliyorsunuz?” diye sordum.

Cevabı, “Orkinos,” oldu.

“Balık mı?” diye şaşkınlıkla sordum. İnsanların balıklarını da veterinerlere getirdiklerini bilmiyordum.

Kadın, “Orkinos hamsterımın adı,” diyerek meseleyi netleştirince buna verecek düzgün bir cevap için doğru kelimeleri bulamadım.

Elinde küçük bir ayakkabı kutusu olan veteriner sallanan kapılardan dışarıya çıkıp kadına doğru geldi. “Hâlâ biraz sersem ama bayağı iyiydi,” dedi. Orkinos’un sahibi veterinerlere bol bol teşekkür edince babam da iPad’inin üzerinden bana bir bakış attı ve sonra da kucığımdaki kitabı fark etti.

Orkinos ve bakıcısı gittikten sonra babam Biçemin Öğeleri’ni işaret ederek, “Bunu nereden buldun?” diye sordu.

“Bir arkadaş,” dedim. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Babam kaşlarını kaldırarak, “Bir erkek?” diye sordu.

“Evet, bir erkek,” diye cevapladım.

“O kitabı üniversite zamanımdan hatırlıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı.”

“Neden böyle söyledin?” diye sordum, sesim tuhaflaşıyor ve yükseliyordu.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle tekrar iPad’ine bakarken, “Çünkü gerçekten dikkat ediyor olmalı,” diye cevapladı.

Eve gelip de odamın kapısını açtığımda garip bir ruh halindeydim. Üstüne bir de yatağımda yatıp yaratıcı yazarlık dersi defterimi okuyan Elliot’ı görünce iyice çileden çıktım.

Bana, “Bu hikâyeler berbat!” dedi.

Defterimi elinden kapıp masama doğru yürürken, “Biliyorum,” dedim. “Ama desteğin için teşekkür ederim ve ayrıca odamdan def ol.”

Elliot doğrularak, “Güzel şeyler söylüyorum, Göbiş,” diye açıkladı. “Dâhi gibi bir şeysin. Yazdıklarınla ödüller aldın. Ve bu hikâyeleri sanki... ben yazmışım gibi.”

“Gider misin?” dedim yine.

“Hop!” dedi Elliot, yüzümde her ne olduysa ondan sorumlu olanın o olmadığını belirtmek ister gibi iki elini de havaya kaldırdı. “Annabelle. Rahatla. Şaka yapıyorum.”

“Hayır, yapmıyorsun!” dedim, sesim titremeye başlamıştı. “Berbatlar, biliyorum. Bu salak dersi almak bile istemiyorum. Almam lazım. Derslerimde kötü olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Başaramamak hepimize o kadar kolay gelmiyor.” Bu kısım gereksizdi, biliyordum ama gitmesini istiyordum. Onun varlığı, hayatımın ne kadar kontrolümün dışında bir hale geldiğini hatırlatıyordu.

“Cadaloğluğun kontrolden çıktığında yaptığın bir iğne var mı? Çünkü eğer varsa ben seve seve yapabilirim,” diye çıkıştı.

“Bu iyiydi,” dedim.

“Sen istedin,” diye karşılık verdi.

“Hayır, aslında istemedim!” dedim. “Burada olmanı istemedim. Neden her zaman buradasın?!”

Elliot tekrar sessizce ellerini kaldırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

“Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum,” dediğimi duydum, başımı ellerimin arasına almadan önce kendimi sakinleştirmek için masamın üzerindeki kileri tekrar tekrar düzenledim. Gözlerim yaşarmıştı. “Hiç şöyle hissediyor musun, sanki hayatının...” Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki. “...senin için yazıldığını?”

Elliot durup başıyla onaylayarak beni şaşırttı. “Tabii ki!” dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

“O zamanlar ne yapıyorsun?”

Elliot ciddi ciddi, “Ona ortaparmağımı gösteriyorum,” deyince, ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı.

Bütün gün, Will’den nasıl kaçmaya çalıştığımı ama hep karşıma çıkıp duruşunu ve bu sıradışı kitabı, hayatımın en tatlı şeyini verişini düşündüm. Tek yapmak istediğim Lucy Keating’in benim için yazdığı insandan, yani karakterden uzak durmaktı ama işte oradaydı ve çok... iyiydi.

“Ama ya yapamazsan? Ya denesen ve işe yaramasa?”

Elliot yatağıma otururken, “Bu annen ve babanla mı ilgili?” diye sordu. “Çünkü aynı şeyleri ben de yaşamıştım.”

“Onlarla ilgili değil!” diye bağırđım, bir şeyler fırlatmak istiyordum. Ama belki de bir şekilde onlarla da ilgiliydi. Belki de bir hafta önce hayatımın mükemmel olması gerçeğıyle ilgiliydi. Belki mükemmel değildi ama bayağı yakındı. Her şey kontrolümdeydi. Ve şimdi, artık hiçbir şey bilmiyordum. Neyin gerçek olduğunu bile bilmiyordum.

Elliot, “Annabelle, eğer hayatının gidişatından memnun değilsen... tekrar yaz,” dediğinde, ne kadar mantıklı konuştuğı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Eğilerek dirseklerini bacaklarına koyduğunda konserden beri ilk defa bu kadar yakınlaştığımızı fark ettim.

“Deniyorum,” diye inledim.

“O zaman denemeye devam et. Çok fazla dert ediyorsun.”

Derin bir nefes alarak, “Tamam,” dedim. Hâlâ o kadar yakındı ki birden içimde kafamı boynunun kıvrımına gömüp orada bırakmak için delicesine bir arzu oluştu. Will güzel kokuyor olabilirdi ama

Elliot içtenlik kokuyordu. İçtenliğin başladığı yer gibi kokuyordu.

“Annabelle?”

“Evet?” dedim ve bakışlarımı kaldırdım.

“Bütün yüzün rimel oldu,” dedi. Başımı boynunun kıvrımına gömmek yerine omzuna şaplak attım.

Sesli bir şekilde, “Ah!” dedi ama sonra sırtıttı. “Aşağıya inmiyorum. Grup provamız var. Clara’lı ya da Clara’sız.” Ayağa kalkıp kapıya yöneldi, sonra durdu. “Hey, şu Will denen elemanın haftasonundaki partisine gidecek misin?”

Burnumdan gürültüyle nefes verdim. “Nasıl diyorsun, Will Denen Eleman hoşuma gidiyor, ama sen sevmiyordun da geçen geceki buluşmamıza çomak sokmuştun. Biliyorsun, hani şu senin hayatını kurtardıktan sonra.”

“İyi, Will’in partisi. Gidecek misin gitmeyecek misin?”

Biraz dikleştim, neden sorduğunu merak ederek gözlerimi sildim. “Hım,” diye başladım. “Sanırım gideceğim.”

Elliot bir saniyeliğine kollarını göğsünde çaprazlayarak düşündü. Bir fotoğraf sergisi ya da kaykay gösterisinde konser vereceğini söylemesini bekledim. Elliot’ın sahnesi lise değildi. Hiçbir zaman lise olmadı.

Ama benim beklentilerimin aksine, “Ben de,” dedi. “Orada görüşürüz.”

“Gidecek misin?” diye ciyakladım.

Kapıdan dışarı çıkarken, “Eğer sen gidiyorsan,” dedi. Kur yapar gibi değildi. Kot pantolonumdaki kumlardan bahsederkenki gibi değildi. Sanki bir gerçeği dillendiriyormuş gibiydi. Sanki bana kahvesini nasıl içtiğini söylüyormuş gibiydi.

“Elliot!” Kapının dışından gelen Sam’in haykırışıydı.

“Neredesin adamım? Prova yapmamız lazım.”

“Gitmeliyim,” dedi. “Görüşürüz.” Ve öylece çıktı gitti.

Erkek ayak sesleri merdivenden aşağıya doğru azalarak uzaklaşırken Sam’in koridordan gelen boğuk sesini duydum.

“Neden her zaman oradasın?”

“Neden her zaman neredeyim?” Elliot’ın cevabı duyduğum son şey oldu ve sesinin tonu beni gülümsetti.

REHBER MİDİLLİ

Ava, “Sanırım âşık oldum,” dedi, suratı asılmıştı. Plaj havlusunda başı bacaklarımın yanına gelecek şekilde uzanmıştı. Papa’s Poke Shop’undan birer salata alıp denize gitmeye karar vermiştik. Gökyüzü pembe pembe parlıyordu ki bu da sohbetimiz için mükemmeldi.

Salatamdan, enfes bir şekilde terbiye edilmiş iri bir parça ton balığı, bir parça avokado ve biraz da esmer pirinci tek lokma şeklinde almayı başardığımda, “Sen hep âşıksın,” diye cevapladım gülerek. Dondurma ve salata, diye düşündüm. Hayatta kalmak için bütün ihtiyacım olan bu ikisiydi.

Ava, “Bu sefer ciddiym,” dedi.

“Hep ciddisindir. Bu sefer kim?”

“Navid,” diyerek içini çekti.

“Güzel tercih,” dedim, sesimden memnuniyetim belli oluyordu. Ava’nın eski erkek arkadaşları öyle yıldız isimleri kapsıyordu ki, mesela yerel bir punk grubunun asabi, bir sürü

dövmesi olan solisti veya okulun tiyatro grubundan biri. Ama Navid başarılı bir öğrenciydi, son sınıfların başkanıydı ve hakikaten herkese karşı iyiydi. Bunlar yetmezmiş gibi gözleri de alev alev yanıyordu.

“E, oyun planın ne?” diye sordum.

“Will’in partisine gidecek, AP⁵ Bio’da⁶ tanışmışlar.”

“Mantıklı,” dedim. “İkisi de mükemmel.”

Ava, “Büyük olasılıkla bir gün aynı parti listesinden başkanlığa aday olacaklar,” deyince ikimiz de gülmekten katıldık. “Hey!” dedi. “Beyaz Saray’da yan yana ofislerimiz olabilirdi!”

Ava’nın şaka yaptığını biliyordum ama yine de benim yüzüm düştü çünkü bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum. Ava’ya o gece kitapçıdan çıktıktan sonra olanları ve bütün TK tabelalarını anlatmışım bile. Bunlar da, aslında çılgın, allak bullak eden bir gençlik romanında yaşadığımızın kanıtıydı, başrolünde de ben vardım. Yazarı da garip bir şekilde kendi hikâyesine dahil olan bir deliydi. Ve tabii ki Ava bana inanıyordu çünkü o Ava’ydı. Çünkü o en iyisiydi.

Will’i kafamda canlandırabiliyordum, benim için ne kadar doğru olduğunu görebiliyordum ama hâlâ eksik bir şeyler vardı.

Ava, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Çok karmaşık.”

Ava bir saniyelğine düşündü. Kumda çukur kazarken sessizce, “Belki de Beyaz Saray’ı benimle paylaşmak istemiyorsundur çünkü bu ilgiyi bölüşmek istemiyorsun,” deyince az kalsın lokmamı düşürüyordum.

Çatalımı kâseye geri koyarak, “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

5 Ç. N. AP, yani Advanced Placement: İleri Düzey Yerleştirme Programı. Özellikle Amerikan eğitim sisteminde lisede üniversite düzeyinde dersler alabilmeyi ve sonra üniversitede bu derslerden muaf olabilmeyi mümkün kılan bir eğitim programı.

6 Ç. N. Bio, yani Biology: Biyoloji.

“Haydi, ama AB,” dedi. “Bu hikâyede benim kim olduğumu hepimiz biliyoruz. Eğer ana karakter sensen Will de senin ilgi duyduğun kişi, o zaman ben neyim? En iyi arkadaşım. Ve en iyi arkadaş hakkında ne biliyoruz?”

“Ne biliyoruz?” diye tekrarladım.

Ava doğrularak, “En iyi arkadaşlar tek boyutludurlar!” diye çığlık attı. “Ana karakterin, yaptıkları ya da yaşadıkları şeyler hakkında konuşması için, problemlerini çözmek için var olurlar. Sorunları çözerler ama genellikle kendilerine ait bir şeyleri olmaz.” Dargınlıkla eşyalarını toplamaya başladı.

“Bekle, bunun için gerçekten üzgün müsün?” diye sorunca Ava bana bakmadan sadece omuz silkti. “Ava, cidden ilgi odağı olmak istemiyorum. Beni bilirsin. Siz yemeklerde gürültü yaparken utanan ben olurum. Bunların hiçbirini istemiyorum.” Sesim çatladı. Ava’nın bütün bunlarla ilgili nasıl hissedebileceğini düşünmemiştim bile ve benim için yaptığı onca şeyden sonra onun ne kadar muhteşem olduğunu bildiğim halde ona hiç hissettirememiş olmam beni öldürüyordu. “Lütfen, sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni seviyorum. Bana kızgın kalmazsın.”

Ava içini çekti ve ellerini yanına düşürdü. Tekrar topuklarının üzerine oturup okyanusu seyretti. “Senin rehber midillin olmak istemiyorum,” diye itiraf etti.

Gülmek için kendimi zor tuttum. “Bu rehber midilli tam olarak neymiş?” diye sordum. Önümüzde, suda, yelkenleri rüzgârla mükemmel bir şekilde gerilmiş olan büyük bir yelkenli manzaramıza girdi. Ona kadar yüzmek ve buralardan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmak istedim.

Ava sesli bir şekilde nefes verdi. “Doğa kanalında gördüğüm bir şey... Virginia’daki bir at çiftliğiyle ilgili. Bazen yeni gelen atlar gerçekten tedirgin ve asabi olunca ahırlarına onlarla birlikte bu küçük, tüylü midillileri de koyuyorlar. Galiba sakinleştirici oluyor.”

Bir an birbirimize baktık ve sonra aynı anda katılarak gülmeye başladık. Ava, “İyi tamam. Sanırım saçmalıyorum. Ama bütün bunlar çok garip,” dedi.

“O zaman neler olduğunu anlamama yardım et,” dedim. “Bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

Ava başıyla onayladı, düşündü ve sonra dizlerinin üzerinde emekleyerek tekrar havlunun üzerine yerleşti. “Bunu sana daha önce de söylediğimi biliyorum ama bunun çok kolay bir şekilde anlaşılabilineceğine eminim. Aşk, ilişkiler... bu, kontrol sahibi olmadığımız tek alan. Will’den hoşlanıyor musun hoşlanmıyor musun?”

Duraksadım. “Will’den çok hoşlanıyorum,” dedim.

“Ama Elliot’tan da hoşlanıyorsun?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemene gerek yok,” dedi. “Hemen hemen her gün seni onun bıraktığını görüyorum. Genelde geç kalır. Sen hiç geç kalmazsın ve geç kalmaya göz yumuyorsun... Elliot için.”

“Bu Elliot’la ilgili değil,” diye itiraz ettim. “Bunun nedeni bizimkilerle işlerin biraz garip olması. Onlarla ne kadar fazla zaman geçirirsem konuşma ihtimalim daha fazla oluyor... neden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Eh, belki de bu ‘biliyorsun’la ilgili konuşmak iyi olur,” dedi.

Hayır anlamında elimi salladım. “Hayır. Ve Elliot’a da

hayır. Will'den hoşlanıyorum. Gerçekten. Will hem çekici hem de ona bakması çok güzel ve ne zaman beraber olsak tüm ışıklar benim üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Sanki dünyadaki en ilgi çekici insan benmişim gibi ve o da aynen öyle ama o beni kendinden daha ilgi çekici buluyor.”

“Takip etmek bayağı bir güç oldu ama sanırım anladım.”

“Elliot için bir şeyler hissetmiyorum, sadece birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Başkalarının anlamadığı bir yanımı anlıyor. Beni kabuğumdan nasıl çıkarabileceğini biliyor.”

Ava, “Bunun nedeni de aranızda gerçek bir yaşanmışlık var,” dedi.

“Ama bu ona âşık olduğum anlamına gelmez,” dedim.

Ava da ellerini havaya kaldırarak, “Ve de öyle olmak zorunda değil,” dedi. “Benim sana anlatmaya çalıştığım da bu. Bu iki ilişkinin de nereye doğru gittiği hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Jake Schwartz’ı hatırlıyor musun?”

Bir elimle gözlerimi kapatarak uzandım. “Nasıl unuttuğum? Benim hatırladığım kadarıyla seni terk eden tek erkek.”

“Ve mükemmel sicilimi bozduğu için ondan sonsuza kadar tiksineceğim,” diye homurdandı. “Ama onunla yaz kampında ilk tanıştığım zamanı hatırlıyor musun? Mükemmel görünüyordu! Çağlar boyu anlatılacak bir aşktı. Ve sonra onu ziyaret etmek için Cincinnati’ye gitmiştim. Ne olduğunu hatırlıyor musun? Kertenkeleleri hatırlıyor musun?” Şimdi, yüzünde etkileyici bir ifadeyle üzerime eğilmişti.

“Evet, berbattı. Üzgünüm.” Gülüşümü saklamak için elimi ağzımın üstüne kaydırarak Ava’ya baktım.

“Yatak odası kertenkele doluydu!” Ava ellerini sallayarak

çığlık attı. “Duvardan duvara! Bütün o derin, duygusal bağımız sırasında bana söylemeyi savsakladığı şey...” Gözlerini devirdi. “...hayatının gerçek tutkusunun sürüngenler olduğu.”

Kahkaha atmamak için ağzımı sımsıkı kapatarak başımla onayladım. Çünkü kahkaha atarsam onu gerçekten kızdırırdım.

“Şunu demek istiyorum, eğer o yaz bana Jacob’la aramda neler olacağını sormuş olsaydın, sana onun rüyalarımın erkeği olduğunu söyledim! Bir kez olsun kavga etmemiştik. Her şeyimiz ortaktı. Birbirimize deli oluyorduk. Ama bazen hayatın farklı planları olur. Bazen insanların sana gerçek yüzlerini göstermesi zaman alır. Kim bilir, belki bu gece Will’in evine gidersin de bir oda dolusu kertenkele bulursun.”

“Sanmıyorum,” dedim.

“Ama bilmiyorsun,” diye cevap verince buna karşı diyebilecek bir şeyim yoktu. Bir an ufuk çizgisine baktım. “Sanırım bazen o kadını kafamın içinde hissediyorum ve bu beni deli ediyor. Kendi düşüncelerimden kuşku duymaya başladım çünkü onları Lucy Keating’in yazdığını düşünüyorum.”

Ava, “Tamam, iyi, haydi bu doğru diyelim,” diye sesli düşünmeye başladı. “Anladım; Tanrı gibi. Ama her yerde değil. Yazarların hiç yazmadığı yer neresidir? İlginç hiçbir şeyin olmadığı yer?” Ava yavaşça gülümsemeye başladı.

Hayretle, “Bilmiyorum,” dedim.

Ava şimdi tamamen sırtıyordu. “Banyo!” dedi.

“İğrenç!” diye bağırdım.

“İğrenç veya değil, tek çıkış yolun bu. Eğer kafayı yiyecek gibi olursan zihnin berraklaşana kadar git ve banyoda otur. Şimdi, haydi buradan gidelim, partide ne giyeceğimize karar

vermeliyiz.” Çantasını ve havluyu alarak tahta kaldırıma doğru yürümeye başladı.

Tahta kaldırımda, dövmeçilerin, bugünlük sergilediklerini kaldıran işportacıların ve Yıldız Savaşları’ndaki stormtrooper’ların⁷ üniformasıyla etrafta gezinen adam gibi bu plajı böylesine çılgın yapan her şeyin yanından geçerken, “Hey, Ava?” diye seslendim. “Benim için bir yardımcıdan çok daha önemlisin.”

Dönüp bir kolunu belime dolayarak, “Biliyorum!” dedi.

Sessizce, “Ama muhteşem bir rehber midillisin,” dediğimde, beni şakacıktan itti.

Plajdan eve geldiğimde Mathilda Forsythe’ı bahçede sanki bir cevap bekliyormuş gibi eve bakarken buldum. Ona baktım ve o da hiçbir açıklama yapmadan bana baktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Tam o sırada eskitme bir kot pantolon ve keten kazak giyen annem dışarıya çıktı. “Ah tatlım beklediğimden daha erken geldin.” Tereddütlüydü ama yüzünde parlak bir gülümseme vardı. “Mathilda evi almak istiyor.”

Anında midemin bulandığını hissettim. Bu ev, sınırlı sohbetleri olan siyah döpiyesli Mathilda’ya ait olamazdı. Burayı bir aile almalıydı. Birer erkek ve kız çocuğunun ve davranış problemleri olan bir köpeğin de olduğu bir aile. Hızla düşünmeye başladım.

Ellerimi kalçalarıma koyarak, “Isıtma sisteminin sadece yarı

7 Ç. N. Stormtrooper: Kelime anlamı Fırtına Askeri. *Yıldız Savaşları*’nda kötü olan İmparatorluk’un İkinci Dünya Savaşı’ndaki Nazilerin öncü birliğiyle aynı adlı askerlerinin genel adıdır. Beyaz ağırlıklı bir zırh ve yüzü de kapatan bir kask giyerler.

zamanlı çalıştığını söyledin mi?” diye sordum.

Annem, “Annabelle!” dedi. “Kes şunu. Mathilda her şeyi biliyor. Ne de olsa burayla ilgili yazı yazdı.” Sonra Mathilda’ya döndü. “Özür dilerim, Annabelle taşınma fikrine bir türlü ısınamadı.”

“Üst kattaki tuvaletin suyunun ters yöne döndüğünü biliyor mu?”

Annem, “Bu doğru bile değil!” diye çılgılık attı.

“Olabilirdi.” Çenemi dışarı çıkarttım. “Şimdi hep endişe edeceksin. Ayrıca, kaç kere yapmamalarını söylesek de komşularımız hep garajımızın önüne park eder. Ve gece geç saatlere kadar süren bir sürü parti verirler. Bu civarda kimse uyuyamaz.”

“Eh, artık uydurmaya başladın.” Yanakları kızarmaya başlıyordu. “Odana git.”

“Çok uzun süre benim odam olmayacak,” dedim ve eve girdim. Bir dakikalığına yatağıma oturdum, bütün bedenim titriyordu. Hava kararmak üzere olsa da koşmaya gitmem lazımdı. Ayağa kalktım ve spor kıyafetlerimi giymeye başladım.

Bütün bunlar haksızlıktı ve çok hızlı oluyordu. Bana bir hafta ayrılacaklarını söyleyip ikinci hafta bütün evi satamazlardı. Özellikle de Mathilda’ya. O buraya ait değildi. Kulaklıklarımı kulağıma taktım ve merdivenlerden aşağıya koştum, ön kapıdan dışarı fırlamaya hazırdım ama durup annemle babama son bir kez daha akıl vermeye karar verdim.

Eşiğe yaklaştığımda, “Ne var biliyor musunuz?” diye bağırdım ve sonra durdum. Oturma odası ve mutfak boştu. Etrafta kızabilecek birisi bile yoktu.

Tam o sırada garajdan gelen bir ses duydum. Yumruk

seslerinin ardından bağırmalar duyunca ben de gidip bakmayı tercih ettim. Meraklı bir şekilde garaja doğru ilerledim. Kapıyı itip açtığımda Elliot'ı orada baterinin başında oturmuş buldum.

“Ne oldu?” diye sordu, terlemişti, su içmek için durdu ve kapının eşiğinde duran bana baktı. “Berbat görünüyorsun. Diane Sawyer’a bir şey mi oldu?”

“Annem eve bakması için birisini çağırmış,” diye söyleyiverdim ve esprisini duymazdan geldim.

“İğrenç,” dedi. “Buraya gel.”

Davullara doğru gittiğimde ciddi bakışlarla bana bagetleri verdi.

Bagetleri sanki yanıyormuş gibi tutarak, “Bunlarla ne yapacağım?” diye sordum.

Çok bariz bir şeymiş gibi, “Eğlen!” dedi. “Güven bana, iyi gelecek.”

“Ama ben bateri çalamam ki,” dedim. “Hiçbir şey çalamam.”

“Fark etmez,” dedi. “Çalamaman daha da iyi olur.”

Tereddüt ettim ama sonra baterinin başına oturdum ve avuçlarımda rahat, hafif hissedene kadar bagetleri tutuşumu düzelttim. Elliot’a bir kez daha baktıktan sonra ilk bageti davulun üzerine vurdum, sonra da ikincisini. Şiddetle ağlamaya başlayana kadar vuruşlarımda ritmi de hiddeti de arttı. Elliot’a son bir kez baktığımda, onun kolları göğsünde kenetlenmiş, bir kulağından diğer kulağına kadar sırtarak orada öylece dikildiğini gördüm.

ÜZGÜNÜM GECİKTİM

Sonsuza kadar ayrılmamıza sadece aylar varken okula gelip de bu kadar kısa sürede verdiği bir partide benim dört sene sonra bir araya toplayabileceğimden daha fazla insanı toplamak tam Will'likti. Oturma odasından, onu kırmızı yüzme şortu ve bir tişörtle etrafı arkadaşlarıyla çevrili halde bulduğum büyük bir yüzme havuzuna tepeden bakan terasa açılan bir dizi büyük kapıdan geçtim. Beni görünce gözleri aydınlandı, ben de ona gülümsedim. Daha önce olanlardan dolayı kendimi kötü hissediyordum ve Ava'nın söylediklerini dikkate almaya karar vermiştim. Will şahaneydi, belki benim için yazılmıştı ama bu, dünyanın en kötü şeyi miydi ki?

Özellikle kimseye yönelik olmayan bir şekilde, "Özür dilerim!" dedi ve bakışları yüzümden hiç ayrılmadan etrafındaki insanların arasından bana doğru süzüldü. Hiçbir şey demeden beni kucakladığında kendimi güvende hissetmekten başka bir şey yapamadım. Daha önce hiç böyle bir kız olmamıştım. Evet, popüler arkadaşlarım vardı ama asla esas adam benim olmamıştı.

Ayrılır ayrılmaz, dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle, “Selam!” dedi. “Öyle... görünüyorsun ki!” Cümlesini tamamlamak yerine kafasını salladı.

Kızardım ve Ava'nın benim için seçtiği elbiseye baktım. Önden düğmeli, ince askılı, gül kurusu rengi bir elbiseydi. Ava milyonuncu kez neden abiye elbisem olmadığı konusunda şikâyet edince ben de ona milyonuncu kez abiyelerin nadiren güzel gösterdiklerini ve hiç kullanışlı olmadıklarını söyledim.

Will'i şakadan iterek, “Yapma!” dedim. Kızın tekinin bir filmde buna benzer bir şey yaptığını görmüştüm. Etrafımda erkekler varken nasıl davranacağım konusundaki sınırlı deneyimlerimden dolayı araştırma yapmıştım.

“Yapabilsem yapardım, hatırlarsan, yalan söylemekte iyi değilim,” dedi. Gözbebekleri kocaman olmuş, yanakları pembeleşmişti. Benim yüzümden mi yoksa daha şimdiden biraz sarhoş muydu emin değildim. “İyi misin?”

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bir şeyler söylemek için ağzımı açtım. “Daha önce olanlar için beni affet. Çok garip bir haftaydı.”

“Ne için affedeyim?” Will küçük bir gülümsemeyle kafasını bir yana yatırınca beni affetmiş olduğunu anladım. “Yiyecek bir şeyler ister misin?” diye sordu ve ben evet deyince elimi tutup beni mutfağa götürdü.

Masanın üzerinde, sıra sıra burgerler, cipsler, avokado sosu ve pahalı bir mücevher gibi duran büyük bir kâse dolusu salata vardı.

“Salata mı var?” diye sordum, hemen bir cipsle ağzıma biraz salata attım. “En sevdiğimden!”

Will omuz silkti. “Güzel bir şey. Sanırım çok fazla tuz attım.”

Nefis balıktan bir parça ısırdığımda gözlerim aydınlandı. Çiğnemeyi bitirdiğimde, “Bunu sen mi yaptın?” diye sordum.

Will gururla baktı. “Benim özel ilgi alanım. Büyükanнемin tarifi.”

Tam o sırada, Navid’i kolundan çekiştiren Ava içeriye girdi. “Hey!” diyerek durdu ve kollarını Navid’in beline dolayarak başını hemen omzuna yasladı.

Bu hızlıydı, diye düşündüm. Bunu nasıl becerebildiğini bile bilmiyordum. Ama gülümsedim ve ben de, “Hey!” dedim.

Navid gözlüklerini düzelterek, “Gelmiş!” dedi. “Annabelle, seni bekliyorduk.”

Ava baktı. “Salatayı Will’in yaptığını duydun mu?” diye sorarken iri iri açılmış gözleriyle aslında, Will’in senin için yapıldığını duydun mu ve haydi hepimiz bunu kabul edelim, ki bu çok iyi bir şey diyordu.

“Duydum!” diye yanıtladım.

Ava, “Çok iyi değil mi?” diye sordu.

“Biraz tuzlu olsa da, iyi,” dedim ve Ava’ya surat yaptım. Sonra Will’e kocaman gülümsedim.

Will, “Ah, yeter, suya giriyorsun!” dedi ve belimden yakalayarak beni kucağına aldı. Will beni havuzun olduğu tarafa doğru götürürken hem çığlık hem de kahkaha atıyordum.

“Hayır!” diye bağırdım. “Hayır, hayır, hayır, lütfen!” Will bir an durduğunda birbirimize baktık. Kollarım boynunun etrafındaydı ve o güzel kirpikleri beni işaret ediyordu. Arkasındaki insanların fısıldaştığını görebiliyordum.

“Tamam,” dedi yumuşak bir şekilde. “Özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim ve yutkundum. Sonra hiç düşünmeden arkama bakınca kendimi yumruklamak istedim.

Will, “Neye bakıyorsun?” diye sordu.

“Hiç,” diyerek omuz silktim. “Sadece kimler varmış diye bakınıyordum.”

“Önemli olan herkes burada.” Gülümsedi ve içeriye geri dönerken bir kolunu omzuma attı. “Bira ister misin?”

Bir saat sonra, Will’in mutfağında kendimi oldukça iyi hissediyordum. Aslında hiç içmezdim çünkü kontrolü kaybetmekten hoşlanmıyordum ama o gece Ava’nın ve Navid’le Will’in beni buna ikna etmelerine izin verdim. Hâlâ içimi kemiren bir şey vardı ve bira bu hissi biraz hafifletmiş olsa da tam olarak ortadan kaldırmayı başaramamıştı. Midemden beynime doğru yükselip duruyordu: Elliot nerede?

Will müzik tesisatındaki sorunu çözmek için yardıma gittiğinde ve Navid de tarih sınıfından birisiyle sohbete başladığında Ava, “Kafan burada değil,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordum. “Saklayabildiğimi düşünmüştüm.”

“Benden saklayamazsın.” Biraz sallanıyordu ama iyiydi. Su içmeye başlamıştı. “Annabelle, Elliot’tan hoşlandığını biliyorum. Bir parçam belki de her zaman böyle olup olmadığını merak ediyor. Ama aradığın kişinin o olduğunu sanmıyorum. Daha da önemlisi, buraya geleceğini de sanmıyorum.”

Bu tavsiyeyle beraber içimi kemirip duran şey uyandı, hafifçe hırladı ve sonra söndü gitti.

“Biliyorum!” dedim ve omuz silktim.

“Evet, belki acayip bir evrende Will senin için yapılmış. Senin için yazılmış, her şeyiyle. Ama öyle olmasa bile hâlâ senin

için doğmuş gibi olmaz mıydı? Bunu hiç düşündün mü?” diye sordu. “Ve ayrıca, bu inanılmaz çocuk ayaklarının dibine düşmemiş olsaydı hayatın belki de daha da kötü olabilirdi, bunu hiç düşündün mü?”

“Asıl demek istediğin, düşünmemem gerektiği,” dedim. “Will’in zaten dünyada en çok sevdiğim yiyeceği yapacak olduğunu mu yoksa Lucy’nin onun yaptığını yazdığı için mi yapmış olduğunu düşünmemem gerekiyor. Sadece mükemmel erkeği kabul etmek istemiyorum. Kendi seçimlerimi yapmak istiyorum. Bunu konuşmayı bırakabilir miyiz? Başımı ağrıtıyorsun.”

Ava, “Kendi başımı ağrıtıyorum!” diye homurdandı. “Ama bir de şöyle bak. Bütün bunların nerede başladığını ya da nerede bittiğini bilmiyoruz. Gerçekten olup olmadığını bile bilmiyoruz. Sadece Lucy’nin öyle olduğunu söylediğini biliyoruz. O zaman belki de ne olursa olsun Will senin için mükemmel olandır! Belki de Lucy’nin tek yaptığı, bu ahmaklar gibi değil de rüyalarının erkeği gibi davranmasını sağlamaktır.” Başıyla, omzunun üzerinden, mutfağın diğer tarafında, tezgâhın üzerinde, arkadaşlarından biriyle bilek güreşi yapan Navid’i işaret etti. Onların bu uğraşı, bir sürü yarı dolu bira kutusunun yerde tıngırdamasına neden oldu.

Will oturma odasından gelip de buzdolabından bir bira daha aldığı anda bütün bunları düşündüm. Onu görmek beni gülümsetiyordu. Ama sonra bana, omuzlarımdan aşağıya bir titreme getiren başka bir şey duydum.

Birisinin çatlak bir sesle, “Üzgünüm, geciktim!” dediğini duyunca arkamı döndüğümde kapının eşliğinde Elliot’ı gördüm, doğrudan bana bakıyordu.

Elliot'a, "Neredeyse partinin tamamını kaçırdın," dedim. Kendi iyiliğim için temkinli davranıyordum ve Will'in terasın bir başka bölümünden dikkatle bizi izlediğini de biliyordum. Korkuluklara yaslanıp havuza baktık.

Elliot, "Biliyorum, gerçekten üzgünüm. Açıklayabilirim," dedi.

"Önemli değil," dedim. "Plan yapmış değildik." Ve açıklayabileceğinden de emindim. Ama nedeni, büyük olasılıkla aptalca bir şey olacaktı. Mesela gruplarının başçısı Lenny, bira içmek için arkadaşlarını çağırmış ve o da zamanın nasıl geçtiğini bilememiş olacaktı. Ya da Malibu'nun fazla kuzeyinde bir yerde sörf yapmaya karar vermiş, dönüşte de trafikte kalmış olacaktı. Onunla hep aynıydı. Sorumluluk yoksa problem de yoktu. Önemsememeliydim bile. Geleceğine dair bana söz de vermiş değildi. Zaten söz vermiş olsa da fark etmezdi.

Ama Elliot kaşlarını çattı. "Hayır, önemli," dedi. "Aslında gerçekten sinir bozucuydu. Önce hız yapmamış olmama rağmen polis durdurdu beni."

Gülümseyerek, "Tabii!" dedim.

Daha çarpıcı bir şekilde, "Hız yapmıyordum Annabelle!" deyince gülümsemem kayboldu. Gerçekten de ciddiye.

"Tamam!" diyerek başımla onayladım. "Özür dilerim."

Elliot dirseklerini korkuluklara yaslayıp ellerini kenetledi ve devam etti. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Ve bunu hallettikten sonra arabam bozuldu. Aslında bu da garipti çünkü babam bu arabaları çok temiz tutar. O zaman ben de arabayı Lincoln'de bırakmaya karar verdim çünkü çok geç kalıyordum. Ama arabadan çıktığımda telefonum yoktu. Ne arka

cebimdeydi ne de koltuktaydı. Bildiğin yoktu. Arabayı kenara çektiğimde dışarıda düşürmüş olmalıydım. Ben de yürümeye karar verdim ama daire çizip durdum.”

Dışarıda, birisi trampleden havuza göbeğinin üzerinde atlayıp da etrafa su sıçratınca partide alkış tufanı koptu. Yüzümü Elliot’a döndüm. Bunu anlamak gerçekten imkânsızdı. “Santa Monica’da nasıl daireler çizip durdun?” diye sordum. “Bütün hayatımız boyunca burada yaşadık ve caddelerin yarısı numaralı.”

“Bana bunu hatırlattığın için teşekkür ederim.” Elliot suratını astı. Sonra kafasını salladı. “Ne olduğunu bilmiyorum. Ben bile buraya gelebildiğime inanamıyorum. Ama geldim.”

Bakışlarımı birama indirdim ve tekrar bakışlarımı kaldırdığımda Elliot da bana bakıyordu ama kafası bana gerçekten çok yakındı. Sonra gözlerime bakınca dizlerimin titrediğini hissettim.

Sonunda, “Madem buraya gelmek o kadar zordu neden denemeye devam ettin?” diye sordum.

Yine bana bakarak, “Bence nedenini biliyorsun,” dedi.

Yutkundum ve sessizce, “Benim için mi?” diye sordum.

O da en az benim kadar sessiz bir şekilde, “Eğer senin için olsaydı sorun olur muydu?” diye sordu.

Başımla hafifçe onaylayarak evet dedim.

Hâlâ ona inanmak konusunda emin değildim çünkü hikâyesi çok saçmaydı. Ama buraya gelmişti. Yine de gelmişti. Benim için olduğunu söylüyordu. Ve sonradan düşününce belki de hikâyesinde benim fark ettiğimden fazlası vardı.

Elliot’ın telefonu çalınca birbirimize baktık.

“Demek telefonun bütün bu zaman boyunca cebindeydi?” diye sordum, sinirlenmeye başlamıştım.

Elliot telefonunu arka cebinden çıkarınca ona sanki kendisini ısıracak bir şeymiş gibi baktı. “Değildi!” dedi yavaşça.

“Eh, görünen o ki öyleymiş,” diyerek omuz silktim.

“Hayır, değildi!” Sonra telefona cevap verdi. “Baba, evet. Çok özür dilerim. Yemin ederim ona prenses gibi davrandım. Wilshire’daki Lincoln’de. Alması için Curtis’i gönderebilir misin? Ya da ben sabah alabilirim. Biliyorum.” Bir eliyle saçlarını karıştırdı. “Delice bir şeydi. Yemin ediyorum iyi bakıyordum! Sanki görünmeyen bir güç arabanın motorunun yönetimini ele geçirmiş gibiydi.”

Birden ürperdim. Elliot telefonu kapatınca onu dikkatle inceledim.

“Bu gece gerçekten bütün bunları yaşadın mı?” diye sordum, kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Polis, motor sorunu, telefon...”

“Evet.” Elliot etrafına bakındı. “Her şeyi anlattığımda burada değil miydin?”

“Ve öylece eve gitmedin?” diye direttim.

“Hayır, AB!” dedi, sinirlerinin bozulduğu belliydi. “Sana anlattım ya.”

Düşüncelerimi bir düzene koymak için bir an gözlerimi kapattım. Önceden farklıydı, sadece benimle ilgili olduğu zaman, sadece benim hayatımla ilgili olduğu zaman. Sadece benim kafama girdiği zaman. Ama bu gece Elliot’a olanların başka bir açıklaması yoktu. O’ydu. Lucy Keating. Sadece beni kontrol etmiyordu, her şeyi kontrol ediyordu. Elliot’ın bu gece

bu kadar çok sorun yaşaması. Elliot'ın Paper Girl konserinde kafasından bagetle vurulması.

Sonra birden anladım: Lucy Keating, Elliot'ın bana yakın olmasını istemiyordu.

“Onu öldürebilirim!” diye mırıldandım.

Elliot, “Kimi öldüreceksin?” diye sordu.

“Biraz yalnız kalmalıyım,” dedim. Dünyam dönüyordu, sessizce odadan ayrıldım ve merdivenlerden üst kata çıktım. Düşünmem gerekiyordu ve bunu yapabileceğim tek bir yer vardı.

On dakika sonra, Will'in mükemmel derecede temiz, güzel kokan banyosunda, klozete oturmuş başım önde ellerimin arasında otuyordum. Demek öyle. Gerçekten de doğru. Lucy Keating aklını kaybetmemişti. Sahiden de benim hayatımı yazıyordu. Sadece Will'in mükemmel oluşunu yazmıyordu. Elliot'ın benden uzak durmasını da yazıyordu.

Ve şimdi, Elliot'ın benden uzakta kalmamasını her zaman-kinden de çok istediğimi anlamıştım.

Lucy Keating'in söylediklerini düşündüm, artık sadece mutlu sonlar yazacaktı. Sanki hepimize büyük bir hediye bahsediyordu. Okuyucularına, karakterlerine. Ama bunu yapabilmek için başka olasılıkları engellediği gerçeğine ne olacaktı? Benim düşündüğümünden çok daha berbat haldeydi. Onu durdurmak için ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Kendi kendime, “Tamam, Annabelle, düşün!” dedim. “Sen telaşlanmazsın. Bu sen değilsin. Karşına bir sorun çıktığında ne yaparsın?”

Kapı birden hafifçe tıklatıldı. “Git buradan Will!” dedim.

“Will değil.” Kapının diğer tarafındaki Elliot’ın sesi boğuk bir şekilde gelmişti, dik oturdum, ne diyeceğimi bilmiyordum.

“İyi misin?” diye sordu. “Annabelle, benimle konuşur musun?”

Kafamın içinde annemin sesini duydum. Her zaman ne istediğini bildin ve her defasında, istediğini elde etmek için hiç tereddüt etmeden uğraştın.

Demek bir kitabın içindeydin. Demek Lucy Keating benim hayatımı yazıyordu. Demek Will’in benim aradığım kişi olduğunu düşünüyordun.

Hızla klozetten kalkıp elbisemin eteğini düzelttim.

Kendi hikâyemi yazamayacağımı kim söylemişti?

Kapıyı açtığımda, Elliot konuşmaya başladı. “Bak, orada seni korkuttuysam özür dilerim. Belki de buraya gelmemin ne kadar zor olduğunu sana anlatmamalıydım. Ya da seni görmeye geldiğimi söylememeliydim. Beklediğin bu değildiyse seni anlarım. Ama delirmek üzereydim ve...”

Elliot’ı içeriye çekerken onu tam olarak dinlemiyordum bile ve kendimi durdurmaya yeltenmeden kollarımı boynuna doladım.

Elliot alçak bir sesle, “Göbiş, ne yapıyorsun?” diye sordu, gözkapakları kapanmaya başlamıştı.

“Yazarlar karakterlerini tuvaletlerde göremez!” dedim.

Elliot, “Sen neden...” diye başladı.

Dudaklarına bir parmağımı bastırarak, “Sonra!” dedim. Elliot Apfel’i ateşli bir şekilde dudaklarından öptüm. Dudaklarımız kolaylıkla birleşti ve kendimi sanki bir elektrik

akımıyla ona doğru çekiliyormuşum gibi hissettim, ellerim yüzünü yan taraflarından tutmak için yukarıya kalktı ve o da hiç tereddüt etmeden öpüşüme karşılık verdi.

ÇÜNKÜ SENİNLEYİM

Eğer onu öptüğümde Elliot şaşırdıysa da bu çok uzun sürmemişti. Saniyeler içinde elindeki bira kutusunu bırakmış ve kollarını bana sarmıştı. Dudaklarını ayırdığında alnını benimkine dayadı.

Nazik bir gülüşle, “Annabelle!” dedi. Sanki daha yeni uyanmış da beni yanında görmüştü. Sanki söylemesi gerekenler vardı da tek başarabildiği adımı söylemekti. Bunu çok önemsemedim. Meğerse Elliot’ı susturmak için yapılması gereken yegâne şey onu öpmekmiş.

Ne yapmış olduğuma daha çok odaklanmalıydım. Abimin en iyi arkadaşını öpmüştüm. Çoğunlukla katlanamadığım ve karşılığında benden nefret ediyormuş gibi görünen birisini öpmüştüm. Will olmayan birisini öpmüştüm ve bunu Will’in partisinde yapmıştım. Will’in evinde.

Elliot yaklaştı ve burnunu yanağıma sürttü.

Ama ben umursamadım. Çünkü aniden bir şeyi fark ettim,

her zaman öpmek istediğim insanı öpmüştüm. Bir kez olsun, ne kendimin ne de Lucy'nin planını düşünüyordum. Bir kez olsun, sadece istediğim şeyi yapıyordum.

Elliot'ın çatlak sesini duydum. "Buradan çıkmak ister misin?"

Zihnimde düşünceler fırıl fırıl döndü. Yarın nasıl bir gün olacaktı? İnsanlar ne diyecekti? Bunun gerçekten bir geleceği var mıydı?

Sonra için için yanan Elliot'ın gözlerine baktım ve bu düşüncelerin hepsi bir "Evet!"le bitti.

Bisikletimi Will'in evinin önünde park etmiştim ve arka merdivenlerden gizlice aşağıya inip yan kapıdan çıktıktan sonra Elliot garajdan başka bir tanesini daha ödünç aldı. Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istememiştim. Will'i, hatta Ava'yı bile. Kimsenin bu mükemmel anı bozmasını istememiştim.

Eve dönüş yolumuzun üzerinde, Rose Caddesi'ndeki bir tacco'cuya uğrayıp, kaldırım kenarında oturarak bir çift carnitas'ı silip süpürdük. Elliot'ın bir kolu omzumdaydı ve Will'le olandan daha farklı hissediyordum. Will'le de güzeldi ama onun varlığının fazlaca farkındaydım, benim için doğru kişi olup olmadığını düşünüyordum. Elliot'layken kime nasıl gözükteğümüz umurumda değildi ya da kimin ne düşündüğü. Sadece onun tuhaf hikâyelerini dinlemek istiyordum. Bu hiç kimseyle ilgili değildi, sadece ikimizle ilgiliydi.

Ne olursa olsun Venice sihirliydi ama bunu gerçek anlamda geceleri özellikle de bisiklet sürüyorsanız hissediyordunuz.

Caddeler bomboş olurdu ve sokak lambalarıyla veranda ışıkları yanınızdan uçup giderken sıcak hava bütün vücudunuzu kamçılardı. Sanki dünya size aitmiş gibi düşünürdünüz. Sanki her şeyi yapabilecek gibi. Sanki isterseniz Meksika'ya kadar bisiklet sürebilecek gibi. Neredeyse eve varmıştık, Elliot ellerini iki yana açmış önümde sürüyordu. Kıkırdadım. Geri dönüp etrafımda daireler çizdi.

“Elbiseni beğendim!” dedi. “Bunu daha önce söylemiş miydim?”

“Hayır, ama teşekkürler!” Dümdüz önüme baksam da sesi-min tonunu korumakta zorlanıyordum.

“Yüzün hoşuma gidiyor!” dedi, hâlâ etrafımda daireler çiziyordu. “Bunu daha önce söylemiş miydim?”

Tekrar, “Hayır, ama teşekkürler!” dedim ve bu sefer güldüm. Işıktaki durduğumuzda Elliot'ın telefonuna mesaj geldi. “Kimden?” diye sordum.

Mesaja cevap vermeden, “Lenny,” dedi ve telefonu tekrar pantolonunun cebine tıktı.

“Ne diyor?”

“Bir partideymiş de, uğramamı istedi.”

“Ah!” dedim, sesimin rahatmışım gibi çıkmasına uğraşıyordum. “İyiymiş. Gitmek ister miydin?”

“Hayır.”

Hafifçe gülerek, “Neden?” diye dalga geçtim.

Işık yeşile dönünce Elliot pedala bastı ve geriye doğru, “Çünkü seninleyim!” diye seslendiğinde kalbim sevgiyle kabadı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama onu Rose Caddesi

boyunca kumsala kadar takip ettim. Elliot bisikletinden atladı ve bisikletlerimizi cankurtaran kulelerinden birinin yanına kuma bıraktı. Parmaklıklara tırmanıp bana elini uzattı. Ben de tırmanıp yanına oturdum ve hava soğuk olmamasına rağmen vücudumu hafif bir titreme sardı.

Sonra bir baktım ki Elliot omuzlarımı sardı ve başım, her zaman orada olmak için içten içe can attığım boynundaki o yerdeydi, çenesinin altında.

İkimiz de konuşmuyorduk, sonunda bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

Gülüyordu.

“Ne?” diye sordum.

Gülmeye devam etti.

Bu sefer daha yüksek sesle, “Ne?” diye sordum ama ben de gülmeye başladım. Anladığım için gülmüyordum, başımı döndürdüğüm için gülüyordum.

Tek dediği, “Vay, vay, vay!” oldu.

“Ah, kapat çenen!” deyip şakadan ittirdim.

“Benim için bir şeyler hissettiğini biliyordum!” diye ciyakladı, hâlâ gülüyordu ve onu tekrar ittiğimde kolumu yakalayıp iki koluyla birden beni sıkı sıkı sarınca bu sefer ciyaklayan ben oldum.

Kıkırdamalarım arasında, “Senin için yanıyor muydum?” diye bağırdım. “Hım, şey, hey, işte, zaten gittiğini bildiğim bir konsere geldim diyen sendin.” Bunu söylerken, sesimi Frankenstein’in canavarı gibi alçalttım.

Elliot, “Ah, ben böyle mi konuşuyorum?” diye kahkaha attı.

“Aslına bakarsan, evet!” diyerek yalan söyledim.

Bana bakmak için beni çekerek, “Neden bana kimse söylemedi?” deyip oyuna devam etti.

Gayet resmi bir şekilde, “Hepimiz bunun hakkında konuştuk,” dedim. “Bu gece burada olma nedenimiz de bu.”

Esprimle gurur duymuştum ama Elliot artık dinliyormuş gibi görünmüyordu. Saçımdan bir parçayı aldı ve kulağımın arkasına götürdü.

Saç tutamına bakarak, “Sonsuza kadar minnettarım!” deyip tekrar yüzüme bakınca artık ikimiz de gülmüyorduk.

Zaten öpüşmüş olsak da, benden hoşlandığından epeyce emin olsam da, Elliot’ın gözlerine bakmak zordu. Ama o bakmaya devam ediyordu ve geçen seferde ilk öpen ben olmuştum. O zaman ben de mümkün olan en mantıklı şeyi yaptım. Saymaya başladım. İlk seferinde bakışlarına iki saniye dayanabilip sonra gözlerimi göğsüne indirdim. Sonra dört saniye durdum. Sonraki seferde beş saniye ve yine bakışlarımı indirmeye başladığımda dudakları dudaklarımı buldu.

Bu öpüş, yere doğru çalışan saç kurutucunun olduğu lavaboya doğru abuk bir şekilde atıldığım banyo öpüşü gibi değildi. Bu seferki yavaş ve istemliydi. Tamamen Elliot’ın kontrolündeydi. Hayatımda daha önce, hiç böyle öpülmediğimi düşünüyordum. Sonunda bitirdiğimizde, gece yarısını bir saat geçmişti.

“Gitmemiz lazım,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Ama henüz değil.”

HER ŞEYİ GERİ ALABİLİR MİYİZ?

Gözlerimi açtığımda hava hâlâ karanlıktı ve gökyüzünde yıldızlar bize doğru parılıyordu. Kafamı kaldırıp Elliot’a baktığımda onu tamamen uyanık bir şekilde suya bakarken buldum. Sakin görünüyordu, yüz hatları sabitti. Bir elimle yanağına ve kaşlarına dokundum. İnanamıyordum, sadece birkaç saat önce hiç bu kadar yakın olmamıştık. Bir daha asla ondan şimdi olduğumdan daha uzakta olmak istemiyordum.

“Ne çok çilin varmış,” dedim. “Yakından bakmadıkça bu kadar çok olduğu görülmüyor.”

Elliot kafasını eğip bana baktı ve güldü. Sonra beklediğim en son şeyi söyledi. “Haydi, yüzmeye gidelim.”

“Neyle?” diye sorduğumda Elliot’ın gülüşünün haylaz bir sırıtışa dönüştüğünü gördüm.

Gözlerim irileşti. “Ya tutuklanırsak?” diye sordum.

“Etrafına bak AB. Şu anda burada kimse yok. Birileri olsa bile olabilecek en kötü şey ne olur ki? Ailene gece yüzdüğün

için tutuklandığını söyleyen büyük ihtimalle rahatlarlar,” dedi.
“Çok fazla endişeleniyorsun.”

Söylediklerini düşündüm. Haklıydı.

“Gözlerimi kapatırım!” diyerek sıırttı.

“Hayır kapatmazsın.” Kafamı salladım.

Elliot da kafasını sallayınca omzundan ittim.

“Şaka yapıyorum!” diye bağırdı. “Şaka yapıyorum. Tabii ki kapatırım, eğer istediğin buysa.”

Sert sert baktım, o da bana aynı şekilde karşılık verdi ve sonra ayağa kalkıp suya doğru fırladım, elbiselerimi çıkartırken çığlık atıyordum ve iç çamaşırlarımla okyanusa daldım. Buz gibi soğuktu ama umursamayacak kadar çok adrenalin doluydum. Bütün bedenim uğulduyormuş gibi hissediyordum.

Arkamda bir şapırtı duydum ve biraz sonra Elliot yanımda sudan çıktı, yakındı ve hoştu.

“Öylece yapabildiğine inanamıyorum!” diye çığlık attı.
“Beni şaşırtıp duruyorsun AB.”

Aşağıda bacaklarımı savurarak suda ilerlerken onu,
“Gerçekten de ineğin teki olduğumu düşünüyorsun değil mi?” diye suçladım.

“Eh, eğer tabiri caizse.” Omuz silkince yüzüne sertçe su sıçratarak cevap verdim. Sudan temizlendiğinde yüzünde kalan ifade başıma büyük bela aldığımı gösteriyordu.

Elliot alçak sesle, “İşin bitti!” dedi ve bana doğru yüzdü, belimi sardı. Çığlık attım ama bana ne su sıçrattı ne de kafamı suyun içine bastırdı. Yüzüme bakarken gözleri yumuşamıştı.

“İşimin bittiğini düşünüyordum,” dedim yumuşak bir şekilde. Bir elim sol omzundaydı, diğer elim de dikkatle ıslak saçında geziniyordu.

“Fikrimi değiştirdim.” Bana doğru eğilirken sözleri zar zor duyulur ykseklikteydi, sonra öpmeye başladı. Bu sefer, soğuk suya rağmen aramızda daha fazla ateş vardı. Soluğumu kesen kimyasal bir şey. pşne içten bir şekilde karşılık verirken bacaklarımı suyun altında beline doladım. Bütün gece orada kalmayı diliyordum. Tüm kalbimle, bunun, benim Mutlu Son’um olmasını diliyordum.

Sonra svetşrtne sarılmış ve birbirimize sokulmuş bir şekilde yeniden cankurtaran kulesinde otururken Elliot, “yleyse, anı bozmak için değil ama,” dedi. “Will hakkında konuşmamız gerekiyor mu?”

Elliot’ın bu sözleri biraz kalbime battı. Will. Bu gece yaptığımız şeyden dolayı çok memnun değildim. Gerçekten de iyi bir çocuktu. Mükemmel, benim için yapılmış ve yüksek ihtimalle Lucy Keating’in yoğun tesiri altındaydı ama yine de... Böyle ortadan kaybolmamı hak etmemişti.

“zellikle ne hakkında konuşmak istiyordun?” diye sordum dikkatlice.

Elliot, “Haydi Annabelle!” dedi, sesi biraz daha keskindi. “Onunla zaman geçirdiğini biliyorum. Sadece arkadaş mısınız? Sadece beni kıskandırmaya mı alışıyordunuz? Yoksa bunlardan fazlası mı vardı?”

“Seni kıskandırmak?” dedim. “Elliot, ben senin grubunun peşinde koşan kızlardan biri değilim.”

“Vay, grubun peşinde koşan kızlar? Yetmişlerde değiliz, AB ve ayrıca soruma cevap vermedin.”

“Arkadaşım,” diye yanıtladım.

“Ah, arkadaş.” Şimdi Elliot’ın sesinde iğneleme vardı. Bu benim bildiğim Elliot’tı. Mantıksız ve ateşli. “Sana mesaj yazıp duran bir arkadaş, bütün gün seni takip eden bir arkadaş. Seni, bu elbiseyle bulduğum partisine gelir gelmez bir şahin gibi beni izleyen bir arkadaş...”

Şu ana kadar kendime bile itiraf edememiş olsam da, “Bu elbiseyi senin için giymiştim,” dedim.

Elliot cevap vermedi, sadece uzaklara, okyanusa baktı.

İç çektim. Bunun neden bu kadar kafamı karıştırdığını anlamıyordu. Bir elimi ensesine koydum ve nazikçe yüzünü benimkine döndürdüm. “Sana anlatmam gereken bir şey var. Bütün bunlar hakkında. Will’in neden hayatımda olduğu ve bütün bunlar hakkında.”

Derin bir nefes alıp o gün yaratıcı yazarlık dersinde olanları, Lucy’nin otoparkta bana söylediklerini ve Ava’yla beraber neleri çözdüğümüzü anlattığımda Elliot’ın kaşları birleşerek kırıştı. Nasıl karşılayacağını bilmesem de ona bütün bunları anlatmak beni çok rahatlatmıştı.

Yüzünden tepkisini anlamaya çalışarak, “Ama bana inanıyorsun, değil mi?” diye içtenlikle sordum. Bana inanması gerekiyordu.

Ama... inanmadı.

Bunun yerine ulur gibi kahkaha attı ve devam etti.

Ben hiç gülmedim. Elimde değildi, yıkılmışım.

Yavan bir şekilde, “Acele etme,” dedim. “İçini boşalt.”

“Özür dilerim,” dedi. “Ama gerçekten, Annabelle? Cidden? Sınıfınıza deli bir kadın geliyor ve seni yazdığını

söylüyor ve ne? Sen de öylesine inanıyor musun?”

“Öylesine inanmadım!” dedim. “Daha şimdi sana açıkladığımı düşünüyordum.” Gerçi hiçbir zaman gerçek anlamda dinlemezdi. “Gözlerimi açtım. Olup biten her şeye karşı. Bütün tutarsızlıklara, ters köşelere ve...”

“Hayat ters köşelerle doludur Annabelle. Hayat böyle bir şeydir.”

“Bir saniyeliğine olsun empati kuramaz mısınız?” diye sordum. “Hayatım bana ait değil. Tamamen benim kontrolümün dışında ve kontrolün bende olmasını ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun.” Bu son kısmı gülerek söyledim çünkü bu konuşmanın dönüştüğü şeyi sevmemiştim. On dakika öncesine geri sarmak istiyordum.

Ama bu, Elliot’ın düşünmesine neden oldu. “Bu, neredeyse bir yanının hoşuna gidiyor gibi,” dedi. “Birisinin sana yolu göstermesi. Birisinin kaderini yazması. Çünkü ne zaman bir şey yapsan, mesela partiden gizlice kaçmak ya da aynı anda iki erkekten birden hoşlanmak gibi bir şeyler yapsan bunun için bir bahanen olabilir. Gerçek anlamda yanlış hiçbir şey yapmıyorsun. Bu gerçek sen değilsin: Lisa Keaton.”

“Lucy Keating.” Vücudum kaynamak üzereymiş gibi hissediyordum. İşte karşımdaydı, tam anlamıyla tanıdığım Elliot. “Ve bu son birkaç hafta hayatımın en zor zamanlarıydı. Bütün bunları yönetmek... bundan keyif almıyorum; nefret ediyordum.”

“Dinle, anlıyorum, baban arka bahçede uyuyor.” Elliot başını salladı. “Evi satıyor olmaları berbat bir şey ama olur böyle terslikler. Benim annem sonsuza kadar gitti, Annabelle. Geri gelmeyecek.”

Suratım asıldı, kumsala vuran dalgaların sesini dinleyerek ellerime baktım. “Sanırım bu bir hataydı,” dedim sessizce. Ve Elliot birkaç saniye boyunca suskun kaldı.

Sonunda Elliot kafasını salladı. Sonra biraz güldü ama soğuk soğuk. “Sanırım bu, sadece kaşınması gereken bir yaraydı.”

Tam buraya, bu kirli Venice kumuna gerçekten de kusabilecekmişim gibi hissettim. Kaşınan bir yara? Birbirimizi ezelden beridir tanıyorduk. Geçtiğimiz on altı sene boyunca neredeyse her gün birbirimizi görmüştük. Ve bu, onun için sadece kaşınan bir yara mıydı? “Eh, anlaşılan hemen çözmüştün.” Dışlerimi gıcırdattım. “Sanırım gitsen iyi olur!”

Gerçi, Elliot öylece gitmedi. Saat sabahın üçüydü ve tahta kaldırım parlak gün ışığında bile tehlikeli şekilde yarım yamalaklı. Bundan dolayı, durumu daha da acı verici yaparak benim eve girdiğimi görmekte ısrar etti. Aslında bu da on beş dakika sessizce bisiklet sürmek demekti; ikimiz de birbirimize bakmadık bile.

Evime yaklaştığımda bu akşamı nasıl sonlandıracağımızı merak ettim. Söylemek istediğim bütün şeyleri düşündüm. Bencil gibi göründüysem özür dilerim. Ya da daha önce açıklamalıydım. Ya da keşke Will’le olan olayımı sorduğunda zaten, “Sana kıyasla hiçbir şey,” deseydim doğruca. Ya da belki de sadece: “Her şeyi geri alabilir miyiz? Her şeyi bozulmadan önceki haline geri sarabilir miyiz?”

Bisikletimi durdurdum ve inip ona doğru döndüm ama Elliot çoktan yanımdan geçmiş, evine doğru gidiyordu.

ÜZGÜNÜM!

Saat sabahın onuydu ve ben tarih ödevimi yapıyor olmalıydım. Takvimim, maviyle, bana bunu söylüyordu. Ama ilk kez ödevi düşünmeye bile katlanamıyordum. Ödev yapmak yerine, yumuşak örtülerimin arasına yerleşip Ava'yla mesajlaşıyor ve günün geri kalanını protesto ediyordum.

Ava: Navid (onay işareti). Esaslı bir öpüşme.

AB: Aferin.

Ava: Nereye gittin? Will üzgün görünüyordu.

AB: Öf! Ben de bundan korkuyordum.

Ava: Eh, Will'den bahsediyoruz, aslında çaktırmadı ama ben anladım. E, Elliot'la mı gittin?

Başparmağım klavyenin üzerinde havada kaldı.

Ava: Elliot'ı ÖPTÜN mü?

AB: Yani...

Ava: Omg omg omg omg omg omg omg⁸

AB: Ama planladığım gibi gitmedi.

Ava: Ne demek istiyorsun? İyi değil miydi?

AB: Eh, ilk başta gerçekten güzeldi. Büyüleyici gibiydi. Ve sonra... her şey berbat oldu. Kavga ettik.

Ava: Ne hakkında?

AB: Lucy. Bana inanmadı.

Ava: Yani...

AB: Biliyorum, biliyorum. Ama beni, başkasının hayatımı yazmasından HOŞLANMAKLA suçladı.

Ava: Tamam, ama kimse mükemmel değil AB. Her şey delice, değil mi?

Telefonumu göğsüme bıraktım ve Ava'nın söylediklerini tarttım. Penceremin dışındaki palmyeler yargılayıcı bir şekilde bana bakıyorlardı. Belki de yanlış şeyler üzerinde odaklanmıştım. Eğer gerçeksem. Eğer Will gerçekse. Gerçek şu ki; ister hepimiz karakterler olalım ya da olmayalım, hissettiklerimiz gerçektir. Belki de esas önemli olan buydu. Telefonumu tekrar elime aldım.

AB: Tamam, haklı bir nokta. Ama tam bir ÖKÜZ gibi davrandı.

Ava: Eh, tabii ki öyle olacaktı. Elliot'tan bahsediyoruz. Bahse girerim sen de pamuk gibi değildin.

Ben bunu düşünürken, Ava'dan bir mesaj daha geldi.

8 Ç. N. Omg: Oh My God: Aman Tanrım anlamına gelen ve sosyal medyada sıkça kullanılan kısaltma.

Ava: E, şimdi ne olacak?

Yazdıklarına baktım. Şimdi ne olacak? Ve sanki bir cevapmış gibi mutfaktan yükselen Elliot'ın kahkahasını duyunca kalbim iki kat hızlı atmaya başladı.

Ava'ya hoşça kal diyerek, kot pantolonla şirin bir svetşört giyip yüzümü yıkadım, biraz maskara sürdüm ve sanki bu şekilde uyanmışım gibi görünmeye çalışarak merdivenlerden aşağıya indim. Abim yüzü bana dönük bir şekilde üç tabağa krep koyuyordu. Ne kadar tatlı bir davranış, diye düşündüm.

Ama sonra, "Ah, AB, buradasın. Ben de her zamanki gibi çoktan kütüphaneye gitmişsindir diye düşünmüştüm," deyince, üçüncü tabak kafamı karıştırdı.

Sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum. Elliot'ın gözlerine bakmalıydım. Nerede olduğunu biliyordum, tezgâhın üzerinde oturan silüetini görebiliyordum, bacaklarını öne arkaya sallıyordu. Onunla yüzleşmek neden bu kadar zordu?

Ava'nın, Bazen vücudumuz elimizde olmayan şekillerde davranır, değişini duyar gibi oldum ve onu haksız çıkarmayı denedim.

Kafamı kaldırıp sağa doğru baktım, Elliot'ın bakışlarını kaçırmasını tam zamanında yakalamıştım. Kaşlarını çatmış, yere bakıyordu.

Yavan bir şekilde, "Hey, Annabelle!" dedi. Midem altüst oldu.

"Merhaba, Elliot," diye karşılık verdim, sesimin tonu dümdüzdü.

Abim bakışlarını kreplerden kaldırıp önce bana sonra Elliot'a baktı. "Garip," dedi.

Hem Elliot hem de ben, “Ne?” diye hiç düşünmeden çıkıştık.

“Kardeşime hiç ismiyle hitap etmezsin.” Sam omzunu silkti.

“E, üçüncü tabak kimin için? Benim kreplerimi kim alıyor?” diye sordum, hâlâ merdivenlerde duruyordum.

Elliot boğazını temizledi. “Her neyse, ona her zaman o şekilde seslenmiyorum.” Sonra bana doğru öyle bir bakış attı ki göğsümün sıkıştığını hissettim.

Tekrar, “Üçüncü tabak kimin için?” diye sordum.

Aniden, banyonun kapısının açıldığını ve tanıdık bir sesin mutfağa doğru gittikçe yaklaşarak bir ezgi mırıldandığını duyunca kollarım üşümeye başladı.

Ses yaklaşırken, “Of, bu şarkıya kafayı taktım,” dedi. Mutfağa girerken, “Bunu izlediğimiz o gruptan bilirsiniz?” dedi, uzun ipeksi saçlarını tutup omzunun üzerine savurdu.

Elliot sessizdi, yere bakıyordu.

Abime ve Elliot’a, “Haydi çocuklar, bu şarkıyı biliyorsunuz,” dedi. “Şöyleydi: Hey, kız, bir şeyler, bir şeyler, seni unutamıyorum.” Sonra durdu ve sonunda beni fark etti.

“Ah, hey, Annabelle!” dedi Clara.

“Selam, Clara!” diye yanıtladım ve nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Clara hakkında, onu düşünmek için uzun bir zaman ayrılmayı sevmediğimden unutmayı başardığım önemli bir ayrıntı vardı; sadece belirsizlikler üzerine konuşurdu. Sanki rahatsız edilmek için fazla vurdumduymazdı. Sanki bir caddenin ya da ne bileyim... grup arkadaşının kız kardeşinin ismini öğrenmek için yeterince uzun süre dinleyemiyordu. Benim ismimi

öğrenmesi için, şaka yapmıyorum, neredeyse on kez tanışmamız gerekti ve sonunda sadece Elliot ona bu konuda sinirlendiği için doğrusunu öğrendi.

Clara konuşurken her şey, “Şu Şeyleri olan o Şey, Yemek olan O Yer, Bilirsin, Bilirsiniz?” di.

Biçemin Öğeleri, II. Bölüm, 16. Madde şöyle der:

Yazma sanatı üzerinde çalışanlar sadece tek bir şey üzerinde uzlaşır: Okuyucunun dikkatini uyandırmanın ve canlı tutmanın en emin yolu somut, kesin ve açık olmaktır. En büyük yazarların –Homeros’un, Dante’nin, Shakespeare’in– bu kadar geniş ölçüde etkili olmalarının nedeni esasen özel olanla uğraşmaları ve ayrıntıları anlatmalarıdır.

Kendi kreplerimi çevirip Clara’nın saçma sapan konuşmasını dinlerken ona bu kitabı vermeyi ciddi olarak düşündüm. Ya da mesela onu kaçırıp gözkapaklarım altına bantlayarak ona bu kitabı zorla okutmayı ama okuduğunu anlayabileceğinden bile emin değildim.

“Bana şeyi hatırlatıyor, biliyorsun, şu grubu izlediğimiz o zamanı ve o yere gidişimizi? Kumsalın yanındaki?” Tezgâhta Elliot’ın yanında oturmuş, ona doğru dönerek parmaklarıyla saçını okşamaya çalışıyordu. Elliot gerilmişti, anlayabiliyordum ama esas anlayamadığımsa neden gerildiği idi. Clara yüzünden miydi? Yoksa ben seyrediyorum diye miydi?

Abim, “Neden bahsediyorsun Clara, canım?” diye sordu.

Abim, sinir olmuyordu ama çok da arkadaş canlısı davranmıyordu.

“Bugün Elliot’ın arabasına doğru yürürken sürekli bu şarkıyı çalıp duruyordu. Bu da bana arabayla o konsere gidişimizi hatırlattı.”

Elliot net bir şekilde, “Grup The Kinks’ti ve Pier’e gitmiştik, geçen yazdı,” dedi. “Çaldığım şarkı da Paper Girl’den ‘She’s the One’dı. Tam olarak ne söylemek istiyorsun?”

Konserdeki şarkıdan, Elliot’la aramızda bir şey hissettiğim ve kafasına baget geldiği şarkıdan bahsettiklerini fark ettiğimde az kalsın spatulamı düşürüyordum. Bu sabah durmadan o şarkıyı çalıyormuş? Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Derin bir nefes aldım.

“Kızdın.” Clara, Elliot’a surat astı. “Bana kızgın olduğunu biliyorum bebeğim. Ama sana zaten anlattım; tur için ayrılır ayrılmaz her şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Siz çocuklara geri dönmem gerekiyordu. Geri dönmeli ve her şeyi düzeltmeliydim.” Ocaktan arkamı döndüğümde tekrar Elliot’ın saçlarına doğru hamle yaptığını gördüm ama bu sefer Elliot başını eğerek bu hamleyi savuşturmuştu.

Elliot, “Eh, belki de artık bizim sana ihtiyacımız yoktur Clara!” diye karşılık verdi.

Sam, “Aslında, biraz ihtiyacımız var gibi,” dedi. “Dün gece sen yokken, artık her nerdeydiysen bana söylemiyorsun, Carter’ların partisinde Trey Olsen yanıma geldi. Gelecek hafta, Jacuzzi Kill’den önce çıkacak olan grup iptal etmiş, o da siz çıkar mısınız diye sordu.”

Elliot, “Hadi be!” dedi ve Sam’e beşlik çaktı.

Clara, "Müthiş!" diye ciyakladı.

Elliot da, "Sen bu işte yoksun!" dedi.

"Başka kim söyleyecek dostum?" diye sordu Sam.

Elliot derin bir şekilde içini çekti.

Clara tekrar, "Bana şu anda kızgın olduğunu biliyorum be-beğim," dedi ve bu kez elini Elliot'ın sırtına koyduğunda Elliot elinin orada kalmasına izin verdi. "Ama şimdi buradayım. Ve er ya da geç bunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

Bu noktada daha fazlasını kaldıramadım. Kreplerimi yanmaya bırakarak ön bahçeye çıktım ve başımı ellerime gömerek, beden eğitimi dersinde öğrendiğimiz şekilde stresimi almak için kaşlarıma masaj yaptım. Bütün bunlar çok yanılttı. Olması gerekenler bunlar değildi. Lucy Keating bunu neden yapıyordu?

Yüksek sesle, "Bu kadarı yeterli değil mi?" dedim. "Hem dramını hem de entrikalarını aldın işte! Hatta seksi gece yarısı yüzüşünü bile aldın! Sadece hikâye bitti diyemiyor musun?"

Üzerimden bir uçağın geçişini duydum ve yukarıya bakmak için ellerimi yüzümden çektim. Gökyüzünde kocaman elyazısı harfleriyle yazılanı okudum:

Üzgünüm!

BU, O TÜR BİR KİTAP MI?

Kaygı, hiç alışık olduğum bir şey olmamıştı. En azından, bu edebi fiyaskoya kadar. Bir sorun çıktığında genellikle hemen üstesinden gelirdim. Bitirmeye bile yaklaşamamış oldukları ödevlerinin teslim tarihi geldiğinde kütüphanede ağlayan sınıf arkadaşlarımı gördüğümde onları hiç anlayamazdım. Bu duruma nasıl gelirlerdi? Teslim tarihlerini biliyorlardı. Neden sadece zamanında yapmamışlardı?

Yine de kabul etmeliyim ki Lucy Keating’le bütün bu olanlar benim performansımı da düşürmüştü çünkü geleceğini bilmediğiniz şeylere hazırlanamazdınız da. Epstein bize, oyun planı, karakter gelişimleri ve içinde bulundukları uyuşmazlığı çözmek için kahramanın geçmesi gerektiği iniş ve çıkışlar hakkındaki her şeyi anlatmıştı.

Geçen gün sınıfta, “Bunu her roman yazarı yapmaz ama Lucy kitaplarını belirgin perdelerle yazar,” diye anlatmıştı. “Shakespeare de öyle yapardı. Birinci Perde’nin sonunda karakterler felaketlerinin ne olduğunu öğrenirler. Örneğin, Romeo

ve Juliet, ailelerinin can düşmanı olduğunu öğrenirler. Sonraki iniş, sonsuza kadar mutlu olacaklarını düşündüklerinde feci bir şeyin olması, mesela Mercutio'nun ölmesidir. İkinci Perde'nin sonunda, Romeo ve Juliet beraber kaçmak için bir plan hazırlamışlardır ve işe yarayacağını düşünürüz. Yaşasın!" Yumruğunu havaya kaldırmıştı. "Üçüncü Perde, bütün inişlerin dip noktası, en dramatik olanı, örneğin iki kahramanımızın da ölümü. Bu mantıklı mı?"

Mantıklıydı, sınıftayken tabii. Ayrıca gerçekten de ilgi çekiciydi. Şimdi, Clara mutfağıma daldıktan sonra, evde yatağımda otururken çıban gibi acıtıyordu. Kendi hikâyemde nerede olduğumu bilmeden nasıl hareket etmem bekleniyordu? Elliot'la öpüştüğümüz an, gerçekten de, bu benim Mutlu Son'um olabilir diye düşünmüştüm. Ama ya hikâyenin yarısında bile değildiysek? Kaç iniş ve çıkıştan geçmek zorundaydım? Ve başka birinin ikimizi beraber olmamız için yazdığının tamamen farkında olarak Will'e bir şans mı vermeliydim?

O zaman, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yapmam gereken, bu durumda, hiçbir şey yapmamaktı. Tam olarak! Bütün bu olanları kontrolüm altına alana kadar odamdan çıkmamaya karar vermiştim. Ne de olsa, eğer odamdan çıkamazsam, gerçekten ilginç hiçbir şey de yapamazdım. Ve karakterin hiçbir şey yapmadığı bir kitabı kim okumak isterdi ki?

Ava, telefonumu almak için eve geldiğinde ön bahçede dururken, "Demek, her şeyi tamamen kontrolün altına aldın?" dedi. Eğer telefonum olmazsa mesaj da alamazdım. Ne Will'den ne de Elliot'tan. Ve eğer mesaj almazsam, flört veya kavga edemezdim ya da hatta laflayamazdım bile. Nihayetinde

bu hikâyeden vazgeçmek zorunda kalacaktı ve biz de her şeyin aslında nasıl olduğunu görecektik, değil mi?

Kendimden emin bir şekilde başımla onaylayarak, “Tamamen kontrolümde!” dedim.

“Ve tamamen kontrolünde olması senin için pazartesiye kadar odanda saklanmak demek?”

“Ne iş görürse.” Omuz silktim.

Ava asker selamı vererek kumsalda Navid’le buluşmak üzere bisikletine atladı.

Oysa olaylar planlandıkları gibi gitmiyordu. İlk olarak daha sadece sekiz saat olmuştu ve aklımı kaybediyordum. Önümüzdeki haftanın bütün ödevlerini bitirmiş ve odamın şeklini iki kez değiştirmiştım. Şimdi öylece yatağımda kıvrılmış, hava koşmak için çok yağmurlu olduğunda ya da ben sakat veya hasta olduğumda beni her zaman rahatlatan gizli kötü alışkanlığımı seyrediyordum; bu, usta aşçı olmak ve büyük ödülü kazanmak için birbirleriyle yarışan on beş amatör yarışmacı aşçının olduğu bir şov programıydı.

Kuru malzemelerini ölçüp ayırmaktaki hamaratlıkları, hamur işlerindeki ustalıkları ve böylesine rekabetçi bir ortamda kendilerini bu kadar güler yüzlü bir şekilde ifade etmeleri dünyayla barışık olmamı sağlıyordu.

Birkaç saat sonra, tam da art arda izlediğim dördüncü bölüm bittiğinde kapım sertçe vuruldu.

Kalitesiz casus filmlerindeki karakterler gibi yataktan fırladım. “Kim o?” diye seslendim.

Sam, “Abin,” dedi. “Kapıyı aç.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Yalnız mısın?” diye bağırdım.

“Ne? Tabii ki yalnızım!” Sesi öfkeli geliyordu. “Kiminle olacaktım?”

Elliot, diye düşündüm, doğal olarak. Ama bu düşünceyi kendime sakladım.

“Tamam, bütün gün odanın kapısında dikilmekten daha iyi yapacak şeylerim var ama annem eğer akşam yemeği için aşağıya inmezsen kıyametin kopacağını söyledi.”

“Bu, o tür bir kitap mı?” diye fısıldadım. Bunu hiç düşünmemiştim. Lucy aşk romanı yazarıydı. Yazlık evleri ve Avrupa tatilleri, Manhattan aşk hikâyeleri. Ama ya Mutlu Son’lardan öte bir alana geçiş yapıyorduydu? Sırada ne var? Zombiler mi?

Kapıyı ardına dek açtım.

Sam yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada öylece durmuş beni seyrediyordu. “Bazen, ikimizden biri acaba evlatlık mı diye düşünüyorum,” dedi. “Ve ikimizden birisiyle seni kastediyorum. Yemeğe gel. Balıklı taco var, en sevdiğin. Babam guacamole da yaptı.” Merdivenlerden aşağıya koşmaya başladı ve sonra durdu.

“Dün gece Elliot’la mıydın?” diye sordu.

Yutkundum. “Bunu nasıl duydun?”

“Birisi, ikinizi bisiklete binerken görmüş.”

Başımınla onayladım. Sanki nerede olduğumuzu açıklamak daha önemli detayları gizleyecekmiş gibi, “Evet, bir arkadaşın partisinden eve beraber döndük,” dedim. Tabii kumsala gittik ve saatlerce öpüştükten sonra büyük bir kavgaya tutuştuk ve şimdi de Clara döndü gibi detaylar var.

Sam'ın çenesi ileri geri hareket etti. Bana dikkatle bakarak, "Bir Cedar Spring partisine uğramak, Elliot'ın yapacağı bir şey değil, özellikle bu günlerde," dedi.

"Evet, sanırım hepimiz mezun olmadan önce böyle bir şeye bir şans vermek istedi ya da öyle bir şey." Kelimeler ağızından o kadar hızlı döküldü ki anında hepsini geri alabilmeyi diledim.

Sam, "Dikkatli ol AB," dedi. "Sen ve Elliot gerçekten... farklısınız. Sadece kendine dikkat et." Bazen, abimin, işi bittikten sonra klozetin kapağını asla kapatmayan ve kahvaltılık gevrekleri çok gürültülü çiğneyen, evimizde yaşayan büyük bir ayı olduğunu düşünürdüm. Ama gerçek şu ki beni düşündüğümünden daha da iyi anlıyordu.

Aptalı oynayarak, "Neye dikkat edeyim?" dedim.

"Aptalı oynama!" deyince artık aptalı oynamıyordum. Aptaldım. "Her ikimiz de bu tartışmayı yapmak istemiyoruz, o yüzden kısa keselim. Elliot benim en iyi arkadaşım ama kızlarla berbattır. Sadece dikkatli ol."

"Ben hiç bile..." diye başladım ama Sam merdivenlerin sonuna ulaşmıştı bile.

Omuzlarım çöktü ve içimi çekerek tekrar odama yöneldim. Sam sadece yarısını biliyordu. Eğer aslında olanları bilseydi ne derdi?

Tekrar yatağıma uzandım. Eğer bunların hepsi gerçekten olsaydı sonra ne olmasını beklerdim? Aşçılık yarışmasının sunucusunun ekrandan bana bir kek uzatmasını mı? Bu ben değildim. Her şeyden önce mantıklı bir insandım. Silkelendim, aynama gittim ve saçımı taradım, sonra yanaklarımın ne

kadar kızarmış olduğunu fark ettim ve sonunda bir cam açmanın zamanının geldiğine karar verdim.

Camı açar açmaz acayip bir şey oldu. Kâğıt bir uçak pencereden içeriye süzüldü ve tam olarak masamın üzerine kondu. Sanki bir patlayıcıymış ya da tehlikeli bir hayvanmış gibi ihtiyatla uçağa yaklaştım.

Ama uçağın kâğıdını açar açmaz kanım dondu. Zarif beyaz bir kâğıda daktilo fontuyla aşağıdakiler yazılmıştı:

Tam o anda Will, Annabelle'in kapısını çaldı, ona tam da o an istediği şeyi getirmişti.

"Ah, benimle kafa buluyor olmalısın!" dedim. Ve bir an sonra duydum. Bir el yumuşakça odamın kapısını tıklattıyordu. Tık tık tık.

Will'in, "Annabelle?" dediğini duydum.

İçimi çektim ve burada değilmişim gibi yapmayı düşündüm.

Will, "İçeride olduğunu biliyorum," dedi. "Beni içeriye alduğunda abin söyledi."

Gözlerimi devirip kapıyı açtım. Ama orada Will yoktu. Ortasına mükemmel bir top Oreolu dondurma yerleştirilmiş olan waffle hamurundan yapılmış dev bir külah tutan Will'in eli vardı.

Will görüş alanıma girdi. "Hayattasın!" Güldü.

Ne kadar yorgun hissettiğimi saklamaya çalışarak, "Hayattayım!" dedim.

Benim konukseverlikten uzak karşılamamdan etkilenmeden, "Mesajlarıma cevap vermiyordun," dedi.

“Telefonum bende değil,” diye açıkladım. Ne çok işe yaradı.

Will bana bir bakış attı. Şu anda benden nefret etmesi gerekirdi. Onun partisinde, bir başka erkekle beraber ortadan kaybolmuştum ve açıklamaya zahmet bile etmemiştim. Ama bunun yerine, “İnatçı olma Annabelle. Seni beslememe izin ver. Şu dondurmanın seni daha iyi hissettireceğini ikimiz de biliyoruz,” dedi.

Gönülsüz bir şekilde dondurma külahını aldım ve Will’in odama girmesine izin verdim. Burada, ellerini başının altına sıkıştırıp kanepede sere serpe uzanmış olan Elliot’ı görmeye alışmıştım. Ama Will uygun düşmediğini düşünüyormuş gibiydi. Nereye bakacağı veya nereye oturacağıyla ilgili gerilmiş görünüyordu.

Ellerini cebine sokup etrafına bakarak, “Demek Bayan Annabelle Burns’ün çok gizli sığınağı burası,” dedi.

“O sihirli yer burası işte,” diye yanıtladım.

“Güzel kitaplık!” diyerek ona doğru yürüdü. “Nasıl düzenledin? Alfabetik mi?”

Mahcup bir şekilde, “Şu anda, türüne göre,” diye açıkladım.

Will başıyla onayladı. “Benimki, bu aralar yazarın ilk ismine göre.”

Bu beni etkilemeliydi, buna bayılmalıydım ve bir hafta önce öyle de olurdu, araba düzenleyicisini kendi yaptığını söylediği gibi. Ama artık hepsinin maskaralık olduğunu biliyordum. Bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Eğer Will gerginliği hissederse onu aşip geçmeyi tercih ederdi. “Aynı zamanda, tabii ki, çizgi romanlarım için ayırdığım koca bir bölüm var,” diye ekledi.

Şaşkınlıkla, “Çizgi roman mı okursun?” deyiverdim.

“Sadece tüm hayatım boyunca. Neden?” Will de benim tepkime şaşırmış görünüyordu.

“Sadece bana öyle bir tipmişsin gibi gelmiyorsun.”

“Eğer böyle hissediyorsan, o zaman fazla çizgi roman okumamışsındır. Hepsi süper kahramanlar ve kötü adamlarla ilgili değil. Gerçi... bunlardan da çok fazla var. Belki onları bir ara sana gösterebilirim.”

“Çok isterim,” dedim ve ciddiydim de.

“E, dün gece sana ne oldu?” Will’in konuyu değiştirişi beni hazırlıksız yakalamıştı. Şimdi bana samimiyetle bakıyordu. Ona gerçeği, Elliot’la öpüştüğümüzü söylemeyi düşündüm ama ne gerek vardı? Zaten Elliot’la birlikte olacak falan da değildim. Şovu Lucy Keating yönettiği sürece hiçbir şey de gerçek anlamda değişecek gibi durmuyordu.

“Kendimi pek iyi hissetmiyordum, o yüzden Elliot beni eve bıraktı. Kusura bakma bisikletini aldık. Ne zaman istersen geri bırakabilirim.”

“Bisikleti önemsemiyorum Annabelle. Seni önemsiyorum.” Söylediği çok romantikti. Aslında çok epikti. Ama gerçekte bir anlam ifade ediyor muydu?

Bir nefes aldım. “Will... neden buradasın?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Haklısın; sana söylemedim. Daha yeni, senin partini bir veda bile etmeden terk ettim. Kaba bir davranıştı. Ama yine de elinde dondurmayla buradasın.” Onu bunu düşünmesi için zorluyordum. Bir an olsun, bu gerçekten de istediği şey mi diye düşünmesi için zorluyordum.

Will omzunu silkti. “Hiç yemedin.” Elimdeki külâhı işaret etti.

Yavaşça ve sadece şov olsun diye dilimle büyük bir parça aldım.

Will beni çiğnerken seyretti ve yutmamı bekledi. “Ve?” diye sordu.

Gülümsedim ve gerçekten de kakhaha atmak üzereymişim gibi hissettim.

“Biliyordum!” dedi.

“Tuhafsın.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdi ve sonra dediğiyle beni yine şaşırttı. “Öyleyse Elliot’la aranızda bir şey yok? Bir arkadaşım için soruyorum.” Gülümsedi, büyüleyiciydi ve sanki bir çeşit CIA ajanıydı da dondurma da kendisinin sorgulama taktiği idi. Ama bu sefer yalan söylemek zorunda değildim. Kahvaltıda Elliot’ın omzundaki Clara’nın elini düşündüm ve dondurmamdan bir ısırık daha aldım.

Sonunda, dondurmamı yerken, “Hayır,” dedim. “Elliot’la aramda hiçbir şey yok.”

SEVİMLİ OLDUĞUMU MU DÜŞÜNÜYORSUN?

Will Hale beni başka bir gerçek randevuya çıkarıyordu. Bu, öylesine takılmak değildi. “Şimdi neler yapıyorsun?” ya da “Duydum ki eve bırakacak birisi lazım olmuş!” ya da “Hey, bu partiden ayrılıp, gidip kumsalda öpüşelim mi?” buluşması değildi. Her şeyi kendisi planlamıştı, her bir adımı. Bu seferkini mahvetmek için Elliot da etrafta olmayacaktı.

Will pazar günü, ben Ava’dan telefonumu geri aldıktan sonra aradığında, “Her şeyi yanlış yaptığımı fark ettim,” dedi. “Seni tanımak için çok fazla çabalıyordum. Bunun yerine, seninle kendimle ilgili bir şeyler paylaşmalıyım ama buraya daha yeni taşınmış olduğum için sana gösterecek çok fazla bir şeyim yok.”

O yüzden, bütün hayatım boyunca burada yaşamış olsam da hiç yapmadığım LA’de yapılabilecek beş harika şeyden oluşan bir liste hazırlamanın, yapabileceği en güzel şey olduğuna karar vermişti.

“Muhtemelen onları ben de yapmamışımdır, yani beraber sudan çıkmış balık gibi hissedebiliriz. Tamamen eşsiz bir deneyim olabilir!” dedi. Ve sahiden de ismi Annabelle ve Will’in Eşsiz Deneyimi olan bir anket gönderdi. Planı o yapacaktı; benim tek yapmam gereken kutucukları işaretlemektir.

O plan beni Santa Monica Rıhtımı’nın kırk metre üzerine, Pasifik Dönme Dolabı’na getirmişti ve ayrıca okyanusun kaç metre üzerinde olduğumuzu kim bilir.

“Bu, dünyadaki güneş enerjisiyle çalışan tek dönme dolap.” Will, ben Pasifik kıyı şeridine bakarken bana bilgi veriyordu. Bugün hafif bir esinti vardı ve sıcak havanın tenimi kırbaçlaması bana kendimi iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapattım ve yüzümdeki güneşin sıcaklığının tadını çıkardım.

“İlginç!” dedim.

Will’in, “Bunu bilmemden etkilendin mi?” diye sorduğunu duydum, sesi alaycıydı.

“Çok etkilendim!” diye karşılık verdim. “Başka ne biliyorsun?”

“Nereden başlasam?” O kakhaha attı, ben de kıkırdadım.

“Ama cidden, trivia⁹ diye zor bir oyun oynuyorum. İsteddiğini sorabilirsin. Bütün eyaletlerin başkentlerini biliyorum.”

“Ah, gerçekten mi?” dedim, aniden ilgimi çekmişti. Gözlerimi açtım ve ona baktım. “Tamam, Illinois.”

“Ooo, zor bir tane.” Will başıyla onayladı. “Burada ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Chicago diyeceğimi sanıyorsun, değil mi? Güzel, iyi deneme. Cevap, Springfield. Ben daha dün doğmadım.”

9 Ç. N. Trivia: Çabuk ezberlemeye ve hızlı yazmaya dayanan çevrimiçi bir bilgi yarışması oyunu.

“Etkileyici.” Dönmeye devam ederken kollarımı kavuşturdum, altımızdaki rıhtımdaki kalabalık karınca sürüsü gibiydi. Dürüst olmak gerekirse Santa Monica Rıhtımı beni biraz korkuturdu. Uzaktan bakıldığında, çılgın, kaçık bir kent simgesi-ydi. Yakından bakıldığında sıcak ve terli turistlerle doluydu ve buradaki karakterler gülünçten neredeyse teninin bir santimi bile görünmeyecek şekilde tepeden tırnağa dövmeyle kaplı olan adam gibi korkutucuya kadar çeşitlilik gösterirdi. Bunu düşünmemeye çalışarak, “Böyle şeylerde bu kadar iyi olmayı nasıl başardın?” diye sordum.

“Sadece yeteneğim var,” dedi. “Sanırım fotografik hafızam var. Ayrıca...” Yüzünü buruşturdu. “...büyürken pek de havalı değildim.” Havalı kelimesini söylerken elleriyle tırnak işareti yaptı ve ben ona bu hareketi yapmanın hiç de havalı olmadığını söylememekte direndim. Ama bunu saymazsak söyledikleri beni şaşırttı.

“Ciddi misin?” diye sordum, sonra kendimi düzelttim. “Üzgünüm. Sadece buna inanmak biraz zor.” Will yalnızca sinema yıldızları kadar yakışıklı değildi, aynı zamanda herkesle iyi anlaşıyordu. Onu etrafına uyumsuz olarak hayal etmek imkânsızdı.

Will omuz silkti. “Bedenimin bu hale gelmesi biraz zaman aldı. Sırık gibi bir şeydim, vücudumda hiç yağ yoktu, saçlarım çok kabarıktı, pantolonlarım hep kısaydı ve bütün bunları yetmezmiş gibi biraz da ukalaydım. Sürekli diğer insanların konuşmalarını düzeltirdim. Çok fazla arkadaşım yoktu. Çizgi roman takıntım da buradan geliyor.” Bana bir bakış attı. “Sana bunları anlatmamalı mıydım?”

“Aslında bayağı bir şeyi açıklıyor,” dedim.

“Gerçekten mi?” Güldü. “O kadar da öküz değilmişim değil mi?”

“Hayır, hayır!” dedim. Bunu söylerken elimi koluna koyunca Will koluna sanki onu altına çevirmişim gibi baktı. “Çok havalı olmaman mantıklı.”

“Her nasılsa iyiye de gitmiyor.” Will yine suratını buruşturdu.

Şimdi ben gülüyor ve kıkırdamalarım arasında açıklamaya çalışıyordum. “Sadece sen böylesin, daha sen gibi. Anladın mı?”

“Bilmiyorum.” Will dudağını büktü.

“Bana bunu söyletme!” diye homurdandım.

Will ellerini başının arkasına koyarak, “Beni aydınlat,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Sevimli ve çekicisin. Herkes senden hoşlanıyor. Ama öküz değilsin. Bunu kazanman gerekti. Sadece diyorum ki epey bir mantıklı geliyor.”

Will bir an hiçbir şey söylemeden sadece bana bakıp gülümsedi.

“Ne?” diye sordum sonunda.

Dönme dolabın koltuğu rüzgârda ileri geri sallanırken sadece, “Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Dönme dolaptan sonra, Beverly Hills’in en moda restoranında, ne kadar abartılı lüks olduğuna, ne kadar çok çeşit çatal olduğuna ve yanımızdaki, gerçek bir sandalyede oturan Fransız kanişine gülerek öğlen yemeği yedik. Sonra yıldız haritasını takip ederek Sunset Bulvarı’ndaki bütün absürt malikâneleri gördük, hatta devasa bir budama makası kullanan bahçıvan

bizi dışarı atmadan önce, bir tanesinin arazisine girmeyi bile başardık. Beachwood Kanyonu'nda komedi şovuna gittik ve günü Hollywood Bowl'da LA Filarmoni Orkestrası'nın çaldığı film müzikleri eşliğinde ET'yi izleyerek bitirdik. Mükemmel bir geceydi ve yıldızlar üzerimizde parlıyordu. Will benim için en küçük ayrıntıyı bile planlamıştı.

Mekândan çıkıp arabasına doğru yürürken, "Hey!" dedim.

Bana bakarak, "Hey, ne?" diye sordu.

"Bugün için teşekkürler. Çok süperdi."

Will tepki olarak sadece gülümsedi ve dikkatlice elimi tuttu. "Lafı bile olmaz," dedi ve yolun kalanında elimi tutmaya devam etti. Ve ben de tutmasına izin verdim.

O gece Will beni bıraktığında eve girince oturma odasını, sanki alt kattaki banyo oraya doğru patlamış gibi görünürken buldum. Kabin kapıları ve fayans parçaları her yerdeydi ve klozet de kanepenin yanında duruyordu.

Napolyon'u elinde silah gibi tutan annem mutfaktan içeriye girdi.

"Kanepenin yanında neden klozet var?" diye sordum.

Annem dikkatlice Napolyon'u yere indirdi ama hırlamaya başlayınca gözlerini devirerek tekrar kucağına aldı. "Yenilenmesi gerekiyordu," dedi.

"Gerçekten gerekiyor muydu?" diye sordum. "Her şeyi gayet iyi çalışıyordu."

"Benimle kafa bulmayı kes Annabelle, bunun potansiyel alıcılar için yapılması gerekiyordu."

"Seninle kafa bulmak mı? Sanki bunların benimle alakası var

da?” Eğer yanılmıyorsam bunların birçoğu bana yapılıyordu.

Annem, “Yapacak çok işim var AB,” dedi. “Burayı düzenlerken kendi projelerimi de yönetiyorum. Sonra bir de babanla olan durum var ki bunun hakkında seninle konuşmak istemiyorum çünkü seni ilgilendirmez. Seninle daha fazla bu tartışmayı yapmak istemiyorum. Evi satıyoruz, işte bu kadar. Bu durumdan etkilenen başka insanlar da var biliyorsun.”

Annemin bu çıkışı beni biraz şaşırtmıştı. Sonra, annemle babamın bana yetişkinmişim gibi davranmalarını çok uzun süre istediğimi ve bana öyle davrandıklarında da rahatsız olduğumu ve bunun haksızlık olduğunu düşündüm.

“Özür dilerim,” dedim. “Evrenin merkezinin ben olmadığını biliyorum. Bütün bunların senin için de çok zor olduğunu biliyorum.”

Annem içini çekti ve Napolyon ikimizin arasında nazıkçe hırlarken bana sarıldı. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Şimdi eğer kusura bakmazsan gidip çöpü çıkarmam lazım.” Napolyon’la beraber tam yukarıya çıkmak için dönmüşüm ki Sam ve Elliot gürültülü kahkahalar atarak arka kapıdan içeriye daldılar.

“Ah, hey!” dedi abim. Elliot’a tuhaf bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Elliot öylece durup sadece bana baktı. Bir elini havaya kaldırdı, sessiz bir merhaba.

“Hey!” diye karşılık verdim. “Ben de tam yukarıya çıkıyordum. Sizin için sakıncası yoksa müziğin sesini çok açmayın. Yetiştirmem gereken bir sürü işim var.”

Ama yirmi dakika sonra hiçbir iş yapmıyordum çünkü hepsini zaten bitirmiştım. Kendimi üzgün ve kafası karışık hissederek yatağımda yatıp tavanı seyrediyordum. Will'in randevumuzda beni nasıl sıcak ve mutlu yapabildiğiyle ve Elliot'tan gelen tek bir el hareketinin beni nasıl tamamen yalnız hissettirdiğiyle kafam karışmıştı.

Napolyon kapımın eşiğinde göründü, beni gözlüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Halının üzerinde dikkatli adımlar atarken ve planlı bir duraksamadan sonra yatağın üzerine sıçrarken onun küçük ve sıska bedenini izledim.

Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamış olduğunu düşünerek bekleyip görmeye karar verdim. Bebeklerin ilk kez yürüyüşü gibi bir mucizeyle Napolyon hafif adımlarla bacaklarımda gezindi sonra da battaniye örtülü karnıma nazikçe yerleşip küçük bir top gibi kıvrıldı ve duyulur bir şekilde nefes verdi. Gözlerim Napolyon'un üzerinde kilitli kaldı, artık eski ebedi düşmanımı da kaybetmiştim. Bir kez ondan çok nefret etmişim ama vücudumun üzerinde yatan küçük bedeni beni sakinleştiriyordu. İçimden küçük bir ses, üzgün olduğumu anlayabiliyor mu diye merak etti. Bu sesi aklımdan uzaklaştırdım ama bu durum beni yine de; belki de hepimiz değişime açgözlü diye düşündürdü.

YA NE İSTEDİĞİMİ BİLMİYORSAM?

“Daha iyiye gidiyorsun.” Epstein, pazartesi sabahı son ödevimizi sıramın üzerine attığında yüreklendirici bir şekilde başını salladı. “Daha tam olarak olmadı ama her ne yapıyorsan böyle devam et.”

Sayfanın üzerine yazmış olduğu harfe baktım. B+. Diğer derslerden genelde aldığım notun nerdeyse bir tam puan altındaydı ama yaratıcı yazarlık için bu bir başlangıçtı. Keşke beni buraya neyin getirdiğini de bilseydim. Clara pazar günü çıkageldiğinden beri her şeyi anlamlandırmakta zorlanmıştım ve hiçbir şey işe yaramıyor gibi görününce ben de yazmaya başlamıştım. Farkında bile olmadan, üç perspektifi birden incelemeye başlamıştım. Kavgamızdan sonra Elliot’la karşılaşmak için merdivenlerden aşağıya inen ben; olanlardan bihaber krep yapan abim ve mutfak tezgâhında oturan Elliot, ki o da öpüştüğü iki kızla aynı yerdeydi.

Ve evet, Clara'ya bir bakış açısı vermek istemedim. Onun zaten bir bakış açısı yok gibi bir şeydi.

Bu B'yi almamı sağlayanın Elliot olabileceği düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Abimle beraberkenki o garip anın olduğu sabahdan beri onunla konuşmamıştım. Bir kere bana ulaştı. Bana işe yaramaz bir Van Morrison şarkısı ve “konuşmalıyız” yazan bir mesaj göndermişti ama ben şarkıyı dinlemedim ve konuşmaya da hazır değildim. Konuşacak ne var bilmiyordum.

Ayrıca Clara geri döndüğüne göre tekrar birleştiklerini de farz edebilirdim. Yakında birleşeceklerdi. Bana bunu söylemesine gerek yoktu, zaten biliyordum. Ben Annabelle'dim, takvimine renkli kalemlerle işaret koyan kız ve o da belirsiz konuşan Clara. Ve o da bir kalıba girmekten nefret eden Elliot. Hangi kızla daha iyi olacağını tahmin edin?

“Bayan Epstein?” dedim. “Bir sorum var.”

Öğretmenlerimin birçoğu gibi Epstein da bana karşı ihtiyatlıydı. İkinci sınıf İngilizce dersime de gelmişti ve sorularımın bazen zor olduğunu, kolaylıkla tatmin olmadığımı, hatta bir sorunun arkasından üç ya da dört soru daha gelebileceğini biliyordu. Epstein gibi işini tutkuyla seven biri bile bunu yorucu bulabilirdi.

Epstein, “Bugün olmak zorunda mı Annabelle?” diyerek iç çekti.

“Korkarım ki evet,” dedim resmi bir şekilde.

Epstein oturduğu yere yerleşip başını yumruğuna dayayarak, “Pekâlâ, sor bakalım,” dedi.

“Geçen gün bize oyun yapısını ve inişleri çıkışları biraz anlattığınızı biliyorum. Ama bunların tam olarak neler olduğunu

yazar nasıl bilir? Hepsini uydurduğunuza göre, nasıl oluyor da bütün bunlar bir nevi iç içe geçmiş, karmaşık düzensizlik haline gelmiyor?”

Epstein beni şaşırtarak kafasıyla onayladı. “Her zamanki gibi çok güzel bir soru Annabelle.” Ayağa kalkıp tahtaya gitti.

Margot elini kaldırdı. “Bu, sınavda olacak mı?” diye sordu.

Epstein, “Bu derste hiç sınav olmayacak, sadece bitirme projesi olacak,” diye yanıtlarken tahtadan dönmeye bile zahmet etmedi.

Margot bu sefer inatla, “O zaman neden not tutuyoruz?” diye sordu.

Epstein işte buna döndü. “Bir şeyler öğrenmek için!” dedi kısa ve sert bir şekilde. “Şimdi, dediğim gibi. Kitap yazarken veya sadece hikâye yazarken bile karakterinizi, geçtiği zamanı ya da yeri öyle kafanıza göre seçmezsiniz. Maksadınızı anlamanız gerekir. Aslında ne söylemeye çalışıyorsunuz?” Tahtaya karakter kelimesini yazdı ve kalemını beyaz tahtanın üzerindeki kelimeye tıklattı. “Onları güdüleyenin kendiniz olduğunu bilmeli ve onların umutlarıyla hayallerini anlamalısınız. Genelde en iyi karakterlerin, istekleriyle ihtiyaçları arasında kalanlar olduğuna inanılır. Ve olay örgüsünü de bu yan yana duruş, oraya varmak için karakterin aşması gereken engeller ve iniş çıkışlar oluşturur.” Karakter kelimesinin altına, güdü, ihtiyaçlar, istekler yazdı.

Kızgın bir şekilde, “Ama ya ne istediğimi bilmiyorsam?” diye sordum ama sonradan kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim ve ayrıca kızgın olduğum kişi Epstein değildi.

“Demek istediğim, hepsi çok zoraki görünüyor,” diyerek

daha önce söylediklerimin üstünü örttüm. “Yazarların organik bir süreçle yazdıklarını düşünüyordum, ilham alarak. Her şeyin bu kadar... formüllere dayalı olduğunun farkında değildim.”

Epstein bir an bunu iyice düşündü. “Ne dediğini anlıyorum. Ama bir de şöyle bak. Bu bizim yararımıza, bizim eğlenmemiz için. Anlamadığın şey büyük ihtimalle bu; bir okuyucu, bir izleyici olarak bu iniş ve çıkışların olmasını istersin. Bunların olmasını beklersin ve bazı durumlarda bunlar yoksa ilgini yitirirsin.”

Epstein bizi gruplara bölüp en sevdiğimiz kitaplarla filmlerdeki hikâye akışını tartışmamızı istedi.

Birkaç dakika, kalemimi sırama tıklatarak öylece defterime baktım. Sonra sınıfın diğer tarafına, grubunun geri kalan üyeleri başlarını dirseklerine koymuş göz süzerek kendisini izlerken, gülümseyerek ve jestler yaparak konuşup görev bilinciyle tartışmaya katılan Will’e baktım. Buradaki tek karakter ben değildim. Hepimiz öyleydik ve belki de ilk kez olarak, Lucy Keating’in benim için yaratmış olduklarını görmek o kadar da kötü olmayacaktı.

Ertesi gün, tam dolabımdan matematik kitabımı alıyordum ki denklemler kelimelere dönüştü:

Aniden Will, Annabelle’in yanındaydı. Kulağına, “Kütüphaneye gitmeyi düşünüyordum,” diye fısıldadı.

Kulağımda, “Kütüphaneye gitmeyi düşünüyordum,” cümlesini

duydum ve Will'in gerçekten de yanıma sokulmuş olduğunu fark ettim.

Küçük bir gülümsemeyle, "Haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim. Will'in yüzüne bakmamıştım, önümdeki yazıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Eğer sen de orada olursan daha keyifli olur diye düşünüyordum," diye ekledi.

Hâlâ gözlerine bakmamış olsam da gülümsemem genişledi. "Gazeteye uğrayacaktım ama muhtemelen bunu ayarlayabilirim."

"Mükemmel..." Will biraz daha eğildi. "Eğer çok sorun olmayacaksa, elimi tutmayı da ayarlayabileceğini düşünüyor musun?"

Kütüphaneye çıkmak için merdivenlerden yukarıya çıkarken, "Sanırım bunu da ayarlayabilirim," dedim.

Ve yaptım da.

LAF SOKTUM

O gün öğlen yemeğinde Lee, “Bu sabah Will Hale’in elini tuttuğunu mu gördüm?” dedi. Gözlerimi iri iri açarak kafamı kaldırdığımda bütün masadakilerin nefes almakta zorlandıklarını gördüm.

Ava, “Ah Tanrım!” dedi. “Tutmuş. Bana ilk teneffüste söylemişti de inanmamıştım.”

Meyveli yoğurdumu gerekenden yirmi kere daha fazla karıştırırken, “Önemli bir şey değil,” dedim. Pembe benekli bir kremşanti gibi görünüyordu.

Nisha, “Önemli bir şey değil,” dedi.

Lee, sanki Will’in çekiciliğine inanmıyormuş gibi kafasını sallayarak, “Şu Will ortalığı yakıyor!” dedi.

Ava, “Demek onunla çıkıyorsunuz?” diye sordu. “Neden bana söylemedin?”

“Çıkıyoruz. Daha öpüşmedik bile!” dedim. “Sadece beraber zaman geçiriyoruz.”

Nisha çatalını marula saplarken kaşlarını kaldırarak, “Eğer onunla zaman geçiriyor olsaydım, bundan bütün dünyanın haberi olması için televizyona reklam verirdim,” dedi.

Buna yanıt veremeden, bakışlarımı kaldırdığımda gözleri bende sabitlenmiş olan Elliot’ın uzun adımlarla bize doğru geldiğini gördüm.

Ava, “Ah, hayır!” diye mırıldandı.

Nisha havucunu çiğnerken, “Annabelle’in hakkında konuşulacak bir aşk hayatının olmadığı zamanları hatırlıyor musunuz?” dedi.

Elliot masaya yaklaşınca, “Hanımlar,” diye seslendi.

Arkadaşlarım da mağrur birer edayla, “Elliot,” diye mırıldandılar.

“Annabelle,” dedi.

“Elliot?” diye yanıtladım beklentiyle.

“Beni görmezden geliyordun.”

“Ben mi seni görmezden geliyordum? Dün evde benimle konuşmadın bile.”

“Çünkü mesajıma cevap vermedin ve sen de benimle konuşmadın.”

“Van Morrison’un canlı konserinden bir YouTube videosu mesajdan sayılmaz.” Arkadaşlarım iri gözlerle birbirlerine baktılar.

Elliot içini çekti. “Bir yerlerde özel olarak konuşabilir miyiz?”

“Söylemek istediğin her şeyi onların önünde söyleyebilirsin,” dedim inatla.

“Hayır, yapabilirim biliyorum, sadece yapmak istemiyorum.”

Kollarını göğsünde birleştirdi, tavrı sertleşiyordu. Sonra hiçbir şey demedi. Ben de öyle. Sonunda ben pes etmeden önce tam olarak altmış saniye birbirimize baktık.

“Ah Tanrım, iyi!” diyerek ayağa kalktım; kalp atışlarım hızlanmıştı ve o garip karıncalanma hissi boynumdan yukarıya ağır ağır ilerliyordu. Elliot eskitme siyah kot pantolonla göğsünde cebi olan mavi bir tişört giymişti. Bayağı çekici gözüküyordu. Eşyalarımı toplamaya başladım.

Önümdeki yemeği işaret ederek, “Yemeğini bitirmedin,” dedi.

“Aç değilim.”

Elliot’ın omuzları düştü.

“Haydi ama Annabelle, sadece konuşamaz mıyız?”

Tepsimi bıraktım ve omuz silktim. “Tamam, konuş!”

Elliot bir saniyeliğine ayaklarını yerde sürüdü. “Cuma akşamı konserime gelmeni istiyorum. Şimdiden soruyorum. Bir özür olarak değil. Orada olmanı gerçekten istiyorum. Ben...” Bana doğru eğilmeden önce arkasındaki arkadaşlarıma bir bakış attı. “Sadece orada olmanı gerçekten çok istiyorum. Tamam mı?”

Soluğumu burnumdan vererek yüzünü inceledim, kaşları birleşmiş, alt dudağı ön dişlerinin altına sıkışmıştı. Deniyordu.

“Bunu düşüneneğim,” dedim.

“Bu yeterli sanırım!” diye yanıtladı.

Başımla onayladım ve sonra onun yanında daha fazla durmak istemediğim için dönüp uzaklaştım. Beynimde milyonlarca düşünce yüzüyordu. Gitmemem gerektiği gerçeğine karşı gitmek istemem. Bu sabah Will’in elini tutmuş olduğum

gerçeğine karşı Elliot'ın açıklayamadığım bir şekilde hâlâ üzerimde bir etkisinin olması.

Lucy'ye seslenerek, "Beni duyabildiğini biliyorum," dedim. "Aşk üçgeni olayının bu olduğunu biliyorum ama yine de berbat!"

Dolabımı açtığımda üzerinde not olan turkuvaz bir kâğıt yere düştü. Kargacık burgacık bir elyazısıyla Zavallı sen yazıyordu. Ve onun biraz altında: Laf soktum. En üstte de güzel bir kaligrafiyle: LUCY HARRISON KEATING'İN MASASINDAN.

HAYVAN ADAM

Will nazikçe kapıya vurduğunda tam da gazete toplantısını sonlandırıyordum.

Hector'u başıyla selamlamadan önce, "Meşgul müsün?" diye sordu.

Gelecek haftanın sayfa düzenini konuşmak için bekleyen Hector'a baktım. "Birkaç dakika bekleyebilir misin?" diye sordum.

"Sorun değil," dedi. "Gidip makineden kola alacağım. Bu gece uzun olacak gibi gözüküyor."

Yalnız kaldığımızda Will elini saçında gezdirdi. Gergin görünüyordu. "Sana danışmak istediğim bir şey var ama benim deli olduğumu düşünebilirsin."

Tahtadaki takvime son bir not daha eklerken omzumun üzerinden, "Dene bakalım," dedim. Çünkü bu günlerde beni hiçbir şey şaşırtmıyordu.

"Tamam, sana söyleyeceğim ama bunu sadece banyoda

konusabileceğimizi söylediğimde kesinlikle benim deli olduğumu düşüneceksin,” diye yanıtladı. Elimdeki kalemin kapağını yavaşça kapatıp masaya bıraktım. Ne diyeceğini biliyormuşum gibi hissettim.

Birkaç dakika sonra, tek kişilik engelli tuvaletinin lavabosunda oturuyordum ve Will de elinde bir çizgi romanla önümde duruyordu. Hector’un muhtemelen burada öpüştüğümüzü düşüneceğini fark ettim ama artık gerçekten de önemsemiyordum.

“Yani, nereden başlayacağımdan tam olarak emin değilim,” dedi. “Lucy Keating’le tanıştığımız okuldaki ilk günümde neden o kadar üzgün olduğunu anlayamamıştım. Çok başarılı bir öğrenci ve bir yazar olan senin gibi birinin o derste bu kadar zorlanması gerçekten de senin karakterine uymuyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra seni tanıdım ve anladım. Lucy senin hayatını tarif etti. O gün derse geç kalmamın nedeni geç gelmiş olmam değildi. Gergindim. Bütün o zaman boyunca dışarıda bekliyordum ve Lucy’yi duydum. O yüzden, sonra gizlice kitaplarını okumaya başladım ve ne kadar garip olduğunu düşündüm. Ne kadar tanıdık. Ailemin bu kadar dramatik bir zamanda, son senemde, bu kadar kısa sürede buraya taşınması. Seni ilk gördüğüm...” Bir an bakışlarını aşağıya indirdi. “Seni ilk gördüğüm anda hissettiklerim. Sanki yıldırım çarpmıştı.”

Kızardım.

“Her şeyi gereğinden fazla düşündüğümü düşündüm. Biri için delirmek seni her şeye ikna eder. Ama sonra çizgi

romanlarımdan birini okuyordum.” Bana uzattı. Kapağında süper kahramanmış gibi görünen 80’lerden kalma güneş gözlüğü takan bir adam vardı ve pantolon giymiyordu.

“Pantolonu nerede?” diye sordum.

Will şaşırarak duraksadı ve kapağa tekrar baktı. “Pantolon giyiyor. Tozlukları turuncu. Aslında neden öyle gördüğünü anlayabiliyorum.” Durdu ve kafasını salladı. “Ama konumuz bu değil!”

“Üzgünüm!” dedim ve birkaç sayfa çevirdim. “Lütfen devam et.”

Will kapağı işaret etti. “Bu adamın, Hayvan Adam’ın hikâyesi gerçekten de ilgimi çeker, yarım yüzyıl önce yazılmıştı ama yirmi yıl önce yeniden ortaya çıkardılar. Çizgi roman yazarları bazen alttan alttan garip mesajlar verebilirler ama yeni öğrendiğime göre Hayvan Adam bunu en bariz şekilde yapmasıyla nam salmış. Hayvan Adam’da, ana karakter aslında bir çizgi roman karakteri olduğunu anlamaya başlar ve çizgi roman yazarının kendisiyle tanışır.”

Bir sayfayı çevirdiğinde déjà vu yaşadığımı hissettim. Sahnede, süveter giyen bir adam, Hayvan Adam’a etraflarında olan her şeyi tasvir eden kelimelerin olduğu bilgisayar ekranını göstererek onun hayatını yazdığını söylüyordu.

“Yok artık!” dedim. “Özgünlüğü de buraya kadarmış.”

Konuşurken, Will’in iri gözleri içtenlikle bana bakıyordu, kelimeleri ağzından hızla çıkıyordu. Elliot, bunu yüz yüze konuşurken söylediğimde, fikir olarak değerlendirmeye almaya bile yanaşmamışken Will’in bütün bunları kendi kendine çözmüş olması harikaydı. Lucy Keating, Will’i, vahşi bir meraka sahip bir çizgi

roman bağımlısı olarak yaparak belki de bir canavar yaratmıştı.

Will hâlâ konuşuyordu. “Bu doğru, değil mi? Bunu okuduğumda, o gün sınıftaki Lucy’yle olan temasın aklıma geldi ve gerçekten tüylerim diken diken oldu. Ve biliyorum bütün bunlar delice ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde doğru da hissettiriyor. Ve bunu zaten bildiğini hissediyorum.”

Yavaşça derin bir nefes aldım ve yine yavaşça başımla onayladım.

Bir soru sormaktan çok bir açıklama yapar gibi, “Biliyordun!” dedi.

Sonunda, “Evet,” dedim.

“Biliyordum!” diye bağırınca susmasını işaret ettim. Ellerini saçlarına götürdü ve kafasını arkasına atarak tavana baktı. Sonunda, “Bu delilik!” dedi.

“Hem de nasıl!”

“Ne zamandır biliyorsun?”

Bir an düşündüm. “Bana o gün otoparkta söyledi. Ama ona hemen inanmadım, ta ki...” Durdum. Ta ki hem seni hem de Elliot’ı öpmek istediğimi anlayana kadar. Ta ki Elliot Santa Monica’da kaybolana kadar. Ta ki Lucy Keating’in bana istemediğim bir Mutlu Son vermeye çalıştığını anlayana kadar, demek istedim. Ama bunların yerine, “Ta ki, senin partinin olduğu geceye kadar,” dedim.

Sonra ona her şeyi anlattım. Dondurmacıdaki göz rengi değişikliğini, yağmuru, Rosewood Café & Kitabevi’ndeki sabahlamamızı. Elliot’ı öptüğüm kısım haricindeki her şeyi anlattım. Ama onun hakkında da biraz bir şeyler anlattım, ona aşk üçgeninden bahsettim. Elliot’ın kafasına baget gelmesini ve o gece

onun partisine ne kadar zor geldiğini anlattım. O anlarda Will daha sessizdi.

“Bu aşk üçgeninin bir parçası olmaktan hiç memnun değilim,” dedi. “Ama sanırım, bu işin doğası böyle.”

“Bunu anlıyorum.”

“Ve ayrıca, senin için ölümüne savaşmaya niyetliyim, o yüzden de gerçekten endişeli değilim.” Sırıttı ve sadece birkaç saat önce bütün beynim Elliot’la dolu olmuş olsa da ben de güldüm.

Ama bir saat sonra, Hector’la olan görüşmemin ardından, Will hâlâ tatmin olmamıştı. Onu koridorda beklerken buldum, saçları her zamankinden daha karışık ve her zaman mükemmel olan gömleği kırıkmıştı.

Beni arabasıyla eve bırakırken, “O kadar çok sorum var ki,” dedi. “Ne gerçek ne değil diye düşünüp duruyorum. Ya bütün kararlarım aslında bana ait değilse?”

Radyoyu ayarlarken, “Kulübe hoş geldin. Hiç düşünmemek en iyisi,” dedim.

“Mesela, belki de ben...” diye başladı.

“Belki de sen benden hoşlanmıyorsun bile?” diyerek sözünü kestim ama Will’in yüzü karardı.

“Hayır, senden kesinlikle hoşlanıyorum. Bundan bir an bile kuşku duymadım. Aslında benim düşündüğüm, belki de çok da iyi bir adam olmadığımды.”

Buna burnumdan gürültüyle soluk vererek karşılık verdim. “Sen, hepsinin içinde, en iyisisin.”

Işıktaki durduğumuzda, “Ama belki de değilim!” diye haykırdı. “Belki sadece, beni öyle yaptığı için böyleyim. Kurallara uymasam ne olur? Kendimden uzaklaşsam? Bazen, harbiden de yanlış bir şey yapamazmışım gibi hissediyorum. Ama eğer yapacak olsam buna izin verir miydi?”

“Eh, belki de denemeliyiz? Kuralları yıkmayı dene ve bak bakalım neler oluyor. Tam olarak çözemedim ama sanırım bir yolu var.”

Will uzaklara dalıp, “Evet!” diyerek başıyla onayladı, aklının başka bir yerde olduğu belliydi. “Evet, eminim ki bir yolu var. Sadece bu yolun nerede olduğunu bulmalıyız.”

BUGÜN GÜZEL BİR GÜNDÜ

Ertesi gün, Dr. Piper parlak saçlı kafasını sınıfın kapısından içeri sokup Bay Ober'in kulağına bir şeyler söyleyip de ikisinin birden benden tarafa bakmasından hemen önce tarih dersinde yapılan habersiz sınavın tüm sorularını doğru bilmişim.

Sessizce bir parmağımı göğsüme doğrultup dudaklarımla Ben mi? dedim.

İkisi de evet anlamında kafalarını salladılar.

Dr. Piper benimle birlikte binanın ana kapısına doğru yürürken, "Ciddi bir şey değil!" dedi. Yüksek topukları bütün yol boyunca tıkırdamış, kalçaları bir o yana bir bu yana salınmıştı. "Baban bunun kendi hatası olduğunu söyledi: Büyük büyükannenin doksanıncı yaşgünü için olan biletleri yarına, cumaya ayırttığını düşünmüş ama aslında kazayla bir gün öncesine ayırtmış, o yüzden şimdi hepinizin acilen havaalanına gitmeniz gerekiyormuş."

Her iki büyükannemin de seksen iki yaşından büyük

olmadıklarını düşünerek başımla onayladım. Ama eğer yer-
yüzünde onu aldattığımı umursamayacağım biri varsa o da
Piper'dı ve ayrıca ne olacağını da merak etmiştim. En azından
şüphelenmemiş olması enteresandı. Bunu Elliot'ın yanına bır-
akmayacaktı.

“Dışarıda seni havaalanına götürmek için bir araba bek-
liyor,” dedi ve kapıyı açtığımızda siyah bir Escalade'nin beni
beklediğini gördüm. Bu durum beni meraklandırmaya devam
ediyordu zira babam havaalanına giderken taksiye para ver-
mekten bile nefret ederdi. Annemin ve babamın bir kez siyah
bir arabaya bindiklerini görmüştüm o da TV programı içindi
ve annem ısrar etmişti.

Araba geldiğinde, siyah gece elbisesi içinde nefes kesici gö-
rünen annem, babamın smokinli omuzlarına kollarını dola-
yarak, “Haydi ama,” demişti. “Yaşa biraz!” Birbirlerine bakıp
sırıtmışlardı. Şimdi bunları düşünmek kalbimi acıyordu.

“Anlayışınız için teşekkürler, Dr. Piper,” diyerek elini sıktım
ve okulun kapısından, kendimi Ferris Bueller'le Bir Gün'ün
oyuncu kadrosundan biri gibi hissederek çıktım.

Sonra, Dr. Piper'ın görüş alanından güvenle çıktığım zaman,
tereddütle SUV'un kapısını açtım ve dikkatle içerisine baktım.

Direksiyon koltuğunda tanıdık bir yüz vardı ve sırtıyordu.
“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Will, “Kuralları yıkıyorum!” dediğinde bütün hayatı bo-
yunca yaptığı hiçbir şeyden dolayı bu kadar gurur duymamış
gibi görünüyordu.

Doheny'nin biraz batısındaki Sunset Bulvarı benim LA'deki en sevdiğim yollardan biriydi. Yol, yüksek bahçe kapılarının ve ara ara da olsa herkesin görmesi için kapıları açık olan devasa evlerin arasından aşağıya ve yukarıya doğru eğimliydi. Will'le beraber geçen gün Yıldızlar Turu için de buradan geçmiştik ama bu manzara asla eskimezdi. Bu sefer okyanusa kadar olan bütün yolu gidecektik. Will arabanın babasına ait olduğunu söylemişti.

“Orta yaş krizi arabası. Bu sabah okula bununla geldim, sonra hasta numarası yaptım ve sonra da okulu arayıp senin erken çıkman gerektiğini söyledim.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü Lucy Keating'i haksız çıkarmak istiyorum!” diye haykırdı. “Kendi kurallarımızı koymak istiyorum. Bizim hayatımızı yönetmiyor Annabelle. Yönetemez. Bugün, biz karar veriyoruz.”

Tam o anda telefonuma bir mesaj geldi. Elliot'tı.

Konsere geliyor musun?

Bir dakika boyunca, başka ne yazdığını merak ederek küçük baloncukların hareket edişini izledim ama sonra baloncuklar tamamen durdu. Nefesimi verdim.

Will'e, “Oyun başlasın!” dedim ve telefonumu kapattım.

Will kendi dünyamızdan olabildiğince uzağa kaçmak istediği için Kuzey Malibu'ya yöneldik ve bir şeyler almak için Malibu Country Mart'ta durduk. Öğlen yemeğine gitmek için

en sevdiğim yerlerden biriydi. İsteyebileceğin her çeşit patates kızartmasıyla dolu olan kaplar, şekerlemeyle kaplı bir duvar ve ağzını sulandıracak sandviçler vardı. Tam çıkıyorduk ki kuru pastaları fark ettim.

“Bunlar kafam kadar!” diye çığlık attım.

Will de, “O zaman bir tane al,” dedi.

Dükkânın içinde kıvrılan sıraya baktım. “Çok uzun sürer. Buna değmez,” dedim.

“Hayır, Annabelle,” dedi Will, sesinin tonu karanlıklaşıyordu, “Bir tane al!”

Gözlerim irileşti. “Burada ortaya koyduğumuz özgür irade! Çalmak değil!” diye itiraz ettim.

“Sadece kuru pasta Annabelle!” diye fısıldadı. “Elli sente yapıp altı dolara satıyorlar. Bahse girerim daha önce diş temizleme ipi bile çalmamışsındır. O zaman haydi sadece yap.”

Yutkundum, derin bir nefes aldım ve sonra dev kuru pastayı elimde tuttuğum kazağın altına sıkıştırdım.

Arabaya doğru koşarak uzaklaştık ama yol boyunca cıyakladım. En son ne zaman bu kadar iyi hissettiğimi hatırlayamıyordum. Kuru pastayı çıkardım ve ikimiz de kocaman birer ısırık aldık.

“Hım, tadı isyan gibi.” Will çiğnemeleri arasında kıkırdıyordu. Kahkaha attım.

Sahil boyunca devam ettik, evler gittikçe birbirlerinden uzaklaşıyor, artık Pasifik Otoyolu’nun batı yakası boyunca sıralanmıyorlardı. Onların yerine; çiftlik arazileri, kumullar ve pembe çiçeklerle dolu çalılıklar vardı. Yirmi dakika sonra plajın otoparkına geldiğimizde, Will tam otopark ücretini ödemek

için kredi kartını çıkartırken onu durdurdum.

“Ödemezsen ne olur?” dedim.

“Ama ödememiz gerek.” Will kaşlarını çatmıştı.

“Neden?”

“Çünkü tabela öyle diyor. Çünkü kanun böyle. Çünkü babamın, şu anda orta yaş krizi Escalade’siyle Malibu’da olduğundan haberi bile yok.”

Kaşlarımı kaldırdım. “E?” diye sordum. “Perşembe günü saat üç. Burada kimse yok. Kimse kontrol etmeyecek. Eğer kontrol etseler olabilecek en kötü şey ne?”

Will kafasını yavaşça sallayarak onayladı. Sonra güldü ve daha hızlı sallamaya başladı. “Haklısın,” dedi. “Güzel!”

Patikanın başına doğru yürüdük, Pasifik Okyanusu ufka kadar önümüzde uzanıyordu. Suya tepeden bakan sarp bir sırtta yürüyerek boş sayılabilecek kumsala doğru hızlandık. Tam son yokuşu da inecektik ki Will üzerinde bulunduğumuz küçük düzlükte durup etrafına baktı.

“Gerçekten güzel, değil mi?” diye sordum.

Will irileşmiş gözlerle bana dönerek, “Haydi atlayalım!” dedi.

“Ne? Güvenli mi ki?”

Will tabelayı gösterdi. “Buradan atlamanın tüm sorumluluğu size aittir! Sorumluluk kabul edilemez.”

“Kesinlikle!” dedim.

“Eğer güvenli olmasaydı atlamamamızı söylerlerdi,” diyerek itiraz etti.

Hafifçe huzursuzlandım. “Mayo giymiyorum.”

Sırıtarak, “Mükemmel!” dedi.

Biraz daha düşündüm. “Zaten Lucy, bizim ölmemize izin vermeyecektir, değil mi?” diye sordum. “Eğer trajedilerle gerçekten işi bittiyse.”

Will düşündü. “Sanırım, Denizin Karşısı’nda bunu yapmıştı.”

“Ama o farklıydı. O bir trajediydi ve o ölümün bir nedeni vardı. Şimdi ölmek çok mantıksız olurdu, ölmemize asla izin vermez,” dedim.

Will, “Yaratıcı Yazarlık dersinde gerçekten bir sürü şey öğreniyorsun!” dedi, etkilendiği açıktı.

“Teşekkürler.” Güldüm.

“İki türlü de salla Lucy’yi!” dedi ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Ben de onu takip ettim. Sandaletlerimin kopçasını çözüp bacaklarımı titreterek şortumu indirirken, “Bunu yaptığımı inanamıyorum!” diye bağırdım.

Falezin kenarında iç çamaşırlarımızla durduk. “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Sanırım.”

Ve atladık.

Bir dakika sonra yüzeye çıktığımda kendimi o kadar enerji dolu hissediyordum ki saatlerce yüzebilirdim. Will kafasını sağa sola sallayıp kurt gibi uludu.

“Müthişti!” diye bağırdı.

Ben de gülüp uludum ve sonra ikimiz de gülerек uluduk. Deniz bedenlerimizi kamçılıyor ve güneş de gökyüzünde alçalıyordu. Daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Ve bunların hepsi... Will ileydi?

Emekleyerek sudan çıkıp kendimizi kuma atarken Will, “Bayağı güzel bir gün oldu,” dedi. İyi ki iç çamaşırlarım beyaz değildi ama aynı zamanda umurumda bile değildi. Yine de Will’in pürüzsüz, bronz tenini fark etmekten kendimi alamadım.

“Öyle oldu,” dedim gülerek yüzümdeki tuzlu suyu temizlerken. “Senin sayende.”

Will durdu. “Merak ediyorum da...”

“Neyi?” diye sordum. “Okulu daha sık asıp asamayacağımızı mı merak ediyorsun?”

Will hâlâ nefesini düzenlemeye çalışarak kıkırdadı ve kafasını kumlara uzattı. “Hayır. Sinirlenme.”

“Sinirlenmeyeceğim,” diye söz verdim.

“En başından beri bunu mu planlamıştı diye merak ediyorum.”

Gülüşüm kayboldu ve kumu eşelemeye başladım. Bunu berbat etmesini istemiyordum. Lucy Keating’i düşünmenin; yargımı, hislerimi ve mutluluğumu gölgelemesine izin vermiyecektim. Sonuçta bugünün amacı da buydu.

Will, “Sen ne düşünüyorsun?” diyerek ısrar etti.

“Bugün güzel bir gündü, Will,” dedim. “Bunu bozma.”

Will gökyüzüne bakarak başıyla onayladı. “Tamam, Annabelle.”

Bir an ona baktım ve sonra yavaşça yanına uzanıp başımı göğsüne yasladım.

“Sakıncası var mı?” diye sordum, iri, sıcak Will kolunu omzuma atıp da elini nazıkçe saçlarıma koyana kadar hâlâ çekiniyordum.

Bu Benim Dünyam

“Sakıncası yok,” dedi yumuşak bir sesle. Yavaşça uykuya dalarken eliyle saçlarını tarıyordu.

BUNU GÖRMEK ZORUNDA KALDIĞIN İÇİN ÜZGÜNÜM

Ertesi gece kafamı annemlerin yatak odasına uzattım ve annemi Palladio adında İtalyan mimar hakkındaki bir kitabı okurken buldum.

Kitabın kapağını işaret ederek, “Bu adamı seversin,” dedi. “Bütün işi gücü simetri ve sadelik.”

Yatağa çıkıp yanına kıvrılırken, “Bunu senden öğrendim,” dedim.

“Bir nevi. Simetriden hoşlanırım ama bunda her zaman iyi değilim. Benim simetri sevgimi ve babanın keskinliğini almışsın. Bu şekilde mükemmel çocuğu yapmış olduk.”

İrkildim ve tavana baktım.

Kitabı kapatıp yanına koyarken, “Ne oldu?” dedi.

“Son zamanlarda kendimi o kadar da mükemmel hissetmiyorum. Son zamanlarda, kendimi bir nevi kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Sanki ipin ucunu bir yerde kaçırmışım ve toparlayamıyorum.”

“Sen, tanıdığım en kontrollü insansın.”

“Sorunun bir kısmı da bu zaten. Artık böyle olmayı gerçekten istemiyorum. Ama hep aşırı yönlere gidiyorum. Sadece kendimi bulmak istiyorum.”

“Bazen kendini bulmak için hakikaten korkutucu şeyler yapman gerekebilir.” Bir elini, desteklemek için başının arkasına götürdü.

“Dün okulu astım ve Malibu’da falezden okyanusa atladım. Bu korkutucu sayılır mı?” diye sordum. “Ama hâlâ kafamın karışık olduğunu hissediyorum.”

Muhtemelen çoğu anne ceza verirdi ama annem sadece başıyla onayladı. “Bunu kiminle yaptın?” diye sordu. “Elliot’la mı?”

Kafamı salladım. “Will’le.”

“Şaşırdım. Will erkek arkadaşın mı?”

“Sadece arkadaşım. Sanırım.”

“Elliot ve Sam’in bu geceki konserlerine gidecek misin?”

Tereddütle, “Henüz karar vermedim...” dedim.

“Şimdi Clara da geri döndüğü için mi?” Burnunu kırıştırdı.

Her şeyi ne kadar iyi anladığından rahatsız olarak anneme bir bakış attım. Tek söylediğim, “Evet!” oldu. Sonra ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

“Ne düşündüğümü biliyor musun AB? Her şeyin zamanla değiştiğini düşünüyorum. İnsanlar değişir. Sırada ne olduğunu bilmiyorsun. En iyi seni ve seni en iyi sen yapan insanı bulmak için elinden geleni yapman gerektiğini düşünüyorum. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Baban ve ben birbirimiz için öyleydik, bir süre. Ama artık öyle olmayabiliriz ve çözmeye çalıştığımız şey de bu.”

Kapının eşiğinde durup dinlemeye devam ettim.

“Ama aynı zamanda, on yedi yaşında olduğumu ve o kişiyi bulman gerekmeden önce önünde daha çok uzun zaman olduğumu da düşünüyorum. Şu anda hayatını yaşamaya, büyümeye odaklanman lazım. Çoğu zaman hatalar yaptıkça büyürsün. Bu hatalardan, falezden atlamayı dışında bırakarak söylüyorum, biraz daha yapabilirsin.”

Geri dönüp yatağa doğru yürüdüm ve annemi yanağından öptüm. “Teşekkürler anne,” dedim. “Bu çok mantıklı.”

Tam doğrulmuştum ki ayakucundaki battaniyenin kıpırdadığını fark ettim.

“Yoksa o?” diye başladım.

Birkaç saniye içinde Napolyon kafasını çıkardı.

Annem, “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedi.

“Hepimizden nefret ettiğini sanıyordum?”

Annem, “Dediğim gibi, herkes değişime açıktır,” diyerek omuz silkti. “Napolyon bile. Ayaklarımın dibindeki battaniyenin altına girmeyi seviyor.”

Little Boots LA’nın batısındaki canlı müzik dinleyebileceğiniz az sayıdaki nezih yerlerden biriydi. Küçük bir yerd ve kimin çaldığına bağlı olarak boğucu olabiliyordu, ki bu da Elliot ve Clara’nın performanslarını görmek için buraya gelmemi daha da zorlaştırıyordu. Ne şanslıyım ki yanımda Ava ve Navid vardı.

Navid gözlüklerini düzeltip mutlulukla etrafına bakınırken,

“Burası güzelmış,” dedi. “Bana, bin dokuz yüz yirmilerde falan gizlice içki satılan yerleri hatırlattı.”

Navid’in bakmadığı bir an Ava’ya, “Çıktığın en şapşal insan,” diye fısıldadım. Ava sırtıttı ve sersem sersem kolunu Navid’in beline doladı. O da karşılık olarak güldü ve eğilerek Ava’yı kafasından öptü.

Navid, “E, bu insanları nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

Ava, “Elektrogitar çalan Annabelle’in abisi ve davulcu da...” diye başladı.

“Hiç kimse!” diyerek sözünü kestim.

Navid, Ava’ya bir bakış atıp, “Demek birisi,” deyince, Ava omuz silkti. Navid, “Will’le çıktığını sanıyordum?” diye sordu.

“Ne yaptığımı bilmiyorum,” diye mırıldandım ve aynı anda ışıklar karardı, Look at Me, Look at Me sahneye çıktı.

Sam gitarını kafasının üzerinden geçirirken etrafına gerçek anlamda mutluluk saçıyordu. Lenny basgitarını alıp amfisini ayarlamak için birkaç tele dokundu ve Clara da mikrofona yanaştı. Mükemmel bir retro elbise giymişti, saçlarının altları aşağıya doğru uzanırken üstleri kafasının etrafında örgü halinde toplanmıştı.

Onun da tam arkasında, ciddi ve odaklanmış bir yüzle davulların arkasında oturabilmek için tabureyi kaydıran Elliot vardı.

Elliot kalabalığa doğru bakınca tam bana bakıyormuş gibi hissettim. Gülümseyince ürperdim. Sonra kollarını başının yukarısına doğru kaldırıp bagetleri birbirine vururken saymaya başladı: 1-2-3.

Garajdaki onca prova karşılığını gösteriyor olmalıydı çünkü

hatasız çalıyorlardı. Herkesin, hatta Clara'nın bile zamanlaması mükemmel derecede uyumluydu. Neredeyse o orada değilmiş ya da orada olan o değilmiş gibi davranabilecektim; sanki ona karşı hislerim olan bir çocuğu ve gerçek anlamda mükemmel bir ahenkle yeniden bir araya geldiği eski kız arkadaşını değil de sadece Little Boots'ta sahneye çıkan harika bir grubu izliyor-muş gibi.

Son şarkıya, Clara mikrofonu alana kadar.

“Birçoğunuz bunu bilmiyor ama bir süreliğine buradan uzaklara gitmiştim.” Yumuşak sesle şarkı söyler gibi, pürüzsüz bir sesle konuşuyordu. “Düşünmem gereken şeyler vardı. Ama gelgit sizi uzaklaştırdığında her zaman geri getirir.”

Kalabalıktan ıslıklar yükseldi ve Ava'yla ben birbirimize baktık. Ava, “Bunu Folgers Coffee reklamından aldığına eminim,” deyince ben de kahkahayla güldüm.

Clara kızardı ve kafasının arkasındaki saçlarını salladı. “Her neyse, bunu geri döndüğüm zaman yazdım.” Arkasını dönüp kendisini kuşkuyla izleyen Elliot'a baktı. “Umarım beğenirsiniz.”

Ritim yavaşladı ve Clara mikrofona sanki onu baştan çıkar-mak istiyormuş gibi yaklaştı.

öllerden geçtim, tüm memleketi gezdim
Eline tutunmak için uzanmaya çalıştım
Daha fazlasını arıyor olduğumu düşündüm
Ama bir şekilde kendimi yeniden kapıda buldum

Yavaş bir tempoda davul çalarken, seyircilere bakan,

bakmadığı tek yer Clara olan Elliot'ın yüzündeki ifade anlaşılır değildi. Muhtemelen orada olduğum için kendini garip hissettiğindendi.

Ve Clara devam ediyordu.

Tekrar kollarındayım, beni sıkıca tut
Bana beni sevdiğini söyle, sana iyi davranacağım
Aradığım sensin, benim için her zaman
Mükemmel, ah, mükemmel,
öylesine mükemmel olacaksın.

Kendimi kötü hissettim ve bunun üzerine doğru düzgün düşünemedim kendimi kapıya doğru giderken buldum. Sıradaki kıtada ne dediğini duymak istemiyordum. Mükemmel aşkla ilgili neleri ifşa edeceğini duymak istemiyordum. Bu gece buraya neden gelmişim? Bunun olacağını bilmeliydim.

Ava beni dışarıda buldu, yüzünde acıyan bir ifade vardı.

“Navid nerede?” diye sordum. Gözlerim gökyüzüne bakarken kafam binanın yan cephesine dayanmıştı.

“Biraz zamana ihtiyacımız olduğunu anlayabildi,” dedi ve bir omzunu duvara yaslayıp bana baktı. “Ondan gerçekten hoşlanıyorsun.”

Ava'ya baktım. “Yani?”

“Bunu kabul etmek neden bu kadar zor?”

“Çünkü Clara'yla birlikte.”

“Bunu yapma, Clara'yla birlikte mi değil mi bilmiyorsun bile.”

“Çünkü Elliot beni deli ediyor!” diye söyleyiverdim.

“Benim için tamamen yanlış biri. Will gibi biriyle olmalıyım.

Zamanında gelen ve yanında olmak istermiş gibi davranan biriyle. Beni Elliot'ın incitebileceği gibi incitmeyecek biriyle.”

“Ama Annabelle, ben de zamanında gelmiyorum. Dağınık biriyim. Ve Navid yine de benden hoşlanıyor.”

“Ama Navid sana bütün kalbiyle güvenebilir.”

Ava kaşlarını çatı. “Sen niye bütün kalbinle Elliot’a güvenemeyeceğini düşünüyorsun?”

“Çünkü Elliot hiçbir şey hakkında emin olamıyorken benim hakkımda nasıl emin olabilir?”

Ava kafasını yavaşça sallayarak onayladı. “Anladım. Senin korktuğun bu. Ona âşık olabileceğinden, gerçekten âşık olabileceğinden korkuyorsun ve kendini güvende hissetmiyorsun.”

Ayaklarına baktım. “Zaten fark etmiyor. Onun Clara’sı var.”

“Clara’sı yok,” dedi Ava. “Beni dinle, ben tek boyutlu yardımcı karakterim ve daha iyi biliyorum. Bence aptalca davranıyorsun.”

Ava içeriye geri dönmek için kapıyı açtığı anda Elliot kapıdan çıktı. Bir an nefesim kesildi.

“Hey!” dedi.

Ava, “Ah!” dedi. “Ben sadece... Yaptığınız...” Yanından geçerken eliyle tebrik edercesine Elliot’ın omzuna vurdu, sonra ağzı açık bir şekilde dönüp bana baktı, kapı kapanırken hâlâ kıkırdıyordu.

“Ben de gitmek üzereydim,” dedim.

“Annabelle,” diye başladı. Kapı açıldı ve Elliot’ı kesen bir grup kız dışarı çıktı.

“Görünüşe göre seni bekleyen insanlar var,” dedim ve döndüm ama Elliot kolumdan yakaladı.

“Dur!” dedi. “Beni çıldırtıyorsun. Kumsalda olanlar için bana hâlâ bu kadar kızgın mısın?”

Ona baktığımda ağlamak istedim. Eğer gerçekten sormalıydıysa, onun için aslında ne kadar önemsiz olduğunu gösteriyordu. Konuşmaktan o kadar çok korkuyordum ki hiçbir şey söylemedim.

“Annabelle. Dinle, kavga ettik. Bu, her şeyin bitmesi gerektiği anlamına gelmez. Kavgalar, üzerinde konuşulması ve aşılması gereken şeylerdir. Ama bana izin vermiyorsun. Bundan fazlasıysa başka tabii. Olan her şeyden dolayı pişmansan başka tabii. Ve eğer durum buysa, iyi. Berbat bir şey ama kaldırabilirim. Sadece yabancı olma tamam mı? Sen yoksan bu hayatı sevmiyorum.”

Kapı tekrar açıldı ve Clara kafasını uzattı.

“Kaşınması gereken bir yara olduğumu söylemiştin,” demeyi başılabildim.

Kapı tekrar kapanırken, Clara, “E?” diye seslendi.

“Sinirliydim.” Elliot hayatı boyunca hiç bu kadar ciddi görünmemişti. “Ve... hatalıydım. Çok üzgünüm Annabelle.”

Kapı tekrar açıldı ve birkaç kişi sokağa çıktı.

“Senin için öyle miydi?” diye sordu. “Kaşınan bir yara?”

Tam ağzımı açmak üzereydim ki tanımadığım biri Elliot’ın omzuna dokundu. Bizden yaşlı bir adamdı, kareli gömleğin üzerine deri ceket, altına siyah kot giymiş otuzlu yaşlarında biriydi.

“Elliot, hey. Harika konserdi adamım,” diye başladı adam.

Elliot adama bakmadan, “Teşekkürler!” diye yanıtladı, hâlâ benim cevabımı beklüyordu.

“Zamanın var mı?” diye sordu adam.

Elliot, “Sadece bir dakika,” dedi, hâlâ bana bakıyordu.

“Tabii ki, benim hatam,” diyen adam geri çekildi. “Bu arada ben Jay Jermaine. Sadece büyük bir hayranın olduğumu söylemek istemiştım.”

Elliot’ın kafası hızla döndü. “JJ Jermaine? KCRW’den JJ Jermaine mi?” diye sordu.

Jay sıırttı. “Dediğim gibi, büyük hayranınıım. Bir saniyen olduğunda seninle konuşmayı çok isterim.”

Elliot, “Senin radyo programın benim bütün hayatım,” diye fısıldadı.

JJ içten bir şekilde kahkaha attı. “Bak, meşgul olduğunu görebiliyorum ama seninle konuşmak istiyorum çünkü gişe rekorları kıracak yeni bir filmin müziklerini yapmam için bir anlaşma imzaladım. Şu yazarın, Lucy Keating’in, duydun mu bilmiyorum ama Denizin Karşısı kitabı sinemaya çekiliyor ve gerçekten özgün bir şeyler arıyorlar. Ben de en azından iki şarkı için siz çocukların doğru seçim olacağınızı düşündüm.”

Elliot çaresizce dönüp bana baktı ama şu an kızdığım o değildi. Lucy idi.

YETERİNCE EĞLENMEDİNİZ Mİ?

Şu ana kadar, Lucy Keating'le olan ilişkiyi karışık olarak adlandırmak haksız sayılmaz diye düşünüyordum. Hayatıma burnunu soktuğu için ona gerçekten de kızgındım ama ondan bütün benliğimle nefret etmiyordum.

Oysa şimdi, ona, yaptıklarının bedelini ödetecektim.

Nasıl bir hastalıklı kişi mükemmel şekilde mutlu bir genç kızın hayatını manipüle eder ve kendi profesyonel kazancı için darmadağın ederdi? Bana mutluluk vermek istiyordu ama bütün yaptığı bana acı çektirmektir. Kaos üstüne kaos yaratıp beni darmadağın ediyor ve bütün bunlar ne için? Sadece kendi hikâyesini güzelleştirmek için mi?

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve bütün itirazlarına rağmen aldığım Sam'in arabasındaydım ve evinin önünde Will'in dışarıya çıkmasını bekliyordum. On beş dakika önce ona mesaj atıp görüşmek istemiştım ve şimdi onu beklerken şu anda kulüpte neler olabileceğini aklımdan geçiriyordum. Elliot'ın çevresi

kadınlarla çevriliydi ve Clara kendi bedenini onunkinin üzerine sermişti. Elliot ona muhtemelen zor erkeği oynuyordu ama Lucy'nin filmine iki şarkı yapacakları için mutluydular. Belki de tebrik etmek için Elliot'a sarılacaktı ve bu tebrik sarılması bir andan daha uzun sürecekti. Ve ayrılırlarken, kafaları dumanlı ve bira yüklü, birbirlerine bakacaklardı...

Belki de her şeye rağmen yaratıcı yazarlıkta çok da kötü değilim, diye düşündüm kendi kendime ve öne eğilerek kafamı direksiyona yasladım. Olay şuydu ki Lucy Keating etrafta olduğu sürece, her zaman bir baget ya da bir Clara, bir A & R¹⁰ elemanı ve de bozulan bir araba olacaktı. Buna kökten bir son verecektim ve hiç kimse önümde duramayacaktı.

Kapım açılıp da Will'in tapınılacak yüzü belirdiğinde, "Bu hatunun işi bitti!" dedim. Harap bir vaziyette görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. İçeriye gelirken gözlerini ovuşturuyordu.

"Bir maceraya gidiyoruz," dedim.

"Ah, öyle mi? Nereye?" diye sordu.

"Bu Lucy Keating olayını kökünden halletmek için olayın merkezine gidiyoruz. Onu görmeye gidiyoruz. Çünkü kendi hikâyelerimizi değiştirmeye ne kadar çok uğraşırsak uğraşalım, kaç tane falezden atlarsak atlayalım ya da kaç kez banyolarda konuşursak konuşalım bunu düzeltebilecek sadece tek bir kişi var."

"Bunu sevdim!" dedi. "Ama gerçekten hemen şimdi gitmek zorunda mıyız?"

10 Ç. N. A & R: Açılımlı artists and repertoire. Plak şirketlerine bağlı çalışan, sürekli yeni müzisyenleri, demoları dinleyerek, gerektiğinde bar performanslarını izleyerek içlerinde iş yapabilecek, tabiri caizse "patlayacak" olanları seçen kimse.

“Şimdi gitmek zorundayız. Uyuyor olma ihtimali var ve eğer uyuyorsa geldiğimizi bilemez.”

Will, “Dâhiyane!” diyerek nefesini verdi. “Önce kahve alabilir miyiz?”

Will kahve alabilsin diye, bütün gece açık olan restoranda durunca ben de kendime bir milkshake aldım. Saat bir olabilirdi ama adrenalinim öyle yüksekti ki başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Sonunda bunu çözebilecektik, bunu hissedebiliyordum.

Arabaya geri döndüğümüzde Will, “O zaman, sadece son bir soru daha,” dedi. “Küçük bir detay, gerçekten.”

“Neymiş?” dedim ve çikolatalı güzellikten son bir yudum aldım ve bardağımı bardaklığa yerleştirdim. Kendimi dondurmayla çalışan bir süper kahraman gibi hissediyordum.

“Oraya tam olarak nasıl gitmeyi planlıyoruz? Epstein’a Lucy’nin adresini mi sordun?”

Kafamı salladım. “Bunun için zaman yoktu ve onun bir şekilde bunu öğrenmesini istemedim.”

“O zaman...”

“O zaman, sadece hissedeceğim.”

“Annabelle Burns, yeryüzünün en pratik insanı, daha önce hiç gitmediği bir yere gitmek için hislerini kullanacak...” Will buna inanmadığını saklamaya çalışmıyordu.

“Bizi o yarattı Will. Onun ana karakteriyim. Sen de onun kalbini deli gibi attıran erkeksin. Bunu kemiklerimde hissedebiliyorum. Sana sokağı ya da numarayı söyleyemem ama burada.” Kafamı işaret ettim. “Sadece içgüdülerimi takip etmeliyim.”

“Tamam, sana güveniyorum, sanırım. Sabah dokuzdaki matema-tik dersi için okula yetiştığım sürece sorun yok.”

Göz kırptım. “Kötü çocuk olmak için hâlâ çok çalışıyorsun değil mi?” diye sordum ve kontağı çalıştırdım.

Will kahvesinden bir yudum alırken omuz silkti. “Lucy beni nasıl yaptıysa öyleyim.”

Yollar sabahın bu erken saatlerinde LA standartlarına göre bir mu-cize sayılacak şekilde güzel ve temizdi ve aslında benim nereye doğru gittiğime dair genel bir fikrim vardı. Laurel Kanyonu’nun orada bir yerlerde Lucy bizi bekliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Her şey plana göre işliyordu.

Ama sonra, Sunset Bulvarı’nda sağa dönmek için tam yeşil ışığın yanmasını beklerken yeşil yerine sarı yandı.

“Tuhaf,” dedim. “Işıklar kırmızı olduktan sonra sarıya dönmezler.”

“Bozulmuş olmalı. Sen yine de sürmeye devam et ama yavaş ol. Yeşilden sonra gelmemiş olsa bile hâlâ dikkatle devam et ve hem bura-larda kimse de yok zaten.”

Ama tam arabayı ilerletecektim ki ışık yine değişti. Bu defa mavi olmuştu.

Ben arabayı tamamen durdurduğumda Will, “Neler oluyor?” dedi. “Mavi, trafik lambalarında olan bir renk bile değil.”

Sonra, mavi birden mora dönüştü. Ve ondan da sonra, buz pa-teni pistindeki bir ışık gösterileri gibi gökkuşağının bütün renklerinde yanıp sönmeye başladı. İkimiz de bir an kalakaldık.

“Uyandı!” dedim. Will başını ellerinin arasına aldı. “Ve bize iş kence yapıyor.”

Will kararlılıkla bakarak, “Tamam, umurumda değil!” dedi. “Bunu bize yapıyor çünkü ikimiz de kurallara uyuyoruz. Çok renkli bir trafik lambasının karşısında bekleyip yeşil yanmadığı için de ilerlemeyecek yegâne iki kişi olduğumuzu biliyor. Ona yanıldığını kanıtla, Annabelle.”

Tereddüt ettim.

“Annabelle!” Will beni zorluyordu. “Bunu yapabilirsin.”

Ve yaptım da, tekno ışıklarının altında Will’in alkışlarıyla Melrose’a doğru sağa döndüm.

Will’e, “Ama bunun ne demek olduğunu biliyorsun,” dedim.

“Ne?” diye sordu, aniden yine gerilmişti.

“Buradan sonrası gerçekten daha da zor olacak.”

İşte Lucy bundan emin olmamızı sağladı. LA’in etrafında dolanıp durduğumuz dört imkânsız saat geçirdik; durduk yere ortaya çıkan inşaat işçilerinden tutun da doğru yazıyı yazmasını bırakın doğru şekilde bile olmayan sokak işaretlerine kadar her şekilde bizi engellemeye çalıştı. Pembe bir dur işaretinde tam olarak MERHABA yazıyordu ve yan yol yazması gereken bir başkasında da YETERİNCE EĞLENMEDİNİZ Mİ?

En nihayetinde, Hollywood Hills’e çıkmak için Crescent Heights Bulvarı’na girdiğimiz cadde orada değildi.

Demek istediğim, gerçekten de ortada yol yoktu.

“Tamam, hayır!” dedim. “Bu saçmalık. Los Angeles’taki coğrafyayı, tarihi simgeleri öylece ortadan kaldıramaz. Öyle bir yazar değil. Kendi hikâyesine bunu yapmayacaktır.”

Sanki Lucy bir yerlerde benimle inadına hemfikir olmuş gibi solumdaki tuğla duvar kayboldu ve kanyonlara kadar uzanan Crescent Heights, olması gereken yerde ortaya çıktı.

On dakika sonra, görebileceğimiz en uzun gündoğumunda Will’le beraber arabayla ilerledik. Kendimi yorgun hissedince direksiyonu o devralmıştı. Üzerimizdeki gökyüzü şimdi yirmi dakikadır koyu pembeydi.

Yolcu koltuğunda otururken, “Bize yağ çekmeye çalışıyor,” dedim. “Sahneyi romantikleştiriyor.”

Will yüzünde sakın bir ifadeyle sürmeye devam etti. Diğer arabaların arasında ustaca zik zak çizerken, arabayı güzel, sorunsuz bir şekilde kullanıyordu; hiç dur kalk yapmıyordu. “Şikâyet etmiyorum,” dedi. “Harika.”

“Çoğu kişi LA’daki günbatımlarının o kadar güzel olmasının sebebinin hava kirliliği olduğunu düşünüyor,” dedim. “Ama aslında durum öyle değil.”

Will sağa dönüp Fountain Caddesi’ne girerken, “Anlat,” dedi.

“Tamam, güneş yüksekte olduğu zaman bütün dalga boylarını eşit görürüz; kırmızı, turuncu, sarı, mavi, menekşe rengi. Ama güneş gökyüzünde hareket ettikçe, aslında uzaklaşmış da olduğundan atmosfer mavi ve menekşe rengi dalga boylarını daha çok dağıtır ve böylece biz de kırmızı, turuncu ve sarıyı daha fazla görürüz.”

Will’e bakınca, beni dikkatle dinlediğini anlayabiliyordum. Onun bu olayını seviyordum. Sıkılmış ve şimdiden yapacak başka bir şey arıyor değildi. Bilmek istiyordu.

“Herneyse, günbatımlarında Güneş Dünya’dan en uzakta olduğu zamandadır. Mavi ve menekşe rengi neredeyse tamamen dağılır ve yerlerini daha sıcak tonlara bırakır.”

“Peki, bunun hava kirliliğiyle olan ilgisi ne?” diye sordu.

“Kirliliğindeki gazların, kısa dalga boylarını daha da fazla kırdığını ve daha pembe günbatımlarına bunun neden olduğunu düşünüyorlar. Gerçek ise, bütün doğal gazlar dalga boylarını dağıtsa da insan yapımı olan bütün gazlar her şeyi engeller. Yani gördüğün bu sıcak tonların bizim yaptığımız hiçbir şeyle alakası yok.”

Will hiçbir şey söylemeyince, acaba direksiyonda uyuya mı kaldı diye endişelenerek tekrar ona baktım. Uyumak yerine gülmüsyordu.

“İneğin tekiyim,” diyerek kabullendim.

“Harikasin!” dedi ve elini uzatarak boynumun başladığı yere koydu. Onun dokunuşuyla gerilince, elini geri çekti.

Will içini çekti. “Annabelle...”

Ama ön paneldeki benzin ışığı yanınca dikkati dağıldı. Gözlerini devirdi. “Bunu üç saat önce doldurmuştun. Ancak sekiz litre kullanmışsındır.”

İnledim ve gökyüzüne bağırarak için camı indirdim. “Elinden gelenin en kötüsünü yap! Bizi durduramazsın!” Sağımdaki, altın rengi Mercedes’te olan iki küçük yaşlı kadın bana baktı.

Bir tanesi, “İyi şanslar, canım!” diye seslendi. “Tanrı’yla yıllardır konuşuyorum. Henüz dinlediğini görmedim.”

Gözlerimi iri iri açarak, camı tekrar kaldırdığımda hem ben hem de Will gülmeye başladık.

“Biliyorsun ki haklı. Lucy Keating sanki Tanrı’yımış gibi davranıyor,” diye itiraf ettim.

“Tanrı’yı oynuyor,” dedi Will. “Bu sen değilsin, hepsini o yapıyor.”

Benzin istasyonu bulunca, kendimize birkaç simit almak için oradaki markete gitmeye karar verdim. Geri dönerken, tam tamamen bomboş olan sokaktan karşıdan karşıya geçiyordum ki Will’in bana seslendiğini duydum ve hiç yoktan ortaya çıkan bir mobiletin beni yere sermeye hazır bir şekilde son hızla geldiğini gördüm. Ben ne olduğunu anlayamadan Will beni çekti ve sıkıca göğsüne bastırdı.

Yavaşça ona baktım, sıcaklığı ve kokusu bir çeşit uyuşturucuymuş gibi beni sarıyordu.

Kısık bir sesle, “İyi misin?” diye sordu ama ben geri çekildim.

Ona, enfes gözlerine bakmadan, “Yola çıkmamız gerek,” diyerek arabaya bindim.

Batı Hollywood’un pitoresk¹¹ sokaklarında bir süre sessizce ilerledik. Aniden, klima çalışıyor olmasına rağmen, arabanın içi akıl almaz derecede soğudu. Titredim.

Will kazağını başından çıkarırken, “Kazağımı ister misin?” diye sordu. Kazağa sanki alevler içindeymiş gibi baktım.

“Ne?” diye sordu.

“Alamam,” dedim.

“Neden? Sadece kazak, Annabelle, evlilik yüzüğü değil.”

Bir an camdan dışarıya baktım.

11 Ç. N. Pitoresk: Göz alıcı, resimsi, durumu, görünüşü tablo konusu olmaya değercek güzellikte, resim konusu olmaya müsait olan.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Fazla güzel kokuyor!”

Yolcu koltuğunda oturan Will’in güldüğünü duydum. “Ah, haydi ama!” dedi.

Döndüm ve buz gibi bir yüzle ona baktım. “Ciddiyim Will. Sanki bir çeşit uyuşturucu gibi bir şey. Afyon gibi. Eğer o şeyi giyersem bayılırım.”

“Kapa çeneni ve giy şunu Annabelle!”

Sesinin tonuyla şaşırdığım ve donarak ölmek üzere olduğum için aldım. Haklıydım da. Kokusu göğsümden aşağıya sızıyordu. Kokusu, Will’in omuzlarını düşünmeme neden oluyordu.

“Daha önce bana karşı hiç bu kadar sert olmamıştın,” dedim.

“Belki sana karşı en iyi davranışlarımı sergiliyorumdur. Belki dünyanın en iyi adamı değilimdir.”

Bir süre sessizce oturduk. Sonra, “Evet öylesin,” dedim.

“Eh, her zaman öyle olmak istemiyorum,” dedi sessizce.

“Nasıl böyle söylersin?”

“Her zaman mükemmel olmak istemiyorum.” Omuz silkti.

“Daha önce içine etmeye çalıştım, biliyorsun. Sınava çalışmam ama bir şekilde bütün cevapları biliyorumdur. Evden gizlice kaçardım ama kimse fark etmez bile. Elliot’ın kullandıkları gibi havalı, eski bir araba almaya çalıştım, benimki gibi ekonomik, hibrit olmayan bir araba ama kimse bana satmadı. Bazen yalan söylemek ya da hile yapmak istiyorum; bazen futbol oynarken öküzlük yaptığı için herifin birinin suratını yumruklamak istiyorum. Ama yapmaya yeltendiğim zaman sadece... yapamıyorum.”

“Will, sanırım bunun büyük bir anlamı var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Daha isyankâr olmayı istemen ya da denemen yeni bir şey değil,” dedim ve küçük garip Napolyon’un bile değişime açık olduğunu düşünmeden edemedim. “Ama bence bu, bu şekilde kabul edebileceğin bir şey demek oluyor. Bunu ikimiz de yapabiliriz. Bence bu bir şansımız olduğu anlamına geliyor. Hikâyelerimizi kendi kontrolümüze almak için bir şans. Her şeyi olduğu gibi kabul edemeyiz.”

“Gerçekten de haklı olmanı umuyorum. Sonsuza kadar bu şekilde yaşamak istemiyorum.”

Aniden kazağının altında yanmaya, kazak sanki bir tonmuş gibi hissetmeye başladım. Çıkarmaya yeltendim ama bana altı beden büyük olmasına rağmen kafamda sıkıştı.

“Hım, yardım eder misin?” diye yalvardım, sesim kazağın altında boğulmuştu.

Kazağın diğer tarafından Will’in kahkahasını duydum ve kazak kafamdan çıkmaya başladı. Ama sonra anlayamadığım bir sebeple, o dolanmaların ve çekişlerin arasında kazak diğer taraftan da Will’in kafasına sıkışmıştı. Ve işte oradaydık, Laurel Kanyonu’nda bir dur işaretinde kapana kısılmıştık, yıldızlar tepemizde ışıldıyordu, puslu arka yollar diğer taraftaydı ve Will’in yüzü benimkinden beş santim uzaktaydı.

Sessizce, “Bunu o yapıyor!” dedim.

Boğuk bir sesle, “Umurumda değil,” dedi. Bana doğru eğilince nefesini içime çektim ve bunun ne kadar kolay olacağını düşündüm, sadece bir an için. Bir anlama gelmek zorunda değildi. Sadece bir öpücük olabilirdi.

Ama sonra Elliot’ı düşündüm. Little Boots’un dışında

söylediklerini. Bunun beni nasıl daha fazlasıymışım gibi hissettirdiğini düşündüm ve hızla kafamı çıkardım.

“Sanırım az ileride sağda,” dedim. Sonunda Will, tek söz etmeden arabayı yola çıkardı.

HER ŞEYİ DEĞİŞTİRİR MİYDİN?

Laurel Canyon Bulvarı 150 numara köşede büyük, ahşap bir bahçe kapısının ardındaydı. Zili çaldık ama kimse cevap vermedi.

Will kapının yukarısından içeriyi görebilmek için birkaç kez zıpladı. “Garaj yolunda bir araba var,” dedi. “Evde, sadece bizi görmezden geliyor.”

Yılgınlıkla çitlere yaslandığımda yukarıdaki bir şey gözüme çarptı.

“Yıldızlar ne zaman çıktı?” diye sordum. “Saat sabahın onu falan olmalı, değil mi?”

“Yine bizimle uğraşiyor. Bunların ikimizi yakınlaştıracığını umuyor.” Bana yan yan baktı. Will Hale gibi, güzel, iyi ve harika birisini reddettiğim için delirmiş olmam gerektiğini düşündüm. Ama görünen oydu ki aşk böyle işlemiyordu.

“Sadece bana mı öyle geliyor yoksa yıldızlar çok mu parlak?” diye sordum.

Will de yukarı bakarak, “Haklısın, Noel ağacı süslemeleri gibi parlıyor burası,” dedi ve bunu derken yıldız kayd.

İkimiz birden, “Şunu gördün mü?” diye sorduk birbirimize. Sonra da güldük.

Will mini klavyeyi inceledi. “Keşke şifreyi bilseydik,” dedi. “O zaman Lucy’nin başka şansı kalmazdı.”

Düşündüm. Telefonumdan Lucy’nin Wikipedia’daki sayfasına bakarak, “Doğumgününe dene; 10 Ekim,” dedim.

“Bir-sıfır-bir-sıfır. Olmadı.”

“Doğduğu yılı dene, bin dokuz yüz seksen dört.”

Will tekrar birkaç tuşa bastıktan sonra, “Maalesef!” dedi.

“MORTY’yi dene, ilk köpeğinin adıymış.”

Onu da denedikten sonra, “Aradığımız Morty de değil,” dedi.

Bir an düşündüm. “MUTLU’yu dene.”

Will bana komik komik baktı ama yine de tuşladı ve kapı sihirliymiş gibi açıldı ama yalnızca bir başka çiti gözler önüne serdi.

“Ah, haydi be! Saçmalık!” diye bağırdım. “Çocukluk ediyorsun!”

İlk başta hiçbir şey olmadı ama sonra sanki Lucy bir kez daha işlerin çığırından çıktığını kabul etmiş gibi bu kapılar da isteksizce açıldı. Will’le ben birbirimize şaşırarak baktık ve bahçeye doğru yürüdük.

Will birden, “Bize zarar vermez, değil mi?” diye sordu.

“Asla. Hatırlamıyor musun? O zaman kitabı olmaz ve bu trajedi değil.”

Lucy’nin arazisine girer girmez her şey garipleşti. Arazinin

sağ tarafında, sanki ıskartaya çıkartılmışlar gibi bir sürü eski araba üst üste yığılmıştı. Her birini Elliot'ın babasının dükânından tanıyordum. Ama burada ne arıyorlardı? Arazinin diğer tarafında oraya ait olmayan Malibu tarzı bir falez vardı ve Lucy'nin evine daha yakından bakınca bazı yerleri benimkisine benziyordu ve Will'inkisine. Ve Cedar Spring'e.

Ön kapıya yaklaştığımızda kapı kendi kendine açıldı ve ses kaydedicisi her zamanki gibi elinde olan Mathilda Forsythe siyah evrak çantasını kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde aceleyle bahçeye çıktı. Beni gördüğüne şaşırmış gibi değildi; başıyla selam verdi ve bahçe kapısına doğru yürümeye devam etti.

“Bu kim?” diye sordu Will.

Mathilda'nın gidişini izlerken suratımdaki ifade kafamdaki karmaşıklığı yansıtıyordu. “Evimizi alma ihtimali olan kadın.”

Lucy Keating evinin kapısında belirlediğinde, Will, “Bu beklediğimden çok daha fazla garip,” diye mırıldanıyordu. Kot pantolonunun üzerine siyah kaşmir bir kazak giymişti ve yanında da derbeder kılıklı üç köpek vardı.

Bizi, “Annabelle, William,” diyerek hoş bir şekilde selamlayarak içeriye buyur etti. “Mathilda da tam kendi rolüyle ilgili konuşmaya gelmişti. Ona kitapta başka bir yer bulup bulamayacağım ile ilgili konuşmak istedi. Bunu düşüneceğimi söyledim. Bazı karakterler ne yapacaklarının söylenmesini severler.” Bir elini kalçasına koydu. Antrenin pürüzsüz meşe zemininde birkaç adım attık.

Lucy'nin oturma odasının diğer tarafında, dolabımın içindekilerden oluşuyormuş gibi duran bir yığının üzerindeki devasa camdan içeriye ışık doluyordu. Yığının üzerinde en sevdiğim

buz mavisi eteğimi görebiliyordum ve beyaz Vans marka ayak-kabılarım da koltuğun altında duruyordu.

“Elbiselerim sende ne arıyor?” diye sordum.

Lucy sabırsızca, “Dürüst olmak gerekirse, Annabelle, bütün bunları sana açıklamaktan yorulmaya başladım,” dedi. “Teslim tarihine çok az süre kaldı ve gecikmek üzereyim. Elbiselerin burada çünkü onları ben uydurdum, aynı seni uydurduğum gibi. Düşündüğüm her şey, aklımda olan her şey bu evde, etrafımda girdap oluşturuyor. İşler burada bu şekilde oluyor.”

Lucy gerçekten de son gördüğümünden daha stresli gözüküyordu. Şimdi yakından bakınca saçının yağlanmış ve gözaltlarında torbalar olduğunu görebiliyordum. Bundan biraz da olsa keyif aldım.

“Tamam, o zaman, kısa keseceğim,” dedim. “Bunu yapmaya bir son vermeni istiyoruz.”

Lucy kafasını yana yatırdı. “Ben de kısa keseceğim: Hayır!”

“Kulaklarımdan duman çıktığını yazar mısınız?” dedim. “Çünkü kesinlikle öyle hissediyorum.”

Lucy kıkırdadı. “Bir şekilde benim yarattığımdan daha komiksin. İçimde böyle bir şey olduğundan haberim yoktu.”

Bu beni daha da kudurttu.

“Gördün mü?” diye mırıldandı Will. “Tam anlamıyla Tanrı kompleksi.”

Lucy gözlerini devirdi.

“Will ve ben, ikimiz de hayatlarımızı geri istediğimiz için buradayız. Bu, hayatımda bir parçası olduğum en ürpertici, en işe yaramaz şey ve kendinden utanmalısın. Bunun bitmesini istiyoruz!”

Lucy, Will'e yalvaran gözlerle baktı. "İstediğin gerçekten bu mu Will? Benim bütün bunları yazmayı bırakmam?"

Will'in yüzünün rengi biraz soldu. Tek söylediği, "Bu hayatımın en tuhaf anı!" oldu.

Lucy, "Cevabın ne?" diyerek üstüne gitti ama sesinin tonu aynıydı.

"Annabelle'i istiyorum," diye itiraf etti.

Dişlerimi gıcırdattım. Will hiç yardımcı olmuyordu.

Lucy, "Eh, al işte!" dedi.

"Ama Annabelle'i istediğim için seçtiğimi bilmek istiyorum. Ve onun beni seçtiğini. Normal genç erkeklerin yaptığı şeyleri yapmak istiyorum. Bir yerlerime pirsing veya dövme yaptırdığım için başımın belaya girmesini istiyorum. Sınavdan kalmak istiyorum. Odamı darmadağınık bırakmak istiyorum ve mutfaktan döndüğümde sihirli bir şekilde tekrar düzenli olmamasını istiyorum."

Lucy kahkaha attı. "Siz ikiniz ağzınızdan çıkanın farkında mısınız? Hayatınız mükemmel. Öyle yaptım. Çok daha kötüleri olabilirdi, biliyorsunuz."

"Benim hayatım mükemmel değil," dedim. "Sadece aptal kitabındaki heyecanı arttırmak için annemle babamı ayırıyorsun ve ben kontrolden çıkıyorum. Bir dakika Elliot'tan hoşlanıyorum, bir sonrakinde Will'den. Bir tanesi bir an güzel bir şey yapıyor, bir an sonraysa cankurtaran kulesinde bana bağırıyor."

"Elliot." Nefesini verirken Lucy'nin burun delikleri genişledi. "Ana karakter bile olmaması gerekiyordu. Sadece Sam'in sinir bozucu arkadaşı olarak kalması gerekiyordu, evde olduğun zamanlar için bir komedi unsuru. Ama kendi sınırlarını zorlayıp durdu."

“Neden?” diye sordu Will.

“Çünkü onun için doğru erkek Elliot değil,” diye yanıtladı Lucy. “Sensin.”

Bu noktada Will’in gözleri irileşti.

“Nereden biliyorsun?” Neredeyse bağırımtım. Hayatım boyunca hiç bu kadar yanlış anlaşılmamıştım. Hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

“Çünkü biliyorum, güven bana,” dedi. “Senin erkeğin Elliot değil. Elliot daha kendi hayatını kontrol edemiyor. Elliot gibi bir karakter...” Lucy durdu ve iç çekti. “Annabelle, sadece kalbini kırarak.”

İşte bu beni bir an için durdurdu çünkü bu Lucy’nin söylediği ya da yaptığı, benim hayata bakışıma göre doğru olabilecek tek şeydi. Çünkü dürüst olursam, hep benim kalbimi kıracağına dair şüphelerim olmuştı.

Lucy bir adım daha yaklaştı. “Bana güven, Annabelle. Neden bahsettiğimi biliyorum. Bir zamanlar yanlış kişiyi seçmiş olan birisine güven. Elliot’la olan hikâyen iyi bitmiyor.”

Kalbim göğsümde sıkıştı ve bakışlarımı indirip ayakkabılarıma baktım. “Belki iyi biter,” diye denedim.

“Hayır.” Lucy kafasını salladı. “Kendini dinle. Sen bile böyle olacağını düşünmüyorsun ve ben de sana iyi olmayacağını söylüyorum. Sana hak ettiğin Mutlu Son’u vermeme izin ver.”

Lucy’nin arkasında, Napolyon’un mutfaktan çıktığını gördüm, bana baktı ve kanepeye sıçradı. Sea Salt Creamery dondurmacısının veranda ışıkları koridorda asılıydı. Malibu Country Mart’tan kuru pastalar kahve masasının üzerindeki tabaktaydı ve sanırım babamın sörf tahtası da buzdolabına yaslanmış duruyordu.

Lucy, "Aşk, zor olmak zorunda değil Annabelle," dedi.

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Sana, doğru sonu vermeme izin ver," dedi tekrar.

"Doğrunun ne olduğunu nasıl bilebiliyorsun?"

Hiç duraksamadan, "Çünkü seni ben yarattım," diye yanıtladı.

Will, "Tam anlamıyla Tanrı kompleksi," diye tekrarladı.

Lucy çileden çıkarak, "Ah, kes sesini Will!" dedi.

"Benim istediğim Elliot," dedim çünkü bunu istiyordum. Ta içimde bir yerlerde hissediyordum. Will'e döndüm. "Will gerçekten de mükemmelsin. Benim için, hatta herkes için. Benim var olmadığını düşündüğüm isteklerimin hepsisin cidden. Seninle birlikte olacak kız çok şanslı."

Will gülümsedi ama bu üzgün bir gülümsemeydi.

Sonra dikkatimi Lucy'ye verdim. "Elliot'ı seçmedim. Sadece kafama dank etti. Âşık olduğun insanları seçemezsin. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Benim için de seçemezsin."

Bütün arkadaşlarımla ve ailemin isimlerini masasının yukarısındaki beyaz tahtada görmeden önce Lucy'nin evinde etrafıma biraz daha bakındım. Bir zamanlar sadece kalemle yazılmış kelimeler olan bu isimler, benim için gerçek insanlardı. Hayatlarının bir anlamı vardı.

Annemle babamı düşündüm ve gözlerim yaşardı. "Ve bir şeylerin sadece bitmiş olması onların bir anlamı olmadığını göstermez. Bazen risk alman gerekir."

Lucy köpeğinin başını dalgın dalgın okşamaya devam ederken sessiz kaldı.

“Eğer yeniden başlama şansın olsaydı,” dedim. “Yapar mıydın?”

Lucy şüpheyle sordu: “Neye yeniden başlamak?”

“Edwin’le yeniden başlamak,” dedim.

Lucy bana keskin bir bakış attı. “Bunu nasıl öğrendin?”

“Önemli değil. Gerçekten farklı mı davranırdın? Sonunda ayrılacak olsanız da her şeyi geriye alır mıydın?”

Lucy köpeğini yere bıraktı ve kendi bedenini kollarıyla sıkıca sardı. Yumuşak bir sesle, “Onu kaybetmek hayatımın en acı verici deneyimiydi,” dedi.

“Ama her şeyi değiştirir miydin?” diye bastırdım.

Lucy yutkundu ama sonra bu durumdan kurtulmuş gibi göründü.

“Gitmeniz gerekiyor!” dedi. “Hemen!”

İnatla, “Kendi kararlarımızı vermemize izin vermen konusunda anlaşmadıkça ayrılmıyoruz,” dedim çünkü onu neredeyse yendiğimi düşünüyordum.

“İyi!” diye bağırdı. “Eğer istediğin buysa Annabelle, alacağın da bu olacak!” Kapıya doğru yürüdü ve bizim için açtı.

Will, “Bir dakika!” dedi. Gözlerinde endişe vardı.

“Güzel!” diye bağırarak karşılık verdim ve evden dışarıya çıktım.

Will, “Bekle!” diye uyardı.

“Madem istediğin bu Annabelle, senin hayatını yazmayı bırakacağım.” Omuz silkti ve kapıdan çıkışımızı seyretti.

Bahçe kapısına doğru beni takip eden Will, “Neden aniden bu kötü bir fikirmiş gibi görünmeye başladı?” dedi.

“Haydi, gidelim, Will!” dedim ve daha hızlı olması için

kolunu yakaladım. Ardımızdaki bahçenin duvarına dalgalar çarpıyordu.

Bahçe kapısı kapanmadan önce son duyduğum Lucy'nin, "Her şey gönlünce olsun!" diye bağırmasıydı.

ÇEKMECEDE

Eve dönüş yolunda; Laurel Kanyonu Bulvarı'ndan hızla aşağıya inip LA'in batı kesiminden geçerken sanki omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibiydi. Haftalardır, Lucy ortaya çıktığından beri, kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Önümdeki yolun temiz olduğunu hissediyordum. Sonunda kararlarımı kendim verecektim ve yoluma kimse çıkmayacaktı.

O yüzden Will'in tamamen sessiz olduğunu anlamam biraz uzun sürdü. Sadece önüne bakıyordu ama gözlerindeki ışık sönmüş, suratı ifadesizdi.

Venice Bulvarı'ndan benim sokağıma dönerken sonunda, "Üzgünüm Will," dedim. "Ama dediklerimde ciddiydim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Sanki pes etmiş gibi, "Aklımda senden daha iyisi yok," dedi. "Kendimi kötü hissediyorum. Sanki Alacakaranlık'taki kurtadam gibiyim."

Güldüm. "Alacakaranlık'ı mı okuyordun?"

“Araştırmamı yapmayacağımı mı düşünüyordun?” dedi. “Filmi seyrettim. İnsanlar o seri için gerçekten de o kadar çok çıldırdı mı? Bariz olan seçim Jacob’tu. Edward ise çok ciddiye.”

Gülmemeye çalışarak dilimi ısırđım.

“Ne?” Will suratını astı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Sana kötü haber vermekten nefret ediyorum ama bu kitapta, Lucy Keating’in yarattığı senaryoda, Edward olan sensin.”

Will, “Hayır...” diye başladı. “Elliot’ı seçtiğine göre bu beni Jacob yapıyor.”

“Hayır.” Üzgün bir bakışla kafamı salladım. “Lucy’nin konseptinde sen Edward’sın ve Elliot da Jacob. Aslında Jacob’un konumunda bile değil. Ama güya kaderim olan sensin.”

“Tamam, ama şimdi, yine Jacob’um değil mi? Bu gerçeklikte?” Will bana biraz da olsa umutsuz bir şekilde baktı.

Nazıkçe kolunu okşadım. “Evet. Şimdi Jacob olabilirsiniz.”

Will bundan tatmin olmuş gibi göründü.

Evimin önüne park ettiğimizde elimi Will’in kolundan çekmek için hareketlendim ama garip göründüğünü fark ettim. Sanki bir parça bükük camdan bakıyormuşum gibi bulanıktı. Gözlerimi ovaladım, kapatıp açtım ve yine baktım ama bir işe yaramadı. Hiç derinlik yoktu. Hiçbir gölge. Elim sanki kâğıttan yapılmış gibi dümdüzdü. Bunu Will de fark etti.

Elimi daha yakından bakmak için gözlerimin önünde tutarak, “Will. Neler oluyor?” diye sordum. Elimin bileğimle birleşen yerine kadar ne bir eklem ne de bir kırışıklık izi vardı. Tırnaklarım olmadığını fark ettiğimde yüreğim ağzıma geldi.

Will, “Ah, hayır!” dediğinde yüzünde panik vardı. “Bu, tam

olarak korktuğum şeydi. Ama bu şekilde olacağını bilmiyordum.”

“Neden korkuyordun?” Ellerimin kenarları renklerini kaybetmeye ve solmaya başladı.

“Sen... çizgi roman karakteri gibi görünüyorsun. İki boyutlu gibisin. Hayvan Adam gibi.” Ve ona baktığımda ne demek istediğini anladım çünkü o da aynı şekildeydi. Saçları boyayla karalanmış gibi gözükiyordu ve dokunmak çok zor olacaktı, gözleri de yüzünün ortasındaki büyük çemberler gibiydi. Yana döndüğünde tamamen yok oluyordu. Sanki bir kâğıttan bebeğin yanında oturuyordum.

Arabanın dışında, etrafımızda, dünya daha parlaklaşıyor gibi görünüyordu, sanki birisi telefonunda bizim bir fotoğrafımızı düzenliyor ve ışığı sonuna kadar açıyordu. Bir elimi gözlerime siper ettim.

“Neden her şey kayboluyor?” diye bağırdım ama sesim boğuk çıktı.

Will etrafına bakarak, “Bizi yazmayı bıraktı Annabelle!” dedi ama sesi olması gerekenden daha uzaktan geliyordu. “Dünyamız yok oluyor ve biz de onunla birlikte gidiyoruz.”

“Kaybolmuyor. Öylece kaybola...” demeye başladım ama Will’e döndüğümde gitmişti ve içinde oturduğumuz araba da öyle. Sadece rengi ağarmış sokak köşesi kalmıştı. Tekrar etrafımda döndüm, ev olması gereken yerde, annemin mimari planları gibi bir imge vardı. Parlak beyaz bir arka planın üzerinde tükenmez kalemle çizilmiş gibi duran, çocukluk evimin sadece ana hatlarıydı. Bu görüntü içime bir korku dalgası saldı. Ön kapıya koşup ardına kadar açtım.

“Anne? Baba? Sam?” diye seslendim ama kapının diğer tarafında beyazdan başka bir şey yoktu. Çok uzaklardan gelen sesler duyduğumu sanıyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Sonra sesler de gittikçe uzaklaşarak kayboldu. Şimdi evin ana hatları bile yoktu. Her şey yok olmuştu.

Bir tarafa birkaç adım attım, sonra diğer tarafa, yirmi dakika gibi hissettiğim bir süre boyunca son hızla koştum ama bu sürenin üç dakika da olması pek mümkündü. Bir referans noktası olarak kullanabilecek hiçbir şey olmadığına bir şey söylemek çok zordu. Uzaklarda bir şey görmeyi umuyordum; tanıdık bir lekenin görüş alanıma girmesini bekledim ama hiçbir şey değişmedi. Sadece boşluk vardı.

Başka nereye gideceğimden ya da ne yapacağımın emin olamayınca beyaz zemine oturdum. Evlerin zemini gibi değildi ama yumuşak da değildi. Pürüzsüz ve mattı; sanki annemin parşömen taklidi kâğıtlarından birinin üzerinde otuyordum. Dizlerimi kendime çekerek kollarımla sarıldım ve düşünmeye çalıştım. Kalbim hızla atıyordu ve beynim bulanık gibiydi. Hiçbir düşünceme odaklanamıyor gibiydim.

Odaklanmaya çalışmak için derin bir nefes aldım. “Dene Annabelle,” diye çıkıştım kendime. “Bunu yapabilirsin.”

Bir şeylere tutunmak için zorlanarak gözlerimi kapadım ve ileri geri sallanmaya başladım. Sonra Elliot’ın sesini duydum, her zamankinden bile çatıktı. Sanki telefonda, kumsaldaki kavgamızın kaydını dinliyor gibiydim. Bana, belki yazılmamın hoşuma gittiğini; böylece işler planıma göre gitmediğinde, kontrolümü kaybettiğimde bir bahanem olduğunu söylüyordu.

“Bu doğru değil,” diye fısıldadım. “Bunu artık istemiyorum.”

Aklımda Elliot'ın bir görüntüsü oluştu. Sanki Little Boots'un önünde bana ikimizin arasındakinin ne olduğunu sorduğu zamanın yıpranmış bir fotoğrafıydı. Kayboluyordum ve son düşündüğüm de Elliot'a asla, aslında neler hissettiğimi söyleyecek fırsatım olmayacağıydı.

Sonra onun yerini başka bir görüntü aldı ve Lucy'yi okulun otoparkında, arabasının yanında önümde durduğu o ilk günü gördüm.

Arabasının yan tarafına yaslanarak, "Karakterlerimden bazıları seslerinin duyulmasını ister," dediğini duydum. "Diğerleri sadece çekmeceye oturup doğru zamanın gelmesini bekler."

Dünyamın öylece yok olmadığını anlayarak alnımı dizlerime dayadım; sanki iskartaya çıkartılmış müsvedde parçası gibi "çekmeceye" konuyordum. Her şeyden sonra Lucy'nin buna değeceğine karar vermesi için burada ne kadar kalacağımı kim bilebilirdi ki. Şimdi evinde kullandığı kelimeleri neden seçtiğini anlıyordum. Her şey gönlünce olsun, demişti. Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz gideceğim yerin burası olduğunu biliyordu. Yazmayı bırakacağını söylemişti ama bizi hiçbir zaman özgür bırakmayacaktı.

Son gücümü kullanarak, "Çekmeceye konmayacağım!" diyerek sessizce itiraz ettim. "Kendi hikâyemi yazmaya çalışıyorum."

Bacaklarımdaki kollarımı çözerek dik oturdum ve elimi yere koyduğumda sert ve serin bir şeye değdi. Tükenmez kalemdi. Kalın, süslü bir tükenmez kalem. Dikkatle elime alıp incelemek için gözlerime yaklaştırdım. Kalemin elimdeki ağırlığı güzel bir histi.

İşte o zaman Ava'yı düşündüm. Beni korkutanın belirsizlik olduğunu söylemesini. Bunu kabul edip ağırdan almam gerektiğini söyleyişini. Başımı yere yaslayıp gözlerimi kapattım ve o kadar çok korktuğum her şeyi düşünmeye başladım. Pazar programıma uymasam ne olurdu? Kendimi Elliot'a versem ne olurdu? Seneye eve geldiğimde, bu, içinde sadece bir ebeveynimin olduğu farklı bir ev olsa ne olurdu?

Yavaş da olsa, birçok şey olsa da, hiçbirisi kolay olmasa da; bunların hiçbirinin bir şeylerin sonu ya da benim sonum demek olmadığını anlamaya başladım. Çünkü ben Annabelle'dim ve her zaman gerçekte ne istediğimden emin olmasam da kim olduğumu daima bilecektim.

Ama şu anda ne istediğimi biliyordum. İstedğim Elliot Apfel'di. Tek istediğim uyumaktı ama yapamayacağımı biliyordum. Henüz değildi. Sadece, Elliot'ı ve onunla birlikte olmanın nasıl güzel hissettirdiğini, bisiklete bindiğimiz o gece hissettiklerimi, sokak lambalarının altında Venice boyunca bisiklet sürmeyi, kollarıyla sarmalanmış bir şekilde cankurtaran kulesinde kıvrılıp yatmanın nasıl hissettirdiğini düşünmeye devam ettim. İşte orası, kollarının arası tam olarak olmak istediğim yeri.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve kıvrılmış bacaklarımın üzerinde oturduğumda tükenmez kalemin kapağını açtım. Sonra bir elimi destek olarak kullanarak dizlerim üzerinde eğildim. Kalem önümde uzayıp giden beyaz yüzeye nazıkçe bastırdım, kalemin dokunduğu yerlere mürekkep lekeleri bırakarak kayışının verdiği hissin keyfine vardım ve sonra yazmaya başladım. Güç bendeydi artık.

Yavaşça kâğıda döktüğüm sahne belirmeye başladı.

Beyazdan, sanki sisin ardından geliyormuş gibi, Venice kumsalına çarpan dalgaların ve gökyüzündeki martıların seslerini duymaya başladım. Altımdaki kumu hissettim. İleride, kıyıda şapırdayan su ve kolunun altında bir sörf tahtasıyla saçlarını yüzünden geriye atarak dalgaların arasından çıkan Elliot göründü.

BEN ELLIOTT'IM VE SEN DE ANNABELLE'SİN

“Dur bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Elliot. Battaniyelere sarılmış olarak yeniden cankurtaran kulesindeydik. Okyanus sisine dönüşen beyaz hiçlikte ortaya çıktığından beri neredeyse bir saat olmuştu ve şimdilik yanlış hiçbir şey olmamıştı. Aslında, her şey daha doğru olamazdı. İçimde bir yerlerde hissedebiliyordum; Lucy'den kurtulmuştum. Will'in nerede olduğunu ve bundan haberi olup olmadığını merak ettim. Kırmızı ışıktaki geçmeyi veya bir sorunu çözülmemiş bırakmayı deneyip de bunları gerçekten de yapabildiğini fark etti mi merak ettim. Kendi kaderine karar verebileceğini biliyor mu diye merak ettim. Ona daha sonra mesaj atmalıydım ama o anda meşguldüm.

Elliot kafasını tekrar ahşaba dayayınca ben de çenemi omzuna yasladım. Dalgın bir şekilde saçlarımı okşarken kaşları çatılmıştı. “Demek bu Lucy denen hatunun senin hayatını yazdığını gerçekten de fark ettin?”

“Evet.”

“Ve senin Will’le birlikte olacağını yazıyordun?”

“Evet,” diyerek onayladım.

“Benimle değil.”

“Seninle değil.” Kafamı salladım.

“Neden benimle değil?” diye bağırırdı. “Çok teşekkürler Lisa Keating ya da ismin her ne haltsa.”

Kıkırdadım, onu düzeltmeye bile zahmet etmedim. Zaten bunu bilerek yaptığından neredeyse emindim.

“Demek Laurel Kanyonu’na kadar onca yolu bana karşı hissettiklerini savunmak için gittin?”

Omuz silktim. “Yani aynı zamanda kendi özgür iradem için de savaşmaya gittim ama evet.” Elliot alnımı öptü.

“Bunu yaptığına gerçekten çok memnunum,” dedi.

Gerçekten mutlu olduğumu hissediyordum. Huzurlu. Programımda sırada ne olduğu ya da neyi planlamam gerektiği konusunda endişeli değildim. O anda hemen her şey olabiliyordu ve ben umursamazdım. Elliot’laydım ve olması gereken de buydu. Dürüst olmak gerekirse, hangi günde olduğumuzdan bile emin değildim.

Elliot, “Ama gerçekten, bir saniyeliğine bana geri dönebilir miyiz? O kadar yanlış olan ne yaptım? Annabelle Göbiş Burns’e bu kadar layık olmayan ne yaptım?” diye sızlandı.

“Sanırım...” dedim ve uygun kelimeleri bulmaya çalışırken yutkundum. “Sanırım o, senin benim için doğru kişi olduğunu düşünmüyordu.”

Elliot kafasını yana devirerek beni süzdü. “O mu yoksa sen mi?”

İçimi çektim. “Elliot. Bütün hayatım boyunca her yerde

benimleydin. O garajda, siz grup provası yaparken ağzının suyu akararak oturan bir sürü kız gördüm. Ve sonra Clara vardı. Ve ben daha önce kimseyle birlikte olmamıştım. Hiç. Ve ikimiz tam olarak uyumlu sayılmayız. Ve benim peşime düştüğünde de sen kendin bile bundan emin değilmiş gibiydin.”

Elliot hareketlenip ayağa kalkmaya başlayınca korktuğumu hissettim. Çok fazla konuşmuştum. Biraz daha sakın olmalıydım.

Ama tek yaptığı iki dizinin üzerine çökerek yüzüme bakmak oldu.

“Annabelle. Hep seninle oldum. Bunu anlamam biraz zaman alsa da bu böyle. Garajındaydım. Ne zaman fırsatını bulsam senin aptal sedirindeydim. Abini akşam yemeğine kalmama izin vermesine her ikna edişimde mutfağınızdaydım. Bir başkası için mi bütün bunları yaptığımı düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Evet, bir nevi,” dedim ve sonra kıkırdadım.

Elliot kahkaha attı. “Hayır!” dedi. “Annabelle, benim için, şimdiye kadar okumuş olduğum bütün karakterlerden daha gerçeksin. Şimdiye kadar tanışmış olduğum bütün insanlardan da. Söylediklerinin demek istedikleriyle aynı olması hoşuma gidiyor. Muhtemelen yüksek sesle söylememen gerekenleri söylemen de. Her şeyle ilgili olman ve başka hiç kimsenin zaman ayırmayı düşünmeyeceği garip gerçekleri bilmen de. Lucy’nin planının da işe yaramaz ve yapmacık aşk hikâyelerinin de canı cehenneme. Ben Elliot’ım ve sen de Annabelle’sin. Belki kaderinde seninle birlikte olacak kişi ben değildim ama bu, senin için nasıl deli olduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

Nasıl hissettiğim konusunda Elliot’a dürüst olmanın bana

iyi geleceğini biliyordum ama bana böyle şeyler söyleme yeteneği olduğunu bilmiyordum. Bunu, bunu istediğimi fark etmeden önce bile istiyordum. Ben ödevimi yapmaya çalışırken beni rahatsız eden koltuğumdaki Elliot. Okulda yanımda kaykayla kayarken saçımı çeken Elliot. Yeryüzünde başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi bateri çalan Elliot.

“Ama ya gelecek sene ne olacak?” diye sordum.

Elliot içini çekti. “Gelecek seneyi bilmiyorum Annabelle. Daha yeni başlıyoruz. Tek bildiğim, şu anda her günümün her dakikasında seninle birlikte olmak istediğim. Benim hikâyemde olmanı istediğimi biliyorum.” Eğildi ve bir eliyle çenemi kavradı.

“Ama uyanıp da artık bunu istemediğin gün ne olacak? Ya istemeyen ben olursam? O zaman ne olacak?”

Elliot derin derin gözlerime baktı. “Sürekli on adım sonra olacaklar için endişelenerek yaşayamazsın. Şansını denemezsene başına gerçek veya harika bir şey gelmesini bekleyemezsin.” Elliot bana bakmaya devam ederek bekledi.

Başımınla onayladım. “Ben de senin hikâyemde olmanı istiyorum,” deyince Elliot eğilip beni öptü.

O gece son yirmi dört saatte olan her şeyi düşünerek yatağımda uzandım. Her şeyi, hatta kendimi bile nasıl kaybettığımı. Ama bununla nasıl savaştığımı ve savaştığım için ne kadar çok şey kazandığımı da düşündüm.

En şaşırtıcı olanı da, Lucy Keating’i aslında hiç düşünemeyeceğim kadar anlamış olabileceğimi fark ettim. Şimdi aşkın ne

demek olduğunu bildiğim için artık yakınımda tutmayı başara-
bilirdim ve aşkımı kaybetmenin ne kadar acı verici olabileceğini
şimdi anlayabiliyordum. Benim için olayları değiştirmesinden
dolayı onu suçlamıyordum. Düşündüğümde, aynı şeyleri ben
de yapar mıydım diye merak ediyordum.

Napolyon'un poposunun altındaki telefonum titreyince uy-
kusunda hırladı. İlk defa benim yatağında uyuyordu ve ben de
bunun olmasına izin verecektim.

Mesaj Elliot'tandı, bir şarkıydı. Kavga ettiğimizde gönder-
diği ve benim hiç dinlemediğim aynı şarkıydı. Bu sefer çal tu-
şuna tıkladım.

Bu şarkıyı daha önce duyduğumu biliyordum ama sanırım
hiç gerçekten dinlememiştim. Girişte, kulağıma, duyduğum en
güzel melodi geldi; bunu dizeler ve Van Morrison'un defalarca
"tatlı şey" dediği nakarat takip etti. Bu gerçek bir aşk şarkısıydı.

AB: Sevdim bunu.

EA: Bana seni hatırlatıyor.

Kızardığımı görmediğine memnun olarak bir elimi yüzüme
götürdüm. Ve sonra şu sözler geldi:

Sokaklarında atlı savaş arabamı süreceğim ve bağıracağım

"Hey ben geldim, ben dinamitim ve neden olduğunu bil-
miyorum"

Ne demek istediğini biliyordum çünkü o anda ben de aynı
şekilde hissediyordum. Sanki çitlerin üzerinden atlayabilir ve

her şey harika diye bağırarak sokaklarda koşabiliyordum çünkü her şey harikaydı. Çünkü Elliot'ım vardı.

EA: Haydi beraber dinleyelim.

AB: Nasıl?

Sonra bir baktım ki camımdan bir çıtlama sesi geldi. Gidip dışarıya bakınca, Elliot'ı ön bahçede durmuş pencereye küçük taşlar atarken gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Kollarını genişçe açarak, “Bu, senin için yeterince romantik mi?” diye fısıltıyla bağırdı. İlk defa babamın gizli barınağında olmasına ve annemin de bir kaya kadar ağır uyuduğuna memnun oldum. Aniden yağmur yağmaya başladı.

“Bunu nasıl yapacağını nereden öğrendin?” diye fısıldadım.

“Lucy'nin benim yeterli olduğumu düşünmemesine sinirlenmiştim. Google'da klasik gençlik romantizmi diye arattım. Seksenlerden bir sürü şey çıktı. Şimdi beni içeriye al. Sırılsıklam oldum. ‘Sweet Thing’i¹² seninle beraber dinlemek istiyorum.”

Gülümseyerek başımla onaylayınca Elliot verandayı ve gider borusunu kullanarak eve tırmandı.

Vücudunu yatak odamın penceresinden içeriye çektiğinde bir an birbirimize baktık. Bu oluyordu. Biraz titrediğimi fark ettim ve daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım. Bunu hem sevmiştim hem de bundan nefret etmiştim.

“İslaksın!” dedim ve banyodan havlu almaya gittim. Geri

12 Ç. N. Sweet Thing: (Tatlı Şey) Van Morrison şarkısı.

geldiğimde Elliot'ın gömleği çıkmıştı. Eşikte duraksadım.

“Sorun olur mu?” diye sordu.

“Yok,” diye ciyakladım. Sakin ol, AB, dedim kendi kendime. Havluyla ona doğru gittiğimde sıırıslık olmuş, karmakarışık kafasını, yelesini taratmaya hazır bir midilli gibi önümde eğdi.

Yumuşak bir şekilde gülerek havluyu kafasına sürttüm. Sonra aşağıya indirip omuzlarına yerleştirdim ve kollarını kurularak devam ettim. Vücudumdaki her bir hücre pır pır edip durduğu için gözlerine bakmamıştım ve baktığımda gözleri yarı kapalıydı ama beni seyrediyordu.

“Merhaba, Annabelle!” dedi.

“Merhaba, Elliot!” dedim ve yutkundum.

Sonra havluyu ellerimden aldı ve yere bıraktı. Ellerini yüzüme koyup beni öptü.

Öpüştük, öpüştük, öpüştük ve sonunda sedirde sarmaş dolaş olduk.

Elliot'ın çatlak sesi, “Seni yıllardır bu sedirde yanıma getirmeye çalışıyordum,” deyince omzuna şakasına vurdum.

“Bunu belli etmek için komik bir yol seçmiştin,” dedim. Onun üzerindeydim ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek yüzüne bakıyordum. Parmaklarım kulaklarına gelince mırıldadı.

“Uzun yolu deniyordum,” dediğinde kıkırdamaya başladım. İkimiz de güldük ve Elliot kendini kaydırınca yüzüm göğsüne yaslandı. Nefesini daha net duymaya başladım.

Öylece kıvrılıp uzandık. Tekrar tekrar çalmasını ayarladığım “Sweet Thing”in notaları, üzerimize gitarın ritmiyle birleşen keman dalgaları olarak çarpıyordu. Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyordum ama bu şarkı âşık olmak gibiydi.

Bütün vücudumun rahatlamasına izin vererek, “Mükemmel,” dedim. Başımı Elliot’a yasladım ve düşündüm: Bu kesin bir şey değil. Burada verilen sözler yok. Ama on yedi yaşındaydım ve yeryüzünde olmak istediğim tek yer bu sedirdi, bu adamla, bu şarkıyı tekrar tekrar dinleyerek bu sedirde olmaktı. Ve belki yarın her şey farklı olacaktı. Ama umursamıyordum.

HİKÂYESİNİN BİR PARÇASI OLDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER

“Uyan Annabelle!” dedi biri. Gözlerimi açtığımda bir kolda dalgıç kıyafeti asılı olan Sam’i yatağımın yanında dururken gördüm. Çok iyi göremiyordum ama dışarısının çok az aydınlandığını görebiliyordum.

“Ne istiyorsun?” diye homurdandım.

“Bugün liseden mezun oluyorsun. O yüzden sörf yapmaya gidiyoruz,” dedi. “Hemen şimdi.”

“Saat kaç?”

“Altı.”

“Ya sörf gidebilecekmiş gibi hissetmiyorsam?”

“İşte tam da bu yüzden gitmeliyiz,” dedi ve bir adım geri atarak odamda etrafına bakındı. Kıyafetler, kitaplar ve başka bir sürü şey her yerdedi. “Hem burada ne haltlar oluyor?”

“Konuşana bak!” diye çıkıştım ve yatakta oturdum. “Senin odan sen temizlik yaptıktan sonra bile bu kadar kötü görünüyor.”

Sam birkaç boş diyet kola kutusunu alıp çöpe atarken, “Evet, bu bahsettiğimiz benim,” dedi.

Omuz silktim. “Belki yeni bir şey deniyordumdur.”

“Tamam, dur o zaman,” dedi. “Bu iğrenç.”

Abime inatla bakarak olduğum yerde kaldım.

“Bana kendini taşıttırma!” dedi. “Yaparım biliyorsun.”

Sorun şuydu ki kesinlikle yapardı. O yüzden bir gözümü devirerek yataktan çıktım ve mayomu giydim.

Sahile doğru giderken güneş daha yeni doğuyordu; abimin arabasında başımı koltuğuma dayadım ve gözlerimi kapattım.

“Eğer bunu annem ve babam istediği için yapıyorsan,” dedim. “Gerçekten de uğraşmana gerek yoktu.”

Gözleri yolda, “Onlar için yapmıyorum,” dedi.

“Tamam, eğer bunu benimle Elliot ya da boşanma hakkında konuşabilmek için yapıyorsan lütfen yapma,” dedim sonunda. Bunları söylemek zor oluyordu. Bu ikimiz için keşfedilmemiş bir alandı ve ayrıca gerçekten de bunun hakkında konuşabilecek gibi hissetmiyordum.

Tek söylediği, “Elliot hakkında konuşmayı planlamıyordum,” oldu. “Sadece küçük kız kardeşimi eski güzel günlerdeki gibi sörfе götürmek istedim.”

Birkaç gün önce kahvaltıda bütün aileme Elliot’ı anlatmıştım. Bunu yaparken oldukça becerikliydim. Sevdığımız kahvelerden bile almıştım. Dürüst olmak gerekirse, şaşırmalarını bekliyordum. Ama annemle babam sadece güldüler ve Sam de yumurtasını midesine indirirken omuz silkti. Çok şaşırdım.

Buna heyecanlanmamıştı ama tam olarak şaşırmış da sayılmazdı.

Kumsal neredeyse boştu ve dalgaların içinde birkaç kişi daha vardı. Güneş ufuktan tamamen yükselmişti ve dünyanın bizim olduğumuz parçasını aydınlatıyordu. Orada neredeyse iki muhteşem saat geçirdik. Vücudumdaki bütün kaslar vazgeçmeye hazır gibiydi ama çok fazla eğleniyordum.

Dalğanın üzerinde sörf yaparak kıyıya gelip de tekrar sörf tahtamın üzerine çıktığımda Sam'in sörf tahtasına ata biner gibi oturmuşken yüzünde garip bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

"Hadi be!" dedim. Bu bakışı biliyordum. Ciddi bir şeyler söylemek üzereydi.

"Beni dinle," dedi. "Kısa keseceğim."

Gözlerimi devirsem de dinledim.

Sam derin bir nefes aldı. "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Suratımı buruşturdum. "Ne zaman? Burada denizde mi? Sam, dördüncü sınıftan beri köpekbalıklarından korkmuyorum ama yine de teşekkürler."

Sam kafasını salladı. "Burada, denizde ya da orada." Kıyayı işaret etti. "Söylemeye çalıştığım şey, AB, annemle babamın ayrılıyor olması yapayalnız olduğun anlamına gelmez. Ben senin abimim. Sana göz kulak olmak benim işim."

Aniden ağlayacak gibi hissettim. Sadece, abim daha önce bana hiç böyle şeyler söylemediği için ya da sırtımı kolladığını öğrendiğim için değildi. Ama ilk defa, o anda, ne kadar çok korktuğumu anlayabildim. Bunu hiç sesli olarak ifade etmemiş

olsam da Lucy hayatımı yazmayı bıraktığında annemle babamın sihirli bir şekilde tekrar bir araya geleceğini düşünmüştüm. Sanki hepsi kötü bir rüyaymış gibi olacaktı. Ama olan bu değildi. Babam hâlâ misafir evinde uyuyordu ve annem de biraz hassas olduğu açık bir şekilde, güne bütün işlerini sığdırmaya çalışarak yaptıklarını isteksizce yapıyordu. Belki, Elliot'ın kendi hikâyesinde benimle olmak için savaşması gibi annemle babam da gerçekten boşanmak istememişti.

“Ama ya olmazsan?” diye sordum. “Ya bir tura ya da öyle bir şeye gidersen ve Şükran Günü için eve geldiğimde o günü sadece annemle veya sadece babamla geçirmek zorunda kalırsam? Bu berbat bir şey olurdu.”

Sam, “Böyle bir şey olmayacak!” dedi.

“Nasıl bilebilirsin?” İkimizin de zaten sırlıslıkla olduğu muza şükrederek gözyaşımı sildim.

“Çünkü annem de babam da biraz gariptir, o yüzden bütün bunlara aldırmadan Şükran Günü'nü hep beraber geçireceklerdir ve öyle olmasa bile ben her zaman burada olacağım. Dünyanın neresinde olursam olayım her zaman geri geleceğim.”

Sörf tahtama baktım. “Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum AB, Napolyon'un hayatı üzerine yemin ediyorum.”

Burnumu çektim ve kıkırdadım. Abim buruk bir gülümsemeyle beni seyrediyordu, gözlerinde hüznün vardı.

“Tamam, ben de söz veriyorum,” dedim ve gözyaşlarım arasında gülümsedim.

Eve geri döndüğümüzde babam da tam generali yürüyüşe çıkarıyordu. “İkiniz iyi zaman geçirdiniz mi?” diye sordu.

Sam sörf tahtalarını indirirken, “Annabelle muhteşemdi,” dedi. “Gerçekten çok iyi sörf yapmaya başladı baba.”

Babam, “Babasından da mı iyi?” diye sordu.

“Seni yakaladığı kesin.”

Arkasından hızlı adımlarla Napolyon’un takip ettiği babam çitlere vardığında, “Hey, AB,” diye seslendi. “Bu sabah dışarıya çıktığımda merdivenlerde bir şey vardı. Bir zarf. Yatağına koydum.”

Mayomu kurusun diye asmaya giderken, “Teşekkürler baba,” dedim.

Babam, “Ve Annabelle?” diye seslendi yine.

“Evet?”

“Bunu sana söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama Tanrı aşkına odanı temizle!” dedi ciddi bir ifadeyle. Sonra güldü.

Yenilenmiş bir enerjiyle odama girdim ve hemen bütün kıyafetlerimi toplayıp, çöpleri çöp kutusuna atıp kitaplarımı masama dizerek işe başladım. Tam yatağımy düzeltmeye gittiğimde örtülerin üzerinde artık bana fazla tanıdık gelen elyazısı olan zarfı gördüm.

Bayan Annabelle Burns: 732 Oakwood Caddesi, Venice, CA

Nefes alıp verişimin hızlandığını hissederek zarfı yırtıp açtığımda içinden bir mektup düştü, mavi imzası da üzerindeydi:

LUCY HARRISON KEATING'İN MASASINDAN.

Annabelle,

Senden birçok şey konusunda özür dilemek isterim. Hayatımın kontrolünü aldığım için özür dilerim. Durmamı istediğinde seni dinlemediğim için özür dilerim. Kendi kalp ağrımın senin dünyana sızmasma izin verdiğim için özür dilerim. Ama en çok da, sana ve Elliot'a yaptıklarım için özür dilerim. Onu sevdiğini biliyorum.

Bu konuda sana iki şey söyleyebilirim. Bir, o da seni seviyor. Bana güven. Ve iki, ilişkiniz gerçektir. Onu ben yazmadım. Elliot yalnızca bir yan karakterdi fakat hikâyene girip seninle birlikte olabilmek için kendi sa-vaşını verdi.

Ve sen: Harika bir karaktersin. Ama korkarım bütün övgüleri ben alamam. Benim yaratımım olabilirsin ama her zaman kendindin. Beğen ya da beğenme sen busun.

Son artık senin elinde Annabelle. Kendi Mutlu Son'unu bulacaksın ve kimle birlikte olursan ol. Bunu daha yeni anlamaya başladım.

Tekrar görüşene dek,
Lucy Keating

Önümde duran mektuba bakarak bir süre yatağında oturdum. Lucy Keating'ten bir özür müydü? Böyle bir şey

yapabilecek kadar duyarlı olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Ama daha da önemlisi, haklıydı. Elliot ve ben birlikte olabilmek için savaşıştık ve sahip olduğumuz şey gerçektir.

Ve hepsinden de önemlisi: Onu seviyordum.

Topluluk önünde konuşmak hiçbir zaman özellikle sorun yaşadığım bir şey olmamıştı. Yabancılar önünde dikilme ihtimalinin bile eritip bitirdiği insanlar görmüştüm veya dikkatlice yazılmış bir konuşmayı titreyen ellerinde tutmaya çalışan insanlar. Ama benim için, bu hayattaki diğer birçok şey gibi, yapman istendiğinde basitçe yapacağın bir şey olmuştu bu. Endişeli olmak pratikte ne getirebilirdi ki?

Sınıf arkadaşlarımdan, öğretmenlerimin, arkadaşlarımdan ve ailemin önünde Cedar Spring'in mezun olan son sınıf öğrencileri adına mezuniyet töreni konuşmasını yapacak kişi olarak durduğum o an aklımdaki soru ne yapmayı seçeceğimdi. Daha yılın başında konuşmamı hazırlamış olduğumu öğrenmek muhtemelen kimse için sürpriz olmazdı. Diane Sawyer'a, onun dehası ve azmine, benim gibi genç insanlara hep verdiği öğüt olan "Yukarıyı hedefle!"ye gönderme yapmayı planlamıştım.

Ama dikkatlice yazılmış not kartlarıma bakarken bir şeylerin tam oturmadığını hissettim. Ve konuşmak için ağzımı açtığımda tarihteki başka bir kadın hakkında konuştum. Kimsenin beklemediği, hatta benim bile en az beklediğim bir kadın hakkında.

"Beni tanıyanlar neredeyse doğduğumdan beri geleceğim hakkında düşündüğümü çok iyi bilirler." Kalabalığa gülümse dim ve gülüşlerden oluşan alçak sesli bir mırıltı kulağıma geldi.

“Çok küçük yaşlarımdan beri muhabir olmak bu geleceğin büyük bir parçasını kapsıyordu. Güncel olayları ve hatta tarihteki olayları araştırmayı, günümüz dünyasındaki anlamlarını ortaya çıkarmayı severim.”

Dinleyicilere bakarak, “Bu sene, Egtved’li Kız olarak bilinen habere rastladım,” dedim. “Egtved’li Kız’ın mezarı bin dokuz yüz yirmilerin başlarında Danimarka’nın yosun kaplı bir bölgesinde ortaya çıkarıldı. Öldüğünde genç bir kızmış ama mezarından çıkarıldığında neredeyse dört bin yaşındaydı.”

Devam etmeden önce bu rakamların kalabalık tarafından idrak edilmesini bekledim.

“Biliminsanları kızın kısa, bir metre altmış santim civarında olduğunu ve şaşırtıcı bir şekilde modern bir kıyafet giydiğini belirleyebildiler. Bu kıyafetler de esasen yünden yapılmış bir mini etek ve tişörttü. Saçlarının kısa ve sarı olduğunu anlayabildiler. Başka bir deyişle, Egtved’li Kız’ın bana bayağı benzediğini anladım.”

Tahmin ettiğim gibi dinleyiciler bu benzetmeyi beğendi.

“Son bir ay boyunca kendimi birçok kez bu kız hakkında düşünürken buldum. Onu ilk çıkardıklarında tarihçiler kızın oranın yerlisi olduğunu farz ettiler. Ama neredeyse yüz yıl sonra, tırnaklarını, kıyafetlerinin liflerini ve beraber gömüldüğü diğer her şeyi inceleyen biliminsanları çok uzun yolculuklar yaptığını saptayabildiler. Muhtemelen yaya veya bir botla ya da büyük olasılıkla ikisiyle birden. Yaşantısının gerçekte nasıl olduğunu merak ettim. Ve o kadar genç ölmesinin, bütün o seyahatinin anlamı neydi? Dört bin yıl sonra eğer dünya hâlâ duruyorsa, insanlar benim hakkımda ne diyecekler?”

Sonraki kelimelerimi dikkatlice seçerek yutkundum.

“Sanırım sınıf arkadaşlarıma göndermek istediğim mesaj şu: Omuzlarımızda sıklıkla ağır baskı hissederiz ve bazen bu baskının olduğunun farkında bile olmayız. O yüzden size şöyle bir tavsiyem var: Kendinizi şaşırtmaktan korkmayın. Egtved’li Kız’ı tamamen çözdüklerini düşündüler. Muhtemelen dünyanın pek bir yerini görmemiş olan yerel bir kız olduğunu düşündüler. Ama aslında, dünyanın büyük bölümünü görmüş olduğu ortaya çıktı. Belki de gerçekten de önemli biriydi. Belki de kısacık hayatında büyük değişiklikler yaratan biriydi.

“Planlarım hâlâ bozulmamış duruyor. Hâlâ sonbaharda Columbia’ya gitmeyi ve muhabirlik kariyerimin peşine düşmeyi tasarlıyorum. Bunu, planım böyle olduğu için yapmıyorum, benim planımdı çünkü bunu seviyorum. Ama bu plana çok fazla bağlanmamayı düşünüyorum. Geleceğin ne sürprizler sakladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdiki planım rüyalarımın peşinden gitmek. Planım, kendimi şaşırtmak ve kendi hikâyemi yazmak. Umarım, hangi yaşta olursanız olun her biriniz de aynısını yapmayı seçersiniz. Teşekkürler!”

Podyumdan, seyircilerden yükselen, kulakları sağır edici alkışlar eşliğinde uzaklaştım ve yerime doğru giderken alkışlamadığını gördüğüm sadece tek bir kişi vardı. Elliot. Beni izliyor ve sırtıyordu.

Mezuniyet kekim kolumun altında olduğu halde tam ağzıma çikolatalı kek atıyordum ki Ruth Epstein’la karşılaştım.

“Daha fazla gurur duyamazdım,” dedi. Ellerini birbirine kenetlerken kollarındaki bilezikler şıngırdadı.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

“Gerçekten!” diye yanıtladı. “Ne kadar dâhiyane, beklenmedik bir hikâye.” Kafasını salladı. “Bir gün büyük bir muhabir olacaksın, Annabelle Burns.”

Ona sarılarak, “Bu benim için çok şey ifade ediyor, Bayan Epstein!” dedim.

Beni sıkıca kucaklarken kulağıma, “Ve bitirme projende de harika bir iş çıkardın!” diye fısıldadı. “Notlar bir hafta daha açıklanmayacak ama sen geçtin. Yazarla karakterinin birbirine savaş açtığı böyle çılgın bir hikâyeyi nasıl yarattın hâlâ anlamadım ama aklımı aldın.”

Daha sıkı sarıldım. Çok azını uydurduğumu bilmesine gerek yoktu. Bir kez daha, zaten olan bir hikâyeyi anlatmıştım. Ama dürüst olmak gerekirse umurumda bile değildi. Her şeyde mükemmel olamazdınız. Bazen sadece elinizden gelenin en iyisini yapmalıydınız. Ve Lucy’nin yaptığı onca şeyden sonra, bir tarafım biraz da olsa, olayları tersyüz edip sonunda bu hikâyeyi kendi avantajıma kullanmamın keyfini çıkartıyordu.

Tanıdık bir sesin, “Annabelle, merhaba!” dediğini duyunca döndüm ve sabırla bekleyen Will’i gördüm. “Muhteşemdin!” dedi.

“Teşekkürler Will,” dedim ve aramızdaki sessizlik biraz fazla sürünce, “E, yeni olan ne var?” diye sordum. Ben Elliot’la beraber olunca ikimiz de bir süre görüşmememizin daha iyi olacağına karar vermiştik, böylece Will aslında kim olduğunu ve gerçekte ne istediğini anlayabilecekti.

“Tamam...” Eğildi, yüzündeki gülümseme haylazlaştı. “Şuna bak!” Eski moda yakalı gömleğini yukarı kaldırdı,

gömleğin altında dövmesini gördüm. Küçüktü ama kesinlikle etkileyiciydi.

Heyecanla, "Hawaii dilinde," dedi. "Ailemden kalan eski bir albümde buldum. Dövmeciye gittim ve kimse beni durdurmadı bile. Çok iyiydi!"

"Bu şahane!" dedim ve ona sıkıca sarıldım.

"E, sonbaharda New York için heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Sabırsızlanıyorum! Sen nerede olacaksın?"

"Aslında..." Will kızarak ayaklarına baktı. "...görünüşe göre birbirimizden çok da uzakta olmayacağız. Birkaç gün önce Yale'in yedek listesinden asıl listeye geçtim."

"Will, bu harika!" dedim. "Tebrikler. Belki şehirde bir ara görüşürüz."

İçten bir şekilde, "Bu gerçekten çok hoşuma gider," dedi. "Kim bilir? Belki bir gün kendimizi yine aynı hikâyenin içinde buluveririz Annabelle." Ve her daim göz kamaştıran Will Hale sırtışıyla annesini kucaklamaya gitti. Bir an gidişini seyrettim ve ona doğru koştum.

Omzundan yakalayarak, "Hey!" dedim. Will arkasını döndü.

"Ne?" diye sordu.

"Sanırım... sadece teşekkürler demek istedim," dedim.

"Ne için?" Will hem memnun olmuş hem de kafası karışmış görünüyordu.

"Hikâyemin bir parçası olduğun için. Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, yapabilirdin." Will kafasını yana yatırdı.

"Tamam, belki yapabilirdim. Ama içinde sen olunca çok daha keyifliydi."

“Kıçını kaldırıp otuz dakika içinde eve gel yoksa Palm Springs’e sensiz gideceğiz!” Telefonda bağırان Ava’ydı. Arkasından Lee’nin ciyakladığını duyuyordum.

“Orada neler oluyor?” diye sorup kepimi cüppemi yatağımın üzerine attım. “Neden her zaman bağırıyorsunuz?”

Ava daha da sesli bağırdı. “Buraya gelene kadar sana söylemeyiz!” Tam hemen geleceğimi söyleyecektim ki telefonu kapatmış olduğunu fark ettim. Kutlamak için haftasonu çöle gidecektik, sadece biz kızlar. Bunu ta aralıkta planlamıştık. O kadar heyecanlıydım ki neredeyse hazırlanmadan gitmek istiyordum.

İşte bu sebepten dolayı koltuğumda uzanıp tavanı seyreden Elliot’ı fark etmem tam olarak bir buçuk dakika sürmüştü.

“Ah, selam!” dedim.

“Umarım burada olmam sorun değildir,” dedi. “Annen içeriye girmeme izin verdi.”

Sanki saçmalamış gibi, “Tabii ki sorun değil,” dedim, ama hâlâ yanına gitmiş değildim.

“Bir garipsin,” dedi. “Hiçbir mesajıma cevap vermedin. Bunu, nasıl çözeceğini bilmediğin bir sorunun olduğunda yaptığını biliyorum.”

Başımla onayladım. “Biliyorum,” diyerek itiraf ettim. Çünkü bir sorunum vardı.

“Konuşman...” diye başladı.

“Beklenmedik?” diye sordum.

“Muhteşemdi,” dedi. Doğrulup oturdu ve bir elini saçlarına

götürdü. “Beni her zaman şaşırtıyorsun, Göbiş.”

Bir o ayağıma bir bu ayağıma yüklenerek tereddüt ettim ama sedire doğru gitmekten kendimi alamadım. Hiçbir şey demeden kollarımı beline dolayınca o da beni sardı ve sarılarak kıvrılıp uzandık.

Uzunca içimi çektim. “Korkuyorum.”

“Biliyorum,” dedi Elliot.

“Ya başaramazsak?” diye sordum.

Elliot çenesini başımın üzerine dayadı. “Sana başaracağımızı söylemek istiyorum ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapamam. Artık Lisa Keating’in kitaplarından birinde değiliz.”

Yüzüm boynuna dayalı kıkırdadım. Elliot, Lucy Keating’e Lisa’dan başka bir şey demiyordu. Asla. Bu onun tepki verme biçimiydi, bize yaptıklarına mikro agresif bir şekilde karşılık veriydi. Bence çok komikti.

“Benimle gelebilirdin?” diye sordum. “New York’a.”

Bir an için beni umutlandırarak, “Gelebilirdim,” dedi. “Gelebilirim, bir gün. Ama şu an değil. Look at Me, Look at Me kendine LA’de bir isim yaptı. Bunu burada bırakıp şimdi gitmek hata olurdu.”

“Ama ya bir gece partinin birinde ateşli bir kızla karşılaşsan ve benim aksime iyi de bir enstrüman çalıyor olursa, hatta bayağı iyi çalabiliyor olursa? Ve ondan benden hoşlandığından daha fazla hoşlanırsan?” Düşündüklerim bunlardı. Son zamanlarda geceleri beni uyanık tutan şeyler bunlardı.

Elliot kafasını sallayarak, “Böyle bir şey olmayacak,” dedi.

“Ya, Columbia Üniversitesi’nde kampüsün en seksi

danışmanı bana gelirse ve gerçekten de küçük bir ülkenin prensiyse ve sürekli beraber zaman geçirmeye başlarsak ve...”

Elliot, “İlk olarak,” diyerek sözümü kesti. “Bana bir daha bu farazi durumlarla asla gelme. İkincisi, hayatımızda bazı değişiklikler olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz ve bunlardan kaçınamayacağımızı da biliyoruz. Bize ne olacağını bilmiyorum ama sadece bunu bilmediğim için seni kaybedemem.”

Gözlerimi kapattım çünkü haklıydı. Kırılgan olmak istemiyordum. Ama sonra kendi kendime bir kez olsun kafaya takmazsam sorun olmayabileceğini söyledim.

“Ben de seni kaybetmek istemiyorum,” dedim.

Elliot, “Biliyorum kulağa delice geliyor,” diye itiraf etti. “Ama sadece bu sedire gelip oturabileceğimi bilmek istiyorum. Bu sedir benim için önemli.” Kalp atışlarını duyabiliyordum.

“Bu sedir benim için de önemli.” İkimiz de sedirden bahsetmediğimizi biliyorduk. Sedir, yakında burada bile olmayacaktı. Birbirimize sarılmaya devam ettik, başım Elliot’ın boynuna dayalıydı. Hiçbir yerde “Sweet Thing” çalmıyordu –bunu Lucy yazıyor olsaydı çalardı– ama kemanları kafamda çalıyordum.

Elliot, “Seni seviyorum, Annabelle!” dedi ve kafasını yana yatırıp aşağıya, bana baktı. Ben de her zamanki gibi parmağımınla gözlerinin etrafındaki çillere dokundum. Öpüştük.

Birkaç dakika sonra, “Her zaman ilk aşkım olacaksın Elliot. Gerçi daha önce hiç kimseyle beraber olmadığım için sanırım bunun çok fazla bir anlamı yok,” dedim.

Elliot bir an sessiz kaldı. “Sen de benim her zaman ilk aşkım olacaksın,” dedi. “Ve bir sürü insanla beraber olmuş biri olarak konuşuyorum, bu söylediğin çok anlamlı.”

BÖYLE SÖYLENMİYOR

Salı öğleden sonra saat üç ve teknik olarak Columbia'da birinci sınıf İngilizce dersinde olmam lazımdı. Takvimime göre böyleydi, mavi renkle. Ama orada değildim. Bunun yerine Denizin Karşısı'nın çekimlerinin yapıldığı Warner Bros.'a ait bir stüdyoda kamera arkasında durup çekimlere başlamadan önce Elliot'ın makyajının son rötuşlarının yapılmasını izliyordum.

Evet, Lucy Keating'in Denizin Karşısı kitabının sinemaya uyarlamasıydı.

Sonunda, JJ Jermaine en büyük hayranlarından birine yardım elini uzattı ve Look at Me, Look at Me sadece Denizin Karşısı'nın film müzikleri için seçilmekle kalmadı; aynı zamanda filmin duygusal mezuniyet sahnesinde canlı olarak çalacak grup olarak da seçildiler. Clara kabarık tafta bir elbise, çocuklar da fırfırlı kemerleri olan buz mavisi birer smokin giymişlerdi. Gülünç görünmeliydiler ama bir şekilde harika

görünüyorlardı. Özellikle de Elliot. Pembe makyaj süngerini yüzüne dokunurken göz göze gelince göz kırptı. Gülümsedim ve bakışlarımı indirip ayakkabılarıma baktım. Bütün bu yaşananlardan sonra hâlâ beni heyecanlandırabiliyordu.

Bana gözlerini deviren makyöze, “Bütün çillerini kapatma!” demiştim.

Elliot bu büyük an için beni sete davet ettiğinde birkaç günlüğüne buraya gelmeye karar vermiştim. Bu, okulumu ya da geleceğimi ciddiye almadığım anlamına gelmiyordu. Bu DNA’nın bir parçasıydı. Ama biraz yaşamayı da öğrenmiştim. Babam olsa hayata renk katmak derdi ve ayrıca birinci sınıf İngilizce dersini gözlerim kapalı bile geçerdim, o yüzden bunun için çok da endişeli değildim.

Midemin kazındığını hissedince atıştırabileceğim hiç kek var mı diye açık büfeye doğru gittim. İşte o zaman köşeden dönen Diane Sawyer’la karşılaştık. Siyah bol bir pantolon ve artık onunla bütünleşmiş olan özel yakalı gömleğini giyiyordu ve müthiş görünüyordu, her zamanki gibi.

Diane koridorda ilerleyip kaybolmadan önce, sanki hayalet görmüş gibi elini göğsüne koyarak, “Affedersiniz!” dedi. Ağzım açık orada öylece kalakaldım, ona her zaman söylemek istediğim her şey tekrar tekrar zihnimde dönüyordu.

Kulaklık takan set görevlisi bir kadın yanımdan geçerken, “Küçük bir ünlü özentisi mi?” dedi.

“Onun en büyük hayranıyım!” diye fısıldadım.

Set görevlisi durdu. “Diane’nın hayranı olmak için biraz genç değil misin?” diye sordu ve göz kırptı.

Bu sefer bu şakayı duymazdan gelmeyi seçerek, “Burada ne arıyor?” diye sordum.

“Lucy Keating’le röportaj yapıyor. Şeyi yazan yazar...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim ters bir şekilde.

Set görevlisi başıyla onayladı. “Eh, Lucy bugün sette, Diane da ödül töreni için şehirdeydi. Röportajı burada yapmaya karar verdiler. Çabuk gidersen bir kısmını yakalayabilirsin.”

Tereddüt ettim, Sam ve Elliot’ı kaçırmak istemiyordum. Arkamdan gelerek yanağıma bir öpücük konduran Elliot simite uzanmadan önce, “Git!” dedi. “Zaten bir saat daha çekime başlamayacağız.”

Ona, “Seni seviyorum!” dedim. Sonra koşmaya başladım.

Diane Sawyer konuğuna, “Bugün seni programımızda ağırlamak büyük bir onur,” dedi. “Denizin Karşısı’ndaki başarılarınızdan dolayı tebrikler. Film için herkes çok heyecanlı. Kitabı okurken sanırım bir paket peçete bitirmişimdir.”

Şık gri bluzu ve ona has kırmızı rujuyla güzel ve kendinden emin görünen Lucy, “Burada olmak büyük bir şeref Diane,” dedi. Gözlüklerinin yeni olduğunu fark ettim. Kaplumbağa kabuğu desenliydi.

“Filme gelmeden önce, izleyicilerin her birinin kafasında bir tek soru olduğunu biliyorum: Üzerinde çalıştığın yeni bir şey var mı?” Diane bir elini yavaşça kucağına koyarak zarif bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Sakinliği üzerine kitaplar yazılabilir, diye düşündüm.

“Üzerinde çalıştığım bir proje var,” diye yanıtladı Lucy. “Bunun hakkında henüz konuşamam ama biraz olgunlaştığımı söyleyebilirim. Bu seferki üniversitede geçiyor.”

Omurgamda, o tanıdık dikenli his gezinmeye başladı.

Diane, “Ne kadar heyecanlı!” diye çığlık attı. “Romantizm olacak mı?”

Lucy sırtıttı.

Gözlerimi devirdim. Yanımdan geçen bir kız yüksek sesle telefonda konuşuyordu. “Gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en afilli çocuktu,” dediğinde, aslında kelimeyi yanlış kullandığını söylemek istedim ama kendimi durdurdum. Zaten bütün jenerasyonumuz bu kelimeyi yanlış kullanıyordu. Kuralların dışında yaşamamanın zararı neydi?

TEŞEKKÜRLER

Editörlerim: Sara Shandler, Hayley Wagreich, Jocelyn Davies... Bu kitap benim olduğu kadar sizin de. Bu süreçte büyük bir heyecanla her taslağı gözden geçirdiğiniz için çok teşekkürler.

Sayfada yaptığınız değişiklikler ve bıraktığınız notlardan çok şey öğrendim (Özellikle daha kahvemi içmediğim zamanlarda itirazlarım çok olmuştur. Bunlar için üzgünüm).

Düşünce ortaklarım: Karakterlerimden birini kaçırdığımı hayal eden John Bank. Tüm bu çılgınlığın çıkış noktası oldun. Bizi her zaman olduğu gibi gerçek dünyaya çeken Joelle Hobeika.

Temsilcim: Sahneye çıkıp her şeyi daha iyi kılan Pete Knapp. Ona bunun karşılığında verebildiğim tek şey dondurmaydı ve tabii ki Napolyon'a esin olan Louis the Dog'la beni tanıştırdığı için de teşekkür ederim.

Oda arkadaşım: Hepimizin elimizden gelenin en iyisini yaptığını hatırlatan ev arkadaşım Zana Lawrence.

Ebeveynlerim: Marty ve Mike, bazen geç yatmamın sorun olmadığını söylüyorlardı.

Ailem: Annem, babam, Mike, Andy, Shannon, Laura... Sizinle birlikte televizyon seyretmek istememe rağmen tatillerimi kütüphanede geçirmek zorundaydım. Ama siz beni bir şekilde teselli edebiliyordunuz.

Arkadaşlarım: Kimler olduğunuzu biliyorsunuz. Koşulsuz sevginiz, muhteşem aklınız ve merhametiniz için.

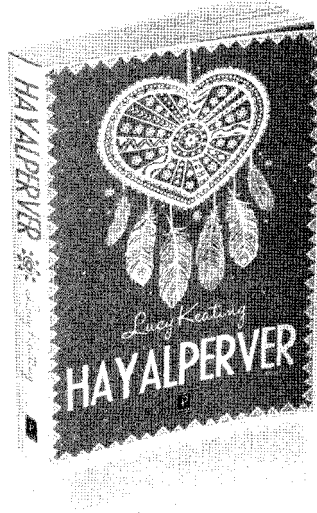
Beni Hayvan Adam'la tanıştıran Dave Ferino.

Lisedeki İngilizce öğretmenim: Andover'ı daha güzel kılan Meredith Price.

Aşklarım: Beni güldüren ve ağlatanlar; Sevgililer Günü'nde smokinle karşıma çıkanlar; uçağa binemeyenler; ve binenler...

Ve Ernie Bear: En tatlı, en minik hayvancık.

Yazarın diğerk kitabı

Rüyalarınızda gördüğünüz kişiye âşık olursanız gerçeklikten kopar mısınız?

Peki ya rüyalarınız gerçek olursa?

Alice kendini bildi bileli rüyasında Max'i görüyor.

Rüyasında onunla tüm dünyayı gezdi ve ona delicesine, çaresizce âşık oldu. Max rüyalarının erkeği ama sadece rüyalarının. O gerçek değil. En azından değildi, Alice yeni okulunun ilk günü sınıfa girip onu karşısında bulana dek. Ama Gerçek Max, Rüya Max'e pek benzemiyor. Gerçekler rüyalardan çok farklı. Ya da gerçekten farklı mı?

Rüya ve gerçeklik arasında yaşayan iki tuhaf insanın anlaşılmayı bekleyen aşkı ve çözölmeyi bekleyen hikâyesi.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Penada, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi okuyucu@penayayinlari.com adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: Bu Benim Dünyam

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

**Yazarın *Hayalperver*
kitabına övgüler:**

“Muhteşem karakterlerle
tatlı, ilginç bir hikâye.”

SLJ

“Çağdaş romansta eğlenceli
bir tarz.”

VOYA

“Okurlar Alice’e hem gerçek
hayattaki hem de rüyasındaki
yolculuğa eşlik ederken çok
mutlu olacak.”

ALA Booklist

Yazarın diğer romanı:

BU BENİM DÜNYAM

Dünyanın en garip şeyi olur. Kâğıttan bir uçak
yavaşça pencereden içeri girer. Annabelle çok şaşırır.
Uçak biraz havada süzülür ve sonra masasına konar.
Kâğıdın üzerinde şunlar yazılıdır: *Tam o anda Will,
Annabelle'in kapısını çaldı, ona tam da o an istediği
şeyi getirmişti. "Ah, kafa mı buluyorsun benimle?"*
der Annabelle. Bir süre sonra bir ses duyar.

Kapı çalıyordur. Tak, tak, tak...

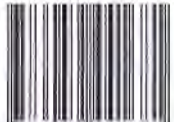
PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

ISBN 978-605-9441-48-5

9 786059 441681